

Vườn Trường Bạo Quân

Contents

Vườn Trường Bạo Quân	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	9
4. Chương 3	16
5. Chương 4	25
6. Chương 5	33
7. Chương 6	43
8. Chương 7	50
9. Chương 8	57
10. Chương 9	64
11. Chương 10	75
12. Chương 11: Vĩ Thanh	82
13. Chương 12: Phiên Ngoại 01	83
14. Chương 13: Phiên Ngoại 02	85

Vườn Trường Bạo Quân

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, bá đạo cường công x ngu ngơ thụ, HE, 1×1Edit & Beta: Mộng NgânĐộ dài: 10 chương – 2 phần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-truong-bao-quan>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tại võ đường Taekwondo Trần gia

“Đông! Đông! Đông!”

Mấy chục người thiếu niên trên thân mặc một bộ y phục màu trắng xếp thành hai hàng, theo nhịp của vị đạo sư mà đá chân. Bên cạnh đạo sư trẻ tuổi đứng hai người trung niên, ánh mắt bọn họ quét đến trên người các học đồ xung quanh. Một người đàn ông để râu ria mép, ánh mắt tập trung vào trên người một cậu thiếu niên thấp bé đang đứng ở hàng trước, hần hỏi người đàn ông thân hình cường tráng đen sẫm bên cạnh.

“Trần sư phụ, đứa trẻ kia mới tới sao?”

“Nga, em kia sao?” Trần sư phụ nhìn về phía cậu thiếu niên khuôn mặt xinh đẹp như tiểu oa nhi kia “Đúng vậy, cậu ta nghỉ hè mới bắt đầu học.”

“Nghỉ hè mới bắt đầu? Vậy không phải là chỉ mới học hơn 1 tháng thôi sao?”

“Đúng vậy”

Đàm sư phụ tán thưởng: “Vậy cậu ta đúng là một kỳ tài mười năm mới có một, mới hơn một tháng, cước pháp thuần thực như vậy, điều khiển lực cũng vừa phải.”

Trần sư phụ gật đầu “Đúng vậy, cậu ta có chút thiên phú, đừng nhìn thấy cái dạng này của cậu ta bây giờ mà tưởng lầm, bình thường vẫn là một đứa nhỏ hay then thùng, nói chuyện cũng không dám cao giọng. Mẹ cậu ấy nói cá tính cậu ấy rất yếu đuối, ở trường học thường hay bị bạn học khi dễ, cho nên buộc cậu phải đến đây học, lúc đầu tôi thấy cậu ta một thân nhỏ gầy, hơn nữa đã 17 tuổi, cũng là không quá muốn nhận, không thể ngờ được cậu ấy mau như vậy thì đã lên tay”.

“Này thật là một thiếu niên khó tưởng.... Ánh mắt của cậu ta tốt lắm, đủ sắc bén, đủ sát khí, khi lên đài chỉ dựa vào cổ khí thế này thì không sai biệt lắm”.

“Àn, tôi cũng cảm thấy như vậy, tôi cùng tiểu Trương thương lượng qua, tính toán hảo bồi dưỡng cậu ấy, lần sau tại cuộc thi đấu tranh giải chuẩn bị để cho cậu ấy tôi luyện.”

“Ừ, tốt lắm. Đúng rồi, đứa nhỏ này tên gọi là gì?”

“Hình như kêu là.... Lưu Vũ Hi”

2. Chương 1-2

Sáng sớm, ngoài trường trung học Cảnh Tu những chiếc xe sang trọng lần lượt dừng lại bên ngoài trường, những học sinh thân mặc bộ đồng phục kiểu dáng Tây Âu lũ lượt đi vào cổng trường. Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của năm học, phía ngoài cửa phá lệ có chút náo nhiệt.

Chợt có một chiếc xe đạp xen lẫn những chiếc xe có rèm che, đang xuyên qua những chiếc xe đó mà qua, người cưỡi xe chính là một thiếu niên, trên mặt có mang một đôi kính cận, làn da trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, một đôi mắt to tròn, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy đôi mắt dưới cái mắt kính lộ ra sự lo sợ, nội liễm quang mang.

Cậu thiếu niên cưỡi xe tiến vào trong khu vực gửi xe của trường, nơi này chỉ đỗ có mấy chiếc xe đạp hiệu cũ kĩ. Cậu đem xe khóa kĩ, đeo cặp học trên lưng, đang muốn đi đến phòng học.

Chợt có ba tên mai phục trong rừng cây bên cạnh, vọt ra ngăn đầu thiếu niên lại, khi cậu thấy bọn họ thì ngay lập tức sợ hãi lui từng bước về phía sau.

“Lưu Vũ Hi, Liêu ca muốn gặp mày” Một thiếu niên cầm đầu với mái tóc dài, dáng vẻ lưu manh mở miệng.

“Nhưng mà.... tôi phải đi học.... ” Lưu Vũ Hi nhỏ giọng trả lời.

“Lão tử quản mày nhiều như vậy! Mau đi theo chúng tao!” Tên thiếu niên tóc dài hung hãn hướng cậu quát lên.

Lưu Vũ Hi tay nắm chặt dây cặp, liềm mạng lắc đầu, thiếu niên tóc dài nhổ ra một ngụm mắng “Phi! Nhìn mày giống như đàn bà đang giận dỗi! Thật không biết Liêu ca nhắm trúng mày cái gì, mau, theo chúng tao đi.”

Gã muốn vươn tay bắt cậu kéo lại, Lưu Vũ Hi theo phản xạ lui lại từng bước, cậu lấy hết dũng khí run giọng nói “Tôi...Tôi nói cho các cậu biết, tôi có học Taekwondo, các cậu nếu tiếp tục xằng bậy, tôi sẽ.... Tôi sẽ không khách khí đâu!”

Mấy tên kia nghe cậu nói xong, cậu không hề có khí thế đe dọa nên bọn họ đều không cho là thật, cười ha hả. Một tên thân hình cường tráng khỏe mạnh đứng bên cạnh thiếu niên tóc dài từng bước tiến gần lại cậu.

“Bản thân tao, thật là muốn biết một chút, mày như thế nào là không khách khí.”

Lưu Vũ Hi thấy gã hướng mình đi tới, vội vàng vươn tay ra ngăn cản “Xin chờ một chút....”

“Như thế nào? Hiện tại muốn cầu xin tha thứ?”

“Không phải, xin chờ một chút” Lưu Vũ Hi chậm chậm mò vào trong túi xách lấy ra một cái hộp mắt kính, sau đó gỡ mắt kính của mình đang mang xuống, thật cẩn thận bỏ vào, sau đó lại đem cái hộp mắt kính bỏ vào trong túi xách.

“Có thể rồi” Lưu Vũ Hi ngưng ngưng cười cười, thiếu niên cường tráng kia không kiên nhẫn hét lên

“Tao muốn xem mày muốn làm cái quái gì”

Gã mãnh liệt bổ nhào về phía Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi nguyên bản xấu hổ, ánh mắt sợ hãi trong nháy mắt trở nên sắc bén vô cùng, cậu rất nhanh ra quyền, một tay ngăn đối phương một tay vung tới, sau đó một cước chọt bay lên, đá trúng bả vai đối phương.

Thiếu niên so với cậu cao hơn một cái đầu kê thẳm lên một tiếng, bị cậu đá trúng ngã nhào một bên cách một khoảng.

“Hô.... ” Lưu Vũ Hi hai chân đáp xuống đất đứng vững thành thế trung bình tấn, bày ra tư thế chiến đấu. Thiếu niên tóc dài cùng một thiếu niên béo ú thấy đồng bạn bị đánh bay, trong lúc nhất thời vô pháp tin vào mắt mình.

“Khỉ ồm, thằng nhóc này trông có vẻ lợi hại thật....” Thiếu niên béo ú có chút khiếp đảm lên tiếng.

Thiếu niên kêu ‘Khỉ ồm’ trong giọng nói không chút tin gẫm nhẹ “Cái loại mềm như chân tôm này có cái gì lợi hại! Trùng hợp mà thôi! Chúng ta lên!”

Hai người gào thét hướng Lưu Vũ Hi tấn công.

Rầm...ư...cành cạch... Một trận quyền thanh cước đá diễn ra....

Bầu trời quang đãng, một trận gió lạnh lướt qua, trên sân thượng trường học, một gã thiếu niên với mái tóc vàng rối loạn trong gió, thân hình thiếu niên cao gầy đứng bên cạnh lan can, đôi mắt nhìn xuống cảnh trí dưới vườn trường, trên trán nổi lên mấy sợi gân xanh trong rất dữ tợn, đằng đằng sát khí quay đầu lại.

“Bị thằng đó hạ gục sao?”

Mặt mũi bầm dập, khỉ ồm và hai gã đồng bạn cùng dạng thê thảm đứng ở phía sau, nhất tề gật đầu.

“Phế vật——!” Liêu Kiến Nông vung chân thật mạnh đá bọn họ, Khỉ Ồm và hai gã đồng bạn sợ tới mức ôm đầu né tránh “Ít kiếm cốt! Ngay cả việc nhỏ như vậy mà cũng không làm được! Chúng mày ra ngoài đừng nói cho người khác là đi theo tao, chỉ tổ mất mặt”

“Liêu ca anh đừng nóng giận a, thằng tiểu tử ấy có học Teakwondo, hiện tại quả thực như hai người khác nhau! Lợi hại giống như Lý Tiểu Long vậy! Anh xem những vết thương trên người em sẽ biết——” Khỉ Ồm một bên tránh né một bên thấp đầu kêu.

Liêu Kiến Nông ngừng lại, bán tính bán nghi hỏi “Thực lợi hại như vậy?”

“Vâng ạ. Em ban đầu cũng không thể tin được, anh tận mắt nhìn một cái sẽ biết”

“Phi! Lưu Vũ Hi kia cái dạng nhất gan, nhu nhược tao còn chưa thấy qua sao?”

“Thằng ấy lúc này không giống ngày xưa, tin tưởng em đi, Liêu ca, thật sự không có lừa anh....”

“Tốt lắm, coi như cậu ta thật sự là Lý Tiểu Long, tao đây cũng không sợ! Nghĩ tới Liêu ca tao là ai! Nhân vật lợi hại như thế nào mà chưa thấy qua?” Liêu Kiến Nông một bên phát ngôn bừa bãi, la hét om sòm, cùng lúc đó trên nóc sân thượng có một người thiếu niên chậm rãi điều chỉnh tư thế ngồi dậy. Liêu Kiến Nông đưa lưng về phía cậu thiếu niên nên không thấy được, sau còn lớn tiếng hét “Hôm nay, ngay sau khi tan học mang thêm người đến, tao cũng không tin nhiều người như vậy mà không làm gì được thằng ấy!”

Khỉ Ồm cùng hai đứa tiểu đệ nhìn thấy người ngồi trên nóc sân thượng, nhất thời sợ tới mức mặt xanh không còn chút máu, bọn họ bán lui từng bước, hướng Liêu Kiến Nông nháy mắt ra dấu, Liêu Kiến Nông còn chưa kịp có phản ứng vội vàng hét lên “Chúng mày nháy mắt cái gì? Có tật xấu hả?”

Trên nóc sân thượng một thiếu niên đưa tay chỉnh lại một đầu mái tóc mềm mại của chính mình, sau đó chậm rãi xoay người, liếc đến lên người Liêu Kiến Nông miệng đang chỉ chít nói. Liêu Kiến Nông cảm thấy sau lưng truyền đến một cổ hàn ý làm cho bản thân từ bàn chân đến cả người lạnh run, gã rốt cục cũng nhận thấy được có điều gì đó bất thường, chậm rãi quay đầu lại....

“Ách....” Liêu Kiến Nông chống lại con người đen của thiếu niên mang đầy lãnh ý, toàn thân toát ra một cỗ sát khí, nhất thời cổ nuốt xuống một ngụm ừng ực, đầu gối mềm nhũn, liền quỳ xuống, Khi Ồm phía sau cũng gục xuống theo.

Lý Dục Long ngáp một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một bộ dạng chưa tỉnh ngủ. Đám người Liêu Kiến Nông quỳ rạp trên mặt đất, trên mặt biểu tình như chờ hấn trừng phạt, ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Lạch cạch một tiếng, một hướng khác, cánh cửa sắt được mở ra, xuất hiện trước mắt bọn họ là một cô gái đẹp tuyệt luân chạy tới, cô ta ngẩng đầu như đang tìm kiếm ai đó, rất nhanh liền thấy được một người trên nóc sân thượng – Lý Dục Long, cô gái xinh đẹp liền gọi.”Dục Long, em đã nói là đừng đến nơi như thế này ngủ mà, nếu bị cảm thì làm sao bây giờ?” Lý Dục Long phi thân nhảy xuống, dừng ở bên người cô gái. Cô gái giống như một con bạch tuột vòng tay ôm dính Lý Dục Long, cô ôm lấy cánh tay Lý Dục Long hướng bộ ngực đầy đặn của mình cọ xát.

“Người ta đi khắp nơi tìm anh, tại sao không nói một tiếng nào đã biến mất như vậy?” Cô gái trong giọng nói nũng nịu mang chút hờn giận nói.

“Ồ” Lý Dục Long không chút để ý đáp lời, cũng không thèm nhìn đến bọn người đang quỳ trên mặt đất, cùng cô gái ly khai. Thẳng đến khi bóng dáng hai người tiêu thất, bọn người Liêu Kiến Nông mới dám ngẩng đầu lên.

“Nguy hiểm thật....” Liêu Kiến Nông lau một phen mồ hôi ướt đẫm.

“Liêu ca, xem ra nơi này là nơi của Long ca thích, chúng ta sau này tìm địa điểm khác tụ tập đi....” Khi Ồm lòng còn sợ hãi đề nghị.

“Nói cũng đúng....” Liêu ca đứng lên, một lần nữa hùng dũng dặn dò “Tốt lắm, đợi đến thời gian tan học gọi thêm vài người, không cho Lưu Vũ Hi biết tay thì không thể chịu được”.

“Dạ!”

“Vũ Hi! Vũ Hi” ba cô gái thần sắc kích động đi vào phòng học của ban hai năm nhất, đang ngồi ở chỗ ngồi đọc sách Lưu Vũ Hi mờ mịt ngẩng đầu.

“Làm sao vậy?”

Dẫn đầu là đại tỷ Diêu Gia Lâm, mở miệng lớn tiếng nói “Nghe nói Liêu Kiến Nông bọn họ chuẩn bị thời gian tan học đến chặn đường cậu! Còn dẫn theo rất nhiều người, xem ra lần này gã thật sự làm thật! Cậu ở đây đợi không nên tự mình về nhà, gọi ba mẹ cậu đến đón đi! Tui cho cậu mượn di động.”

Lưu Vũ Hi còn chưa làm ra phản ứng, thì trong tay nhất thời xuất hiện một cái điện thoại di động màu hồng nhạt “Bọn họ thật sự muốn tới chặn đường tớ....?” Lưu Vũ Hi nhút nhát hỏi, một cô gái tóc dài phiêu phiêu trong gió điện mạo xinh đẹp – Đường Vịnh Quân cướp lời.

“Tôi nghe bạn trai của tôi nói, là bạn học với bọn chúng nói vậy! Còn có thể là giả sao”

Mang theo mắt kính, trên mặt lộ vẻ khôn khéo – Chân Tuệ Kỳ cũng đáp lời “Nghe nói bọn chúng mang theo ít nhất là mười người, bọn họ cũng thật là phô trương quá đi”.

Lưu Vũ Hi rốt cuộc cũng cảm thấy nguy cơ đến gần, cậu run rẩy đẩy đẩy mắt kính trên mặt, làm bầm bầu kều “Kia vẫn là kêu ba ba tới đón tớ đi.... Mười người nhiều như vậy tớ cũng không dễ gì ứng phó được.”

Cậu bấm điện thoại trên tay, gọi cho ba mình, ba ba đáp ứng tan tầm sẽ đến đón cậu, bắt quá phải đợi một đoạn thời gian.

Lúc chạng vạng tối, reng-reng-reng—— tiếng chuông tan trường vang lên, mọi người nối đuôi nhau rời phòng học. Lưu Vũ Hi động tác thông thả thu thập các dụng cụ học tập trên bàn, Diêu Gia Lâm tổ ba người chạy tới hỏi han.

“Vũ Hi, cậu ở lại một mình, không có vấn đề gì chứ?”

“Đúng vậy, có muốn chúng tớ ở lại cùng cậu một lúc hay không.”

Bị mấy nữ sinh xem thành tiểu đệ đệ mà đối xử, khiến cho Lưu Vũ Hi thẹn thùng, cậu đỏ mặt từ chối khéo “Không cần, ba của tớ rất nhanh sẽ tới đón, tớ ở trong phòng học đợi ba, không thành vấn đề.... “

“Vậy cậu cẩn thận một chút”

“Ừ”

“Gặp chuyện gì nhớ la to lên nghe”

“Ừ”

“Cậu nên la to lên [Vô lễ a] [Cường hiếp a] như vậy bọn chúng mới sợ”

“Ách.... ” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Vũ Hi càng ngày càng hồng, cậu bắt đầu cảm giác mình không phải đệ đệ, mà là tiểu muội muội của các cô mới đúng.

Tam nữ lại dặn dò một phen, cuối cùng mới an tâm đi về. Lưu Vũ Hi lại quay về ngồi lại trên ghế bắt đầu làm bài tập, trong phòng học có một số người ra vào làm vệ sinh phòng, sau cùng một người cũng tiếp một người rời đi. Vườn trường trở nên yên tĩnh không còn náo nhiệt như ban ngày, bên ngoài không trung che kín rậm mây đỏ, dư âm của buổi trời chiều theo khe hở của cửa sổ rọi vào, đem thân ảnh của Lưu Vũ Hi kéo thật dài.

Lưu Vũ Hi đem tất cả bài tập hoàn thành xong, cậu bắt đầu thu thập sách vở, bất an ngấm nhìn bốn phía, trong phòng học hiện giờ chỉ có một mình cậu.... Cậu lại nhìn lên đồng hồ treo tường, đã muốn 6 giờ, sao ba như thế nào còn chưa có tới.

Từng trận tiếng bước chân cộp cộp, thùng thùng từ xa ngày càng tới gần, cuối cùng dừng trước cửa phòng học của Lưu Vũ Hi đang đứng. Lưu Vũ Hi trong lòng cả kinh, không tự giác bật dậy. “Ầm” một tiếng, cửa thô lỗ bị đá văng ra, Liêu Kiến Nông dẫn Khỉ Ốm cùng đám người mang vẻ mặt hung thần át sát xuất hiện ở ngoài cửa.

“Lưu Vũ Hi” Liêu Kiến Nông hô lớn tên cậu, Lưu Vũ Hi đang tính chạy trốn bằng cửa sau, lại đột nhiên phát hiện một đám người khác sớm ngăn ở trước cửa.

Liêu Kiến Nông nhe răng cười đi lên phía trước, tiếp cận về phía cậu, Lưu Vũ Hi bị bức thối lui đến bên cửa sổ. Sau đó hẳn là cậu nên kêu “Cứu mạng?” cậu nhìn về phía bọn Khỉ Ốm, mình chỉ sợ vừa mở miệng sẽ bị bọn họ tiến lên che miệng lại đi....

Cậu quay đầu nhìn ra sau, bọn họ hiện đang ở phòng học lầu ba, muốn từ đây đào thoát thật sự rất mạo hiểm, bất quá phía dưới có khá nhiều cây cối.

“Tao xem mày thế nào mà chạy” Liêu Kiến Nông tựa như hổ đói mãnh liệt đánh hướng về cậu lao tới, Lưu Vũ Hi vượt qua trái tim sợ hãi, cậu cực kì nhanh lẹ leo lên cửa sổ, thả người nhảy xuống.

“Uy—!” Liêu Kiến Nông không thể ngờ được, từ trước đến nay người này bộ dạng nhát gan lại làm ra hành động nguy hiểm như vậy, gã sợ hãi vọt nhanh đến bên cửa sổ. Chỉ nhìn thấy Lưu Vũ Hi hai tay bắt lấy một nhánh cây, ở một độ cao an toàn, sau đó thuận lợi tiếp đất.

“Chết tiệt” Liêu Kiến Nông mãnh lực đâm xuống cửa sổ, chuyển hướng bọn thuộc hạ rống to “Cậu ta chạy thoát! Mau đuổi theo”

Mấy người can đảm, cũng theo hướng Lưu Vũ Hi nhảy qua cửa sổ, một người trong đó rơi chổng vó, mấy người còn lại thì theo hướng cầu thang chạy ra ngoài. Lưu Vũ Hi ở trong sân trường vắng lặng, lên tiếng kêu.

“Cứu mạng a ——! Có ai không!! ” (chu mi a ^^)

Mắt thấy truy binh ở phía sau sắp đuổi đến! Cậu chạy về phía cổng trường, phát hiện cửa sắt đã bị người gác cổng khóa lại, không đường nào có thể đi, Lưu Vũ Hi buộc lòng hướng cửa phía sau chạy, trong lúc đó thì miệng hô vô số lần “Cường hiếp a!” “Vô lễ a!” “Giết người a”, có thể hay không có cứu tinh xuất hiện.

Lưu Vũ Hi chạy về phía cửa trong rừng cây nhỏ, hình như thấy có một cái đầu phía trên có những con ruồi bọ bay xung quanh đầu đá lung tung, khi cậu chạy đến gốc đại thụ, vội vàng chạy qua, đột nhiên có một vật thể bắt ngang chân cậu.

“Oa—“

“Ai nha—“

Lưu Vũ Hi kêu thảm té trên mặt đất, vật thể bắt chân cậu cũng phát ra một tiếng hét chói tai. Mắt kính Lưu Vũ Hi do té ngã nên quẹt qua mũi, cậu bịt lấy mũi cảm giác đau điếng, chặt vật đứng lên.

Cậu quay đầu về phía sau nhìn, nhất thời cả kinh, thân thể cứng đờ.

“Dục Long. Người này đâm phải người ta, làm người ta đau quá” Thiếu nữ quần áo không chỉnh tề xoa xoa cái mũi của mình khóc lóc kể lể, bán nằm dưới tàng cây là Lý Dục Long, nút áo sơ mi toàn bộ mở ra, khuôn ngực mạnh khỏe bán lộ ra ngoài, tối kinh người chính là, đũng quần của hắn cũng là nửa mở! Người thiếu nữ kia đang quỳ gối trước mặt, một đôi tay trắng nõn đang đặt giữa háng, nắm một cái vật thể nửa mềm to đen.... (nói thật không thích edit đoạn này chút nào, muốn bỏ lướt qua lun, nhưng lại không thể T^T)

Lưu Vũ Hi trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, hoài nghi có phải hay không mình bị cận thị quá độ nên nhìn lầm. Hắn.... bọn họ đang làm gì đó.... Đại náo Lưu Vũ Hi đông sệt lại, trước mắt quay cuồng giống như người say xe.

Lý Dục Long không thèm để ý chút nào rút ra đem ‘đồ vật này nọ’ của mình, nhét vào trong đũng quần, kéo khóa quần lên. Lưu Vũ Hi hiện tại còn thờ người chưa hồi phục từ cơn hoảng loạn, phía sau đã thấy Liêu Kiến Nông hùng hổ chạy tới.

“Lưu Vũ Hi” Liêu Kiến Nông đang muốn suất khí tấn công, không thể tưởng tượng được, khi thấy bên cạnh Lưu Vũ Hi là Lý Dục Long, gã nhất thời sợ tới mức đôi chân mềm nhũn.

Lưu Vũ Hi kinh ngạc nhìn thấy nguyên bản đường hoàng Liêu Kiến Nông ngang ngược bỗng nhiên đã trở thành ô quy (con rùa), nịnh bợ xoa xoa tay, hướng về phía Lý Dục Long vẻ mặt mỉm cười.

“Long.... Long ca.... lại quấy rầy đến anh.... thật sự hết sức xin lỗi.... “

Cô gái nhìn như rất phóng dăng đi cùng Lý Dục Long nhếch miệng, trong mắt đầy vẻ khinh thường nhìn bọn họ, tiếp theo chỉnh lí lại quần áo rúc vào bên cạnh Lý Dục Long. Liêu Kiến Nông nhìn thấy Lý Dục Long thờ ơ lấy ra thuốc lá, châm thuốc, hút. Cảm giác được đối phương cũng không tức giận, gã thở phào nhẹ nhõm, lại thần tình dữ tợn chuyển hướng Lưu Vũ Hi gầm nhẹ.

“Đừng ở chỗ này quấy rầy Long ca! Còn không nhanh chạy lại đây cho tao”

Lưu Vũ Hi sửng sốt, đứng lên liều mạng lắc đầu.

“Đem cậu ta bắt lại đây” Liêu Kiến Nông ra lệnh một tiếng, mấy tên thủ hạ ngay lập tức vây quanh cậu, Lưu Vũ Hi phi thân lên đá trúng một người trong đó, tiếp theo là một cú xoay vòng trên không đá trúng người thứ hai, ngay lúc đó cầm lấy con dao phóng về phía người còn lại. Đây động tác rất chi là nhanh nhẹn, độ mạnh yếu vừa phải, khiến gã nghĩ đến Lưu Vũ Hi trước kia mà há hốc mồm.

“Lên! Cùng tiến lên cho tao” Liêu Kiến Nông một tiếng la lên, khiến nước vãi văng ra tứ phía. Khi Ồm cùng một nhóm người khác đuổi theo, kéo lấy Lưu Vũ Hi đang muốn chạy trốn, Lưu Vũ Hi dùng sức giãy dụa, Khi Ồm dùng sức kéo —Xoẹt

“A” Lưu Vũ Hi kêu lên sợ hãi, cái áo lót bên trong bị xé rách một mảng lớn, lộ ra bên ngoài một bả vai bóng loáng trắng nõn.

Lý Dục Long một mực đứng bên cạnh xem náo nhiệt, khi nhìn thấy Lưu Vũ Hi một thân hình tuyết trắng, trong mắt bình tĩnh vô ba chợt hiện lên một đạo quang mang. Cô gái dựa vào trên người luôn theo dõi hắn, bỗng nhiên kinh ngạc thấy dưới khó hạ Lý Dục Long nổi lên phản ứng, lại không thể tin được nhìn về mấy người đang hỗn chiến ở trước mặt.

Liêu Kiến Nông chứng kiến bả vai tuyết trắng của Lưu Vũ Hi cũng mãnh liệt nuốt nước miếng, gã ta sốt ruột quát “Đừng chậm chạp nữa! Mau đem cậu ta bắt qua đây”.

Thừa dịp Lưu Vũ Hi còn trong lúc khiếp sợ chưa khôi phục lại, Khỉ Ốm cùng ba người tiến lên bắt lấy, gắt gao giữ chặt cậu, lúc này mặc cho Lưu Vũ Hi có công phu giỏi như thế nào cũng vô pháp thoát khỏi.

Lưu Vũ Hi do thân hình cổ sức giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bởi vì kích động mà trướng đến đỏ bừng, so với ngày xưa thoát nhìn càng mê người.

“Hắc hắc, lúc này xem cậu còn có thể làm gì nữa” Liêu Kiến Nông đắc ý đi đến trước mặt Lưu Vũ Hi, chìa một tay ra muốn sờ mặt Lưu Vũ Hi, bỗng một cánh tay lớn từ đằng sau xuyên qua, bóp chặt cổ tay gã.

“Au...” Liêu Kiến Nông vừa quay đầu lại, đầu tiên là chống lại cặp mắt với con ngươi đen lạnh lẽo của Lý Dục Long, thanh âm của gã nhất thời nghẹn lại ở yết hầu. Lý Dục Long mặt không chút biến đổi mà đem cánh tay của gã vặn ra phía sau.

“Ồ oa oa...” Liêu Kiến Nông đau đến mức ứa nước mắt, đám người bắt giữ Lưu Vũ Hi thần tình kinh hoảng nhìn lão đại bị ngược đãi, lại hoàn toàn không dám nhúng tay, Lưu Vũ Hi nhìn chăm chú tình cảnh biến hóa trước mắt mà cười toe toét.

Liêu Kiến Nông cơ hồ cảm thấy ngón tay như bị bẻ gãy, gã ta kêu gào cầu xin tha thứ “Long.... Long ca! Anh khoan dung.... tha cho em đi”.

Lý Dục Long miệng nhả ra làn khói thuốc, hình dạng đôi môi gợi cảm hiện lên một tia cười lạnh, rốt cuộc hảo tâm mà buông gã ra. Liêu Kiến Nông ôm lấy cánh tay, quỳ rạp trên mặt đất mà run rẩy. Lý Dục Long cầm đốt điều thuốc lá, bắn ra làn hơi mỏng, tàn thuốc như trêu cợt bay đến trên mặt Khỉ Ốm, nhất thời khuôn mặt xuất hiện một cái dấu đỏ.

“A-!!-” Khỉ Ốm ôm mặt, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Những người còn lại sợ tới mức tè ra quần, nhanh chóng bỏ tay ra khỏi người Lưu Vũ Hi.

Lý Dục Long tức giận như bốc khói từ đôi môi mỏng thốt ra một chữ “Cút”.

Mọi người cuốn quýt nâng Khỉ Ốm và Liêu Kiến Nông dậy, nhanh chóng bỏ chạy.

Lưu Vũ Hi ngơ ngác ngẩng đầu, cùng Lý Dục Long nhìn nhau, nhất thời trong chốc lát chưa thể khôi phục lại. Sững sốt sau một lúc lâu, cậu vội vàng đem quần áo bị xé rách chỉnh lí lại, phui phui những cọng cỏ dính trên tóc mình, đem hai tay đặt lên đùi, cúi xuống, trong sợ hãi mang theo chút thẹn thùng nói.

“Cám ơn cậu đã cứu tớ”

Người này tuy rằng thật đáng sợ, nhưng dù sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng của mình.

Lý Dục Long nhìn Lưu Vũ Hi, trong mắt lộ ra ý cười quỷ dị, Lưu Vũ Hi đứng thẳng thân hình, lại phát hiện kính mắt của mình trong lúc hỗn loạn rớt ra, cậu vội vàng chạy đến nơi vừa rồi té ngã tìm kiếm.

“A.... hoàn hảo không có bị bể” Lưu Vũ Hi vui vẻ mang mắt kính nhất lên, đeo vào. Cậu xoay người, phát hiện Lý Dục Long cũng đang đứng bên cạnh mình. Hiện tại có kính mắt, cậu mới chính thức nhìn rõ đối phương.

Trước mắt là một cậu con trai, tuổi tác với mình không sai biệt lắm, so với cậu cao hơn khoảng một cái đầu, dáng người thì không cần phải nói, cơ hồ là gấp hai lần cậu. Bả vai rộng, đôi chân thon dài, dáng người như người mẫu từ tạp chí bước ra. Khuôn mặt cũng là vô cùng tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, so với những thần tượng nổi tiếng thời nay không chút thua kém. Bất quá trên người hắn tỏa ra hơi thở âm

u, lạnh lẽo một chút cảm giác của thần tượng cũng không có, trái lại giống như một Bá Vương tà nịnh trẻ tuổi, làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Lưu Vũ Hi không dám tiếp tục nhìn thẳng đánh giá hần nữa, cậu nhìn thấy nét mặt âm trầm của cô gái, rất nhanh nhớ đến bọn họ vừa rồi làm sự tình gì, khuôn mặt cậu bỗng đỏ hồng như quả cà chua chín, thẹn thùng cúi đầu.

“Thực xin lỗi, quấy rầy đến hai người.... tớ.... tớ cáo từ.... “

Lưu Vũ Hi hốt ha hốt hãi chạy đi, Lý Dục Long chợt đi nhanh theo phía sau.

“Dục Long! Dục Long” cô gái muốn xoay chuyển tình thế kêu với theo, Lý Dục Long mắt ngơ tai điếc, theo sau thân ảnh Lưu Vũ Hi mà đi. Bỏ lại cô một người lưu lại sinh oán giận.

Lưu Vũ Hi bất an quay lại trong phòng học tối tăm, từ trong ngăn kéo lấy ra túi xách, khi quay người lại thì mới phát hiện Lý Dục Long đang đứng ngoài cửa.

“Di?” Lưu Vũ Hi sợ hãi mở miệng “Xin hỏi.... còn có chuyện gì sao?”

Lý Dục Long bước đi vào, thân hình cao lớn hình thành một cái bóng khổng lồ, bao phủ toàn thân Lưu Vũ Hi.

“Cậu còn chưa có báo đáp tôi” Hần thanh âm trầm thấp, mang theo chất giọng khàn khàn khêu gợi, Lưu Vũ Hi ôm túi xách lui về phía sau từng bước. Trời ạ, còn tưởng rằng trên đời này thật sự có người tốt gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, nguyên lai người này ra tay giúp cậu là muốn cậu hồi báo. Nhưng mà chính mình lấy cái gì báo đáp mới tốt.

“Ách.... nhưng mà tớ....” Lưu Vũ Hi nhìn tình huống trước mắt, khó xử trả lời “Thực xin lỗi, trên người tớ không có thứ gì đáng giá....”

Lý Dục Long vươn tay, ngón tay trong bóng tối mơn trớn trên cái miệng nhỏ nhắn của cậu.

“Kia còn không đơn giản, lấy thân báo đáp đi”. Hần khinh miêu đậm tả nói.

“A?” Lưu Vũ Hi phản ứng chậm chạp hoàn toàn nghe không hiểu.

“Tôi nói, dùng thân thể để báo đáp tôi” Lý Dục Long trên môi tràn đầy ý cười lặp lại.

“Ách.... Dùng thân thể báo đáp ý là.... ” Lưu Vũ Hi dùng cái đầu lưu chuyển, nghĩ thầm hẳn sẽ không phải kêu mình làm nô lệ, người hầu hay cái gì đại loại như thế chứ?

Lý Dục Long phát hiện tiểu gia hỏa này đầu óc trì độn chậm chạp, dùng ngôn ngữ bình thường không thể cho cậu hiểu được, hẳn quyết định dùng “thân thể” để trực tiếp khai thông. Ngay tại khuôn mặt hai người còn cách nhau khoảng 3cm thì bên ngoài truyền đến một giọng đàn ông.

“Vũ Hi — Vũ Hi— con có trong đó không vậy”

Lưu Vũ Hi nhận ra âm thanh này, kinh hỉ quay đầu kêu to “Ba! Ba! con ở trong này!”

Một người trung niên mặc bộ âu phục nghe tiếng Vũ Hi thì tiến vào, Lý Dục Long không hề giận mà buông Lưu Vũ Hi ra, sau đó Lưu Vũ Hi vội chạy đến trước mặt ba mình.

“Thực xin lỗi, ngoài đường kẹt xe quá.... ” Lưu phụ sát mồ hôi nói, “Con đã chờ lâu lắm đúng không? Không có sao chứ?”

“Không.... những tên lưu manh kia lại tới tìm con.... “

“A a? Lại tới nữa sao? Vậy con có bị thương hay không?” Lưu phụ rất là khẩn trương, cầm lấy bả vai đứa con xoay xoay cẩn thận kiểm tra.

“Không có, chỉ là bị té, quần áo bị xé rách.... ” Lưu Vũ Hi nhu thuận trả lời.

“Ai.... mẹ con cho con học Teakwondo, như thế nào một chút tác dụng cũng không có”

“Không phải, thật sự hữu dụng” Lưu Vũ Hi vội vàng giải thích “Chỉ là bọn chúng đông lắm, con không đối phó được, may mắn có một bạn học giúp con.... “

“Bạn học? Ai thế?”

“Chính là người.... ” Lưu Vũ Hi chỉ hướng Lý Dục Long đứng, lại phát hiện nơi đó không có một bóng người
“Ôi? Đi rồi?”

Lưu Vũ Hi đi đến bên cửa sổ, thăm dò nhìn xuống dưới, Lý Dục Long chẳng biết từ khi nào đã theo cửa sổ nhảy xuống, Lưu Vũ Hi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn ngày càng mờ nhạt xa dần.

“Vũ Hi? Người bạn học kia đâu? ” Lưu phụ tò mò hỏi.

“Nha.... bạn ấy đã đi rồi.... “

“Đi rồi? Quên đi, hôm nào gặp, thì hảo hảo đáp tạ người ta”

“Đạ.... ” Nói đáp tạ.... Nhưng khó là nếu đối phương thật sự kêu mình làm người hầu? Vậy phải làm sao bây giờ. Lưu Vũ Hi sợ hãi nghĩ

Lưu Vũ Hi không biết, trong tương lai, một ngày không xa chính mình so với làm người hầu thì “phấn khích” hơn nhiều.

Ngày khai giảng đầu tiên của năm học, cuộc sống của Lưu Vũ Hi bắt đầu bước sang một trang mới.

3. Chương 2

Ngày hôm nay, khi Lưu Vũ Hi mới vừa bước vào phòng học thì đã bị ba người bọn Diêu Gia Lâm vây quanh.

“Vũ Hi, cậu ngày hôm qua có sao không?” Diêu Gia Lâm sắc mặt thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng.

“Nha... Bọn họ có tới tìm tớ gây rối, nhưng mà cũng may tớ không có việc gì”. Sự kiện ngày hôm qua phát triển thật sự là quỷ dị, Lưu Vũ Hi cũng không biết hướng nhóm cô nói như thế nào mới tốt.

Đường Vịnh Quân nhỏ giọng nói “Tớ nghe bạn trai mình nói, Liêu ca cùng Khỉ Ốm hôm nay xin nghỉ phép, nghe nói đều bị thương... có phải còn có phát sinh chuyện gì hay không?”.

“Này...” Lưu Vũ Hi trong lúc nhất thời cũng không nói rõ ràng được, cậu không đầu không đuôi độc thoại
“Chẳng lẽ bị người nọ lộng thương? Nhìn nghiêm trọng như vậy a...”

“Cái gì, cái gì?” Tam nữ nghĩ được hương vị không tầm thường, thần kinh bất quá toàn bộ dựng thẳng lên.

“Chính là.... Khi bọn họ đang khi dễ tớ, thì có một cậu bạn học đã cứu tớ, đem bọn họ đánh chạy”

“Lợi hại như vậy? Là ai thế?”

“Tớ không có biết tên của cậu ấy... Chỉ nghe được Liêu ca gọi cậu ấy cái gì ‘Long ca’...”

“Long ca? Một cái tên thật hay...” Tam nữ suy nghĩ lại cái tên này nhiều lần, Chân Tuệ Kỳ phản ứng nhanh, trong chớp lát mình bạch thét lên một tiếng chói tai “Không phải là cái ‘Long ca’ kia chứ?”

“Người Long ca nào” Lưu Vũ Hi cùng với hai cô còn lại cũng không hiểu ra sao.

“Chính là cái kia a! Cái kia Lý Dục Long!” Chân Tuệ Kỳ sử dụng của cả tay chân để vẽ lên, đầu lưỡi kích động không nói thành câu.

“Lý Dục Long?” Diêu Gia Lâm cùng Đường Vịnh Quân cũng lộ ra biểu tình khiếp sợ, chỉ có Lưu Vũ Hi là thần trí còn mơ màng.

“Long ca kia... Là một người rất lợi hại sao?” Cậu ngây ngốc hỏi.

“Hắc~~! Nói đến sự lợi hại của hắn, kì thật nếu kể ba ngày hai đêm cũng nói không hết!” Diêu Gia Lâm bộ dạng như người đang hát tuồng đắc ý nói, Đường Vịnh Quân rất có ăn ý tiếp lời.

“Lý Dục Long, 17 tuổi, bề ngoài cao lớn anh tuấn, cá tính tàn bạo cổ quái, tài đánh nhau cũng không cần phải nói, vốn là một siêu cấp tiểu bá vương. Bởi vì ba của cậu ta là Hiệu Đồng Hội chủ tịch, cho nên bình thường hoành hành cũng không bị ai ngăn cản, ngay cả Hiệu trưởng cũng phải nể mặt cậu ta ba phần.”

Chân Tuệ Kỳ nâng cái gọng mắt kính của mình, bắt chước giọng điệu của một nhà thuyết giáo mà cao giọng nói “Chỗ lợi hại của cha cậu ta không phải chỉ là Hiệu Đồng Hội chủ tịch, mà ba của cậu ấy trước kia là Lão đại thuộc hắc đạo, mấy năm trước mới thoái vị, lúc sinh ý trong bang đang tốt, thì đại ca Lý Dục Long tốt nghiệp ở Mỹ Quốc và vào làm cho Lý Công, mà Lý Công hiện tại từng bước trở thành xí nghiệp đứng đầu quốc gia, xí nghiệp kia kỳ thật là của ngoại công cậu ấy; nhị ca của cậu ta nghe nói cũng là một người học công thương, bất quá cuối cùng lại kế thừa tập đoàn hắc đạo; Lý Dục Long là con út, có ba cùng ca ca bảo vệ, tương lai coi như được sắp xếp sẵn cũng không cần lo, đừng nói ở trường học, dù ra ngoài bốn tỉnh cũng không ai dám trêu chọc cậu ta”.

“Ôi chào, Tuệ Kỳ đích thật là thần thông quảng đại” Hai người còn lại phụ họa vỗ tay.

Lưu Vũ Hi nghe xong mà sửng sốt, cái miệng mở lớn có thể nuốt cả quả trứng chim vào “Cậu...cậu ta là người lợi hại như thế. Như thế nào lại giúp tớ a...”

“Cái này sao... rất khó nói nha” Diêu Gia Lâm đang suy tư về vấn đề gì đó, đứng trên bục giảng, giáo viên không nhìn được nữa mà lớn tiếng ho khan.

“Khụ khụ!”

Bốn người lúc này mới phát hiện, chuông vào học đã sớm vang lên, giáo viên đang thần tình giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ. Bọn người Diêu Gia Lâm hi hi ha ha cười làm lành, chạy về chỗ ngồi của mình, rồi ngồi xuống bắt đầu nghe giảng bài.

Lưu Vũ Hi không có tiếp tục phân tâm suy nghĩ về Lý Dục Long nữa, cũng chuyên tâm nghe giảng bài. Khi tiết thứ nhất trải qua được một nửa, trên bục giảng, giáo viên đang thao thao bất tuyệt giảng giải công thức thì cửa phòng học đột nhiên mãnh liệt bị mở ra.

Tập thể các học sinh cùng giáo viên đều nhìn sang, chỉ thấy một người với chiếc áo sơ mi cúc áo được mở rộng, là Lý Dục Long, hắn đang đứng ở cửa, ánh mắt đằng đằng sát khí của hắn quét qua trên từng khuôn mặt kinh ngạc của các học sinh.

Giáo viên cố giữ trấn định, run rẩy mở miệng nói “ Lý... Lý đồng học, xin hỏi em có phải là đi nhầm phòng học hay không? Nơi này là ban nhất a...”

Lý Dục Long coi thường sự tồn tại của giáo viên, hắn rất nhanh chóng tìm được “thứ” mà chính mình muốn, thẳng tắp đi vào phòng học.

“Lý... Lý đồng học...” Vị giáo viên rốt cuộc lấy không ra uy nghiêm, chỉ có thể mở mắt nhìn thấy hắn xông vào.

Lưu Vũ Hi cảm thấy kinh hoảng khi nhìn thấy hắn đi đến chỗ người ngồi bên cạnh của mình. Đáng thương cho người bạn học cùng bàn, còn chưa kịp phản ứng, cho là mình đắc tội với vị bá vương này, sợ tới mức cả người run run.

Cả lớp, ánh mắt đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào bọn họ, lúc này Lý Dục Long mở miệng.

“Ê...”

“Vâng...Vâng?”

“Chỗ này là của tôi” Lý Dục Long tựa tiểu phi tiểu nói.

Đứa bé trai còn không có suy nghĩ gì, thì thân thể đã tự động đứng lên ôm sách vở của mình đi, nhường chỗ ngồi cho Lý Dục Long.

“Cám ơn” Lý Dục Long đang lúc mọi người há hốc mồm, nhìn soi mói, thì đã thấy hắn ngồi vào trên ghế.

Lưu Vũ Hi bị vô số ánh mắt chĩa vào, đầu cũng không dám ngẩng lên, người bạn học ngồi cùng bàn cũng cảm thấy bất lực, cuối cùng suy sụp cuối đầu, ôm sách vở đi về phía gần thùng rác mà ngồi xuống.

Lý Dục Long thân thủ nâng mặt lên, liếc nhìn qua giáo viên đang dờ người ra, chậm rãi nói chuyện “Thầy a, thầy không cần dừng lại, tiếp tục giảng bài tiếp đi”

“Ồ... Phải... Phải” Giáo viên lau một thân mồ hôi, quay lưng lại tiếp tục viết công thức, chính là đôi tay cầm phấn như không nghe lời chủ nhân cứ run rẩy. Bất quá loại không khí này có gì đó là lạ, cảm thấy tâm tư của mọi người không có đặt trên người Lý Dục Long, vì cậu thấy mặt ngoài mọi người như đang chăm chú nhìn lên bảng nhưng đôi khi ánh mắt sẽ liếc nhìn đến chỗ ngồi của cậu.

Lưu Vũ Hi không dám nhìn qua Lý Dục Long, chỉ lo cuối đầu chăm chú ghi chép. Lý Dục Long đang ngồi, đầu bỗng nhiên nghiêng về phía bên này, không chút khách khí đặt trên bả vai của cậu, Lưu Vũ Hi tâm như bị dọa nhảy dựng lên, thân hình ưỡn thẳng không dám nhúc nhích.

“Hô...” Lý Dục Long nhắc đầu tựa vào trên vai mảnh khảnh của Lưu Vũ Hi, đường hoàng mà nhắm mắt ngủ. Hắn nhắm mắt lại một lúc, thì các học sinh không còn kiêng dè sợ sệt, bắt đầu công khai nhìn chăm chăm về phía bên này.

Ồ... Nặng quá... Lưu Vũ Hi trong lòng kêu khổ thấu trời, bên bả vai bị ép gắt gao, ngay cả việc ghi chép của mình cũng ghi không nổi nữa.

Ngao a ngao, rốt cuộc chịu đựng đến khi tan học, giáo viên mang theo sách giáo khoa cực kì nhanh chạy thoát ra ngoài, các bạn học còn ở trong phòng nơm nớp lo sợ, nói chuyện không dám cao giọng, đi đường không dám dùng sức, sợ một cái không cẩn thận liền đánh thức tên bạo chúa kia.

Trực nhật đi đến trước bảng đen tràn ngập những công thức toán, đang muốn cầm lấy giẻ lau, Lưu Vũ Hi khẩn trương khẽ gọi “Xin chờ một chút, tớ còn chưa có ghi xong...”

Cậu vừa mở miệng, bên cạnh Lý Dục Long lập tức phát ra những tiếng khe khẽ. Ô oa ~ Lưu Vũ Hi toàn thân buột chặt.

Lý Dục Long gãi gãi đầu, mở mắt ra. Ánh mắt của hắn dường như không có tiêu cự, xem ra còn chưa có thanh tỉnh hẳn, hắn hướng khuôn mặt Lưu Vũ Hi tới gần, quỳ dị ha ha cười rộ lên. Lưu Vũ Hi sợ hãi không dứt, lui về phía sau, cái móng đã muốn ngồi dịch đến gần mép ghế, chỉ cần cử động một chút thì có thể sẽ ngã sắp xuống.

Lý Dục Long bỗng dưng dang hai tay ra ôm ngang hông của cậu, Lưu Vũ Hi thề, trong nháy mắt này cậu quả thật nghe được sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai, nhưng không kém phần hưng phấn của các nữ sinh.

Thân thể của Lý Dục Long tiếp theo từ từ đi xuống, hầu kết rắn chắc để lên đùi của cậu, lập tức nhẹ nhàng như thể nhắm mắt ngủ tiếp.

Lưu Vũ Hi thân thể cứng ngắc, trong đầu như có tiếng nổ vang, xem ra đối phương không có ý tứ đứng dậy... Cậu chỉ có thể hảo chịu đựng số phận bất hạnh, làm gối nằm cho đối phương. Giật giật cánh tay bị đối phương ép tới, nắm chắc thời gian cậu chộp lấy quyển tập ghi.

Lý Dục Long ước chừng ngủ trên đùi của cậu qua hai tiết học, căn bản không có người dám lại gần bọn họ. Lưu Vũ Hi từ lúc đến giờ, suốt buổi vẫn ngồi trên ghế, dù thể nào cũng không thể đi, thật sự là khổ không thể tả. Thời gian tan học tiết cuối cùng của buổi sáng cũng gần kết thúc, bỗng dưng có một tiếng nhạc chuông như không báo trước trong túi quần của Lý Dục Long vang lên, cô giáo đang giảng bài Anh ngữ trên bục giảng cũng quay lại nhìn một chút, cuối cùng chỉ có thể giả bộ như không có việc gì quay lên tiếp tục bài dạy. Lý Dục Long mở mắt ra, ngồi dậy. Không coi ai ra gì bắt điện thoại lên nghe.

“Uy?... Đã biết, bây giờ sẽ tới” Hắn thu hồi di động, đứng lên nói với Lưu Vũ Hi.

“Tôi đi trước”

“Ồ... ờ...” Lưu Vũ Hi ngơ ngác gật đầu, Lý Dục Long sờ sờ đầu cậu rồi vỗ vỗ giống như đang dỗ dành một chú cún con, sau đó hắn tiêu sái rời đi.

Trời ạ... Rốt cuộc cũng được giải thoát rồi! Lưu Vũ Hi nhanh chóng xoa nhẹ đôi chân đang tê rần của mình. Lý Dục Long vừa đi, thì không khí khẩn trương trong lớp cũng dần dần tiêu thất.

Chuông tan học vang lên, Cô giáo vừa tuyên bố kết thúc, thì trong lớp bỗng dưng như bùng nổ, toàn thể bạn học từng người tiếp một người vọt tới bên người Lưu Vũ Hi, nhiều người đồng loạt hỏi.

“Vũ Hi cậu cùng Lý Dục Long là quan hệ như thế nào?”

“Cậu như thế nào gặp phải cậu ta? Thật là chuyện khó tin”

“Cậu ấy như thế nào lại chạy bên chân cậu mà nằm ngủ?”

Lưu Vũ Hi bị bọn họ hỏi mà choáng váng đầu óc, cả lăm trả lời “Tớ...Tớ không biết...”

Tổ ba người Diêu Gia Lâm xung phong nhận việc ngăn cách bọn họ với Lưu Vũ Hi ra, lấy khẩu khí hộ vệ la lớn “Các cậu ít đến quần Lưu Vũ Hi! Người ta cùng Lý Dục Long có quan hệ gì, thì có mắc mớ gì đến mấy cậu”

“Đúng vậy, đi nhanh đi, đi nhanh đi!”

Một nữ sinh không phục nói “Cũng không phải quần các cậu, các cậu khấn trương cái gì?”

Mấy nữ sinh khác phụ họa nói theo “Chúng tớ tò mò nha, đừng nói mấy cậu một chút hứng thú cũng không có.”

“Hừ! Đừng đem chúng tớ đánh đồng với tam cô lục bà các cậu, chúng tớ đối với việc rình mò chuyện riêng tư của người khác không có hứng thú” Diêu Gia Lâm hai tay chống nạnh cả giận nói “Các cậu không phải nhìn thấy Lưu Vũ Hi thành thật, dễ ăn hiếp sao. Nói cho các cậu biết, Vũ Hi bây giờ là người bên cạnh Lý Dục Long, nếu các cậu còn đối với cậu ấy như thế, để xem Lý Dục Long như thế nào thu thập các cậu!”

Lời này vừa nói ra, một đám người cùng lúc rút lui, mọi người oán hận nói vài câu, thần tình mất mát tản ra.

Lưu Vũ Hi thở dài nhẹ nhõm cả người, hơi cảm kích hướng ba người nói “Cám ơn các cậu...”

Tam nữ hề hề cười, một đường che chở cậu đi vào phòng ăn của trường. Bốn người đi lấy đồ ăn, Lưu Vũ Hi vừa định đưa muống cơm trứng rán lên miệng ăn, thì tam nữ bắt đầu luân phiên bức cung.

“Vũ Hi, nói mau, cậu cùng Lý Dục Long rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng, chính là liên quan đến chuyện ngày hôm qua đi?”

“Mau đem tình hình kể lại cho chúng tớ biết”

“...>_<||” lưu=”” vũ=”” hi=”” miệng=”” mở=”” rộng,=”” đầu=”” đầy=”” hắc=”” tuyến=”” buồng=”” muống=”” xuống=”” “các=”” cậu=”” không=”” phải=”” không=”” hứng=”” thú=””>

“Hắc! Chúng tớ chính là quan tâm cậu a” Diêu Gia Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực nói “Cậu hiện tại bị Lý Dục Long quần lấy, chúng tớ phải giúp cậu tìm kiếm nguyên nhân a!”

Lưu Vũ Hi bị các cô kiểm soát quen rồi, gật gật đầu, nghe lời mà đem sự tình được cứu hôm qua kể lại một lần, kể cả việc Lý Dục Long tuyên ngôn “Dùng thân thể báo đáp tôi” cũng không quên.

“Chỉ có như vậy” Cậu nói xong thì thấy ba cô gái với ba sắc thái khuôn mặt khác nhau.

Diêu Gia Lâm nắm chặt tay, khó chịu nói “Ai, tôi khó như vậy mới gặp được người ‘trăm năm khó gặp’, một tiểu bạch thỏ ngây thơ, lần này đành phải chấp tay nhường cho người ta rồi...”

“A”

Đường Vịnh Quân sờ sờ mái tóc mềm mại của Lưu Vũ Hi, lệ lóng lánh nói “Hảo hài tử, cậu cuối cùng cũng đã đến lúc trưởng thành, tỷ tỷ tôi thật là cao hứng ~”

“A a?”

Chân Tuệ Kỳ nâng nâng mắt kính, gian trá cười “Chuyện này đúng là hảo tư liệu sống nha, Liêu ca củi mực sớm nên rút đi, hắc hắc hắc... Tôi ngày mai muốn đem máy ảnh đến ~”

“A a a?” Lưu Vũ Hi nghe xong nửa ngày cũng không thể hiểu được “Chính xác ý của các cậu là gì?”

Tam nữ vỗ vỗ bờ vai của cậu, một người một câu “Đừng để bị khi dễ đến thăm nha, dù là con thỏ nhưng đến lúc nóng giận cũng phải cắn người”

“Tuy rằng sẽ hơi đau đau, bắt quá nhẩn một chút sẽ trôi qua thôi nha”

“Có tiến triển gì mới thì lập tức nói cho tớ biết nha, tớ đây sẽ làm gia sư cho cậu, cậu yên tâm ~”

Lưu Vũ Hi trên đầu hắc tuyến ngày càng tăng “Các cậu rốt cuộc là đang nói cái gì... Các cậu không phải nói giúp tớ tìm nguyên nhân sao?”

Diêu Gia Lâm hỏi “Cậu muốn biết nguyên nhân là cái gì?”

“Ừm...”

Tam nữ ăn ý chia vào Lưu Vũ Hi “Nguyên nhân chỉ có một, cậu là trời sinh phải làm tiểu thụ!”

“...o_o?”

“Nga ha ha ha ~” tam nữ cười rộ lên.

Thật sự là có dự cảm không lành a... Lưu Vũ Hi rùng mình một cái.

Ngày hôm sau, hắn ta lại khi vào tiết thứ nhất thì xuất hiện, lúc này mọi người có điểm quen thuộc với sự xuất hiện của hắn, không có kinh ngạc như ngày hôm qua. Người ngồi cùng bàn Lưu Vũ Hi không cần đối phương mở miệng, thì liền ngoan ngoãn tự động ôm sách vở đi đến bên cạnh thùng rác ngồi.

Lý Dục Long ngồi vào bên cạnh Lưu Vũ Hi, như cũ dựa đầu vào cậu đi gấp chu công.

Hắn luôn chạy đến đây không phải là muốn dựa vào người bên cạnh ngủ chứ... Lưu Vũ Hi hoài nghi ngấm nhìn thiếu niên tuấn mỹ đang áp tại trên vai mình, sự thật liền chứng minh ý nghĩ của cậu thật sự quá khờ dại.

Sau khi kết thúc tiết thứ nhất, Lý Dục Long liền tỉnh. Hắn chống cằm, đôi mắt nhìn chăm chú vào người Lưu Vũ Hi đang mải miết ghi ghi chép chép vào bút kí. (vở ghi chép đấy)

“Này, đừng ghi nữa” Hắn thản nhiên mở miệng

“Nhưng mà... Còn có rất nhiều thứ chưa có viết xong...” Lưu Vũ Hi khó xử nói.

Lý Dục Long cầm lấy quyển bút kí, lật qua vài trang, khéo mắt hắn liếc đến một gã nam sinh đang nhìn trộm bọn họ.

“Này, cậu” Hắn hướng đối phương ngoắc ngoắc tay, cậu trai giật mình, nơm nớp lo sợ đi tới. Lý Dục Long đưa quyển bút kí của Lưu Vũ Hi cho gã nói “Cậu giúp cậu ta ghi”

“Ách...” Lưu Vũ Hi cùng nam sinh kia đều sửng sốt, nam sinh kia gật đầu lia lịa như gà mổ thóc “Vâng... vâng, tất nhiên”

“A... Không cần...” Lưu Vũ Hi bất an kêu lên, ôm bút kí tránh đi bạn học kia, Lý Dục Long nắm lấy cầm cậu mà xoay trở về.

“Tốt lắm, không cần ghi chép bút kí, chúng ta nói chuyện phím đi” Hắn ảm đạm cười, tươi cười đủ để cho toàn bộ nữ sinh tan chảy. Lưu Vũ Hi lại chỉ cảm thấy một trận nguy hiểm đến gần, cậu sợ hãi hỏi.

“Xin hỏi.... cần nói chuyện phím gì...?”

“Cậu cứ nói đi?”

“Tớ? Tớ không biết...” cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của Lưu Vũ Hi khê nhếch, còn đang suy tư làm thế nào đối đáp hắn, nên không phát hiện Lý Dục Long đang chuyên chú nhìn vào đôi môi đỏ hồng của cậu, trong mắt nổi lên hai ngọn thanh hỏa.

Đột nhiên có một cỗ nhiệt khí phả vào mặt của cậu, Lưu Vũ Hi mở to đôi mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lý Dục Long ngày càng hướng tiếp cận mình, ngay sau đó, bờ môi của cậu bị một vật thể gì âm ẩm, ướt ươn ướt chặn lại.

Bốn phía nhất thời có một con quạ bay ngang đầu *quác..quác* trở nên im lặng dị thường, cả lớp đồng thể hóa đá.

Ba một tiếng, Lý Dục Long dời đi. Lưu Vũ Hi không có phần nộ, cũng không có kinh hoảng, chính là ngây ngốc nhìn hấn. Cậu cảm thấy trên môi mình ẩm ướt, vì thế lấy tay sát sát miệng của mình.

“Cậu lau cái gì?” Lý Dục Long bắt mồm hỏi

“Dính vào nước miếng...” Lưu Vũ Hi ngốc nghếch trả lời, Lý Dục Long đẩy hai tay của cậu ra, lại ở trên môi cậu hung hăng hôn một cái, còn có chút cảm phần mà dùng đầu lưỡi lướt qua từng ngõ ngách trong miệng của cậu quanh quẩn một vòng.

Lưu Vũ Hi lại không tự giác đưa tay lau miệng, Lý Dục Long phần nộ rống “Không được lau”

“Ách?” Lưu Vũ Hi chậm một nhịp, đã muốn lau đi, Lý Dục Long giận dỗi lại cho cậu một cái hôn nồng nhiệt, Lưu Vũ Hi lúc này đã có kinh nghiệm, chịu đựng bên miệng ướt không dám lấy tay sát nữa.

“Ngoan” Lý Dục Long vừa lòng sờ sờ gương mặt của cậu, mọi người một bên nhìn mà cảm muốn rớt ra ngoài, nghĩ thầm hai người này cùng chung một chỗ nói có bao nhiêu quái dị thì có bao nhiêu quái dị.

Lúc này, chuông vào học đúng lúc vang lên, người xem náo nhiệt dù luyến tiếc cũng phải trở lại chỗ ngồi của mình. Lý Dục Long lúc nào lên lớp cũng đều buồn ngủ, không cần nhìn cũng biết một lát cũng dựa vào trên người Lưu Vũ Hi mà ngủ, Lưu Vũ Hi thấy hấn nhắm mắt lại, lúc này mới đánh bạo lau đi thủy dịch dính trên môi. Trong lòng nói thầm: cái tên này thật kì quái như thể nào thích thú đem nước miếng lưu lại trên môi của mình chứ... Qua 20 phút cậu đột nhiên bừng tỉnh, A trời ơi! Bản thân mình nên để ý không phải là vấn đề này đi!

Nụ hôn đầu của mình còn chưa có a

nụ hôn đầu tiên a ~!~ Lưu Vũ Hi ngu si nhìn chăm chăm vào bảng đen, ở trong lòng không tiếng động kêu gào....

Khóa học buổi sáng đã xong, các bạn học theo một hướng khác mà đi, còn Lưu Vũ Hi thì lại bị Lý Dục Long bá đạo túm đến dãy đất phía sau phòng học kéo đi.

“Cái kia...thực xin lỗi, xin hỏi cậu dẫn tớ đi đâu thế?” Lưu Vũ Hi cước bộ lảo đảo theo sau hấn, bất an hỏi.

“Đi ăn” Lý Dục Long đơn giản trả lời

“Đi ăn?”

Hai người tới gần rừng cây bên sườn núi nhỏ, nơi này đủ các loại cây cối hoa lá, ở giữa còn có một bãi cỏ khá thoáng mát. Lưu Vũ Hi xa xa liền nhìn thấy có một nhóm người hầu mặc áo trắng quần đen ở trên bãi cỏ trải ra khăn ăn khổ lớn, rồi đem ra một cái hộp thức ăn tinh mỹ đặt lên.

Một nam người hầu trung niên thấy Lý Dục Long đi đến, lễ độ cung kính cúi đầu.

“Tam thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong”

“Ừ” Lý Dục Long kéo Lưu Vũ Hi lướt qua, đi đến bên bàn đang bày đủ loại thức ăn. Một người giúp việc động tác nhanh nhẹn đem tô canh gà giữ ấm để lên tấm lót trên tay mình, để thìa lên, sau đó cung kính đưa đến trước mặt họ.

“Ách... Cảm ơn.” Lưu Vũ Hi thẹn thùng tiếp nhận. Cậu không biết phải làm sao cầm bát, các người hầu đứng nhìn một bên, đối với Lý Dục Long đây đã là thói quen nên tự nhiên mà cầm bát lên uống.

“Xin hỏi...” Lưu Vũ Hi sợ hãi hỏi

“Làm gì?” Lý Dục Long đem bát để xuống.

“Ừm.... chính là... chúng ta.... phải ở chỗ này ăn cơm sao?” Lưu Vũ Hi ấp úng hỏi.

“Cậu không thích?” Lý Dục Long nguy hiểm hiếp mắt, Lưu Vũ Hi vội vàng lắc đầu.

“Kia không thì tốt rồi” Lý Dục Long không tiếp tục để ý cậu, tiếp tục ăn canh. Lưu Vũ Hi nghĩ thầm, Lý Dục Long không hổ là đại thiếu gia. Ăn bữa cơm cũng phải cầu kì như thế này, giống như cậu đây, ăn uống tựa như là một loại phản xạ.

Cậu cầm bát lên, đưa đến bên cái miệng nhỏ uống. Uống xong nước canh, người hầu lập tức đưa lên những món ăn thịnh soạn thơm ngào ngạt, giống như đang ăn cơm ở khách sạn, cũng không sai biệt lắm.

Lưu Vũ Hi như ngồi trên bàn chông (gai) mà ăn hết một bữa cơm, các người hầu đem đồ vật thu dọn xong, châm hai chén trà đưa đến rồi đi. Lưu Vũ Hi ngơ ngác nhìn quanh bốn phía, thấy chỉ còn cậu và Lý Dục Long hai người, mà Lý Dục Long một chút ý tứ trở về cũng không có, cậu theo bản năng sinh ra cảm giác nguy hiểm.

“Ừm.... Xin hỏi....”

Lý Dục Long uống mạch trà, không chút để ý liếc mắt nhìn cậu một cái: “Hỏi cứ hỏi đi, đừng mỗi lần đều xin hỏi, xin hỏi”

“Ah.... Ờ....” Lưu Vũ Hi ngoài miệng đáp lời, tiếp theo vẫn không đổi được cách ăn nói “Xin hỏi.... chúng ta không cần trở về đi học sao?”

“Nói đùa, ăn uống no đủ còn phải về đi học?” Lý Dục Long hỏi lại như đúng tình hợp lý.

“Hả! Vậy ăn uống xong phải như thế nào...” Lưu Vũ Hi không hề có chủ kiến hỏi.

“Tôi muốn đi ngủ” Lý Dục Long nói một câu không cần cậu trả lời đã trực tiếp nằm xuống.

“A?” Lưu Vũ Hi nhìn thấy hắn nằm xuống, đem đầu gối của cậu làm gối nằm mà rồi đầu gác lên.

Trời à ~ hắn còn muốn ngủ ~? Lưu Vũ Hi luống cuống, chẳng quan tâm hắn có tức giận hay không nói “Cái kia...Cái kia...Cái kia... Buổi chiều có tiết học ngoại khóa, Tổ nghĩ...tổ nghĩ tổ phải trở về mới được....”

“Khóa con mẹ nó, đừng cãi nữa” Lý Dục Long mắng một câu thô tục, đem Lưu Vũ Hi kéo vào như gối ôm, nhắm mắt lại liền nổi lên cơn buồn ngủ, Lưu Vũ Hi không dám chọc hắn, chỉ có thể buồn rười rượi, tùy ý hắn ôm.

Gió lướt nhẹ qua đỉnh núi, ánh sáng ấm áp xuyên qua những nhánh cây rậm rạp, trong những cành cây bị che phủ còn truyền ra những tiếng chim hót thanh thúy dễ chịu, hoa Tường Vi tỏa ra hương thơm nhàn nhạt làm cho người ta cảm thấy khung cảnh yên bình và thoải mái.

Thật thoải mái.... Lưu Vũ Hi ngồi đó, cũng buồn ngủ. Nói cũng đúng, ăn no xong đương nhiên ai cũng hảo hảo muốn ngủ một giấc, chẳng còn muốn học cái gì cả... Cậu hốt hoảng nghĩ, chẳng đến khi tai nghe được một trận tiếng chuông mờ nhạt—linh linh linh...

Lưu Vũ Hi đột nhiên bừng tỉnh, cuống quýt nhìn bốn phía. Chính mình không biết từ lúc nào đã nằm xuống, Lý Dục Long vẫn còn gối đầu lên đùi của cậu gập chu công. Lưu Vũ Hi ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã đến thời gian lên lớp. Cậu nhẹ nhàng lay lay bả vai của Lý Dục Long, đối phương không hề giật mình nhắm mắt mở nhìn.

“Sao vậy?”

“Tớ....Thực xin lỗi, cái kia.... Tớ phải quay về đi học...”

“Cái loại tiết học nhằm chán đó nghỉ cũng không sao cả” Lý Dục Long tao nhã ngáp một cái.

Ồ.... Cậu thì không sao cả, nhưng tôi thì có a ~ Lưu Vũ Hi nội tâm kêu gào. Lý Dục Long tiếp tục mãnh liệt nói “Tôi muốn ngủ, đừng cãi tôi”

“Cái kia.... Kia có thể hay không để cho tớ đi về trước....” Lưu Vũ Hi hết sức can đảm xuất ra dũng khí nói “Bạn Lý... Cậu một mình ngủ ở đây không phải càng tốt hơn sao...”

Lý Dục Long trừng mắt liếc cậu một cái, nói nhỏ: “Kêu ông xã”

“A?” Lưu Vũ Hi như nằm mộng, này giống như tiếng gió và tiếng người cũng phân không rõ.

Lý Dục Long một tay đem cậu kéo ngã, đè lên người cậu, nâng lên cằm của cậu nói “Tôi nói, gọi tôi ông xã”

“Ách... Cái kia tớ chỉ sợ...” Lưu Vũ Hi dù có ngốc nghếch chậm tiêu như thế nào thì cũng biết từ ‘ông xã’ này là ý nghĩa gì, không khỏi trong lòng hoảng loạn.

“Cậu từng gặp qua bà xã nào để ông xã mình một mình ngủ chưa?” Lý Dục Long lẩm bẩm nói.

“Này...”

“Cậu cho vợ chồng ở cùng một chỗ cũng chỉ có ngủ thôi sao?”

“Cái kia...”

“Cậu cho là cậu lấy thái độ như vậy đối với ông xã mình là nên có sao?”

Bị hấn hùng hổ dọa người liên tiếp đặt câu hỏi, Lưu Vũ Hi rốt cuộc tìm được một câu phản bác lời của hấn “Nhưng mà... chúng ta hình như không phải là vợ chồng a...”

“Có phải vợ chồng hay không, không nên chỉ dựa vào lời nói” Lý Dục Long nhàn tình hiện lên ý cười.

“Đúng vậy đó, cho nên...”

“Vợ chồng.... không phải là ‘làm’ cái kia sao”

“Ừm...a?” Lưu Vũ Hi cảm thấy trước ngực chợt lạnh, quần áo của mình khi nào bị đối phương không khoang nhượng kéo xả, phút chốc cúc áo bị hấn hung hăng tháo ra.

Lý Dục Long tháo xuống mắt kính của cậu, ôn nhu đặt một nụ hôn lên cánh hồng đang hé mở của cậu, mờ ám nói “Tốt lắm, cậu khiến cho tôi không ngủ được, hiện tại chúng ta “làm” vợ chồng đi...”

“...o_o”.

4. Chương 3

“Ừm...ah.....” cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng phát ra những tiếng rên rỉ mê người, Lý Dục Long nghe vào mà tâm nhộn nhạo, hấn càng thêm ra sức mút, cắn lấy cái cổ mảnh khảnh, một tay tìm đến trước ngực Lưu Vũ Hi, bắt lấy hai khóa hồng đồ ở trước ngực mà xoa nắn.

“A!” Lưu Vũ Hi như thấy có dòng điện xoẹt qua người khẽ kêu lên “Đừng...Đừng...Đau a...”

“Đau” Lý Dục Long dùng hai tay xoa bóp bộ ngực trắng nõn của Lưu Vũ Hi, đem lưỡng khóa đồ hồng hồng của y thành một khối, sau đó vươn đầu lưỡi liếm lên đấy.

“Oa!” Lưu Vũ Hi vừa cười vừa lắc đầu ngoày ngoay “Thật...Thật ngứa ~”

“Rốt cuộc là ngứa hay là đau hửm?” Lý Dục Long xấu xa cười, một tay cởi nút áo của mình, đem bờ ngực dày cường tráng của mình đặt ở trước khuôn ngực trắng nõn của Lưu Vũ Hi, trước ngực Lưu Vũ Hi bị một vật rắn chắc kích thích làm cho cậu càng phát trướng đau. Vũ Hi phát ra những tiếng rên khe khẽ, trong mắt như xuất hiện một mảng sương mù ẩn trong đó là tình cảm mãnh liệt, sắc mặt càng lúc càng hồng.

Lý Dục Long dục hỏa trong người càng ngày càng tăng vọt, hấn cúi đầu xuống, cuồng nhiệt hôn môi của đối phương, đầu lưỡi lửa nóng của Dục Long xâm nhập vào trong cổ họng quần lấy lưỡi cậu, Vũ Hi đem hai tay nắm thành quyền đặt lên vai của Lý Dục Long, cậu bị hấn hôn đến toàn thân những ra.

Tay của Lý Dục Long đi đến bên hông của cậu, đang chuẩn bị xé mở dây lưng

Kìm chế chính mình, đem đôi môi đang mơn trớn vật trơn mềm bên dưới mà dời đi, tay ở thắt lưng cũng đình chỉ động tác. Lưu Vũ Hi mở mắt ra, chứng kiến Lý Dục Long thần tình sát khí nhìn chằm chằm bồn hoa bên cạnh.

Lý Dục Long cầm lấy tách chứa mạch trà bên cạnh, chậm rãi đứng lên. Lưu Vũ Hi đem quần áo kéo lên, nghi hoặc nhìn thấy hấn bày ra tư thế ném cầu.

Lý Dục Long liếc nhìn về hướng bồn hoa, vung taySưu! Cái tách trên không trung tạo thành một đường vòng cung, “Đông” một tiếng nện vào trong bụi hoa.

“Ôi!!!” Vài cô gái trong bụi hoa nhảy ra, một thân bị nước trà làm ướt.

Lưu Vũ Hi kinh ngạc nhìn vào các cô “Là các bạn sao?”

Diêu Gia Lâm không cam lòng lắc lắc tay áo bị nước trà bám dính, Đường Vịnh Quân thần tình ủy khuất lấy khăn tay lau tóc, còn lại Chân Tuệ Kỳ thì cuống quýt lấy tay vén vấy lên lau máy ảnh.

Lý Dục Long đằng đằng sát khí đi về phía các cô, mấy cô gái thấy vậy thì thét chói tai chạy lấy người, Lý Dục Long đem tay bắt lại Chân Tuệ Kỳ chạy sau cùng, xách cô lên giống như túm một con gà bắt trở về.

“Đây là cái gì?” Hần nhìn chăm chăm máy ảnh trên tay cô, Chân Tuệ Kỳ gượng cười.

“Ha ha...Không...Không có gì...Chỉ là nhầm chán, chụp mấy tấm hình mà thôi...”

Lý Dục Long đem máy ảnh đoạt lấy, xem xét từng hình. Trên, là những tấm hình chụp hần cùng Lưu Vũ Hi đang ở chung, hần đang tựa vào trên người đối phương ngủ, cũng có cảnh hôn môi trong phòng học, có cùng nhau ăn cơm, ngay cả mới vừa rồi một cảnh dục hỏa đốt người mà âu yếm nhau trên bãi cỏ cũng không bỏ sót một điểm.

Lý Dục Long nhìn thấy ảnh chụp, trong mắt nổi lên một ngọn lửa khó hiểu. Chân Tuệ Kỳ biết tai họa sắp tới nơi rồi, không ngừng đem ánh mắt cầu cứu hướng Lưu Vũ Hi mà nhìn.

Lưu Vũ Hi tiếp thu tín hiệu, vội chạy tới. Lý Dục Long cầm máy ảnh, bỗng dừng trầm giọng mở miệng.

“Những hình này là do cô chụp”

“Ừm....” Chân Tuệ Kỳ hoảng sợ gật đầu lia lịa.

Lý Dục Long đột nhiên chìa một tay ra, Chân Tuệ Kỳ ôm đầu thét chói tai, Lưu Vũ Hi cuống quýt quát to “Lý đồng học_____”

“...” Chân Tuệ Kỳ cùng Lưu Vũ Hi đều trợn tròn mắt.

Lý Dục Long chỉ vào máy ảnh nói “Sau khi trở về, đem những ảnh chụp này bán cho tôi”

“Hử...” Sự tình phát triển đến rất quỷ dị, Chân Tuệ Kỳ hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngây ngốc điểm điểm gật đầu, Lý Dục Long đem máy ảnh trả lại cho cô, lại hỏi

“Có giấy với bút không? Tôi đem số bưu điện của ta cho cô”

“Nga, có...” Chân Tuệ Kỳ ngoan ngoãn lấy ra cây viết và một mảnh ghi chép nhỏ, Lý Dục Long viết xuống địa chỉ hòm thư, sau đó khoát tay đưa cô. Chân Tuệ Kỳ mở mồm phản xạ cầm máy ảnh cùng tờ giấy, giống như một cái u hồn đang phiêu phiêu trong gió. Lưu Vũ Hi lẳng lẳng ngu ngơ đứng tại chỗ, Lý Dục Long đột nhiên quay đầu hỏi “Bọn họ đều là bằng hữu của cậu?”

Lưu Vũ Hi ngây người một chút, vội vàng gật đầu. Lý Dục Long khẽ nhếch miệng cười “Thật sự có ý tứ a”, hần nói xong, lại lôi kéo Lưu Vũ Hi ngồi trở lại bàn ăn.

“Còn muốn tiếp tục không?” Hần khó được dò hỏi ý kiến Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi ngốc lẳng hồ đồ hỏi:

“Tiếp tục cái gì...” Chính mình nói được một nửa thì đột nhiên nhiên nghĩ ra hàm ý trong câu nói của Lý Dục Long, vội vàng sống chết lắc đầu.

Lý Dục Long không sao cả nhún nhún vai “Quên đi, dù sao ngày sau còn có nhiều cơ hội”

Không phải đâu... cái gì mà lần sau có cơ hội chứ... Lưu Vũ Hi nghe xong mà trong lòng sợ hãi

“Cái kia ... ta đây có thể hay không được...”

“Có thể hay không được trở về đi học?” cậu vừa nói được một nửa thì Lý Dục Long liền đoán được phần sau cậu sẽ nói cái gì, Lưu Vũ Hi liền nhanh nhẹn gật đầu, Lý Dục Long nảy sinh lòng từ bi mà nhẹ vuốt cằm gật đầu “Vậy cậu trở về đi”

Được hần đáp ứng, Lưu Vũ Hi liền thất thanh đáp “Cám ơn”, sau đó giống như là chạy trốn, chạy nhanh về hướng trường học.

Thứ sáu, buổi sáng 3h35 phút, một chiếc xe máy màu xanh ngọc, biển số xe CBR900R nhanh như chớp chạy vào khu phố sầm uất tại trung tâm của các võ quán

Xe dừng ở bãi đậu xe trên một khu đất trống, một thân áo da màu đen, tay mang một chiếc bao da, Lý Dục Long chậm rãi bước xuống xe, cởi nón bảo hiểm, một đầu tóc đen mềm nhẹ dưới ánh mặt trời theo gió tung bay, rạng rỡ uy nghiêm.

Hai cô gái mặc đồng phục không thủ đạo tay mang thùng nước, nói nói cười cười đi ngang qua, Lý Dục Long ngăn trụ lại các cô.

“Xin hỏi một chút, đạo quán ở nơi nào”

Hai cô gái thấy một người thiếu niên anh tuấn suất khí, mặt không khỏi ửng đỏ, nói lắp ba lắp bắp chỉ vào một cái địa phương “Ồ...Ồ bên kia...”

“Cám ơn” Lý Dục Long hướng nơi mà các cô chỉ đi tới, hai cô gái nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn mà tâm động không thôi.

Lý Dục Long còn chưa đi đến, chợt nghe trong võ đường truyền đến từng trận tiếng hò hét “Uông!Uông!”. Hắn đi vào cạnh cửa, đạo quán hơn một trăm mét vuông, khoảng hai mươi người đang đứng thừa thốt trong tràng, bọn họ thuần một thân đồng phục màu trắng*. Có người đang luyện tập đánh nhau, cũng có người đang luyện tập đá chân, mà một số ít khác đang luyện đá bao cát.

*Ý là tất cả mọi người đều mặc đồng phục màu trắng hết

Lý Dục Long rất nhanh từ trong đám đông tìm được một thân ảnh nho nhỏ xinh xắn_____

Tháo xuống kính mắt của mình, cả người tản mát ra một loại khí phách bức người, nhìn cậu ấy bày ra tư thế chiến đấu, hết sức chăm chú quan sát bao cát trước mắt. Húc Chiêu Lăng Hồ Đàm sư phụ chỉ vào một điểm hồng trên bao cát nói

“Em cần dùng cú đá xoáy kết hợp với nhảy rồi đá...., đánh trúng vị trí này, hiểu chưa?”

“Dạ!” Lưu Vũ Hi cao giọng tự tin trả lời

“Chuẩn bị, bắt đầu!”

Lưu Vũ Hi sắc bén ra chiêu, một cái xoay người đá trúng mục tiêu, tiếp tục nhanh chóng nhảy lên, đập bao cát trúng ngay điểm hồng tâm, đem bao cát bị đá bay lên. Hai động tác này nối liền mà trôi chảy, không có để thừa ra một khe hở.

Cậu nhóc công phu rất khá nha... Lý Dục Long huyết sao một cái, đang muốn nhắc chân đi vào. Ở một bên đang phụ đạo một đám đệ tử trông còn trẻ đạo sư Trương sư phụ thấy được, lập tức tiến lên ngăn lại.

“Đợi một chút, cậu tìm ai?”

Lý Dục Long liếc mắt nhìn nam nhân so với mình thấp hơn một cái đầu, cà lơ phát phơ trả lời “Tôi tìm vợ của mình”

“Vợ?” Trương sư phụ nhìn lại các học viên, không biết người nào được kêu là “vợ” của hắn. Lý Dục Long đang muốn lướt ngang hắn đi qua, nhưng lại bị người ngăn lại.

“Chờ một chút, cậu không thể mang giày tiến vào đạo quán” Trương sư phụ chỉ vào đôi giày da nghiêm khắc nói.

“Làm gì? Vậy trước ông cấp tôi một đôi dép lê a” Lý Dục Long khiêu khích nói

“Cậu...” Trương sư phụ đang muốn phát hỏa, bên này Đàm sư phụ cùng Lưu Vũ Hi đã chú ý đến tình huống bọn họ, Lưu Vũ Hi dẫn đầu kêu ra

“Lý đồng học?”

“Yo!” Lý Dục Long đưa thẳng tay lên cùng cậu chào hỏi, Trương sư phụ nhìn Lưu Vũ Hi ngây ngẩn cả người. Các học viên đang sôi nổi cũng ngừng tay, tò mò nhìn bọn hắn.

Lưu Vũ Hi bước nhanh đi qua, bất an thấp giọng hỏi “Tại sao cậu tới nơi này?”

“Tôi đến nhà tìm cậu, mẹ cậu nói cậu đã đi học Taekwondo, cho nên tôi đến tìm” Lý Dục Long híp mắt cười nói, Lưu Vũ Hi tiếp tục hạ giọng nói, xấu hổ rụt rè nói

“Cậu... người tìm tớ có chuyện gì không?”

“Hôm nay thời tiết khá tốt, chúng ta cùng hẹn hò đi” Lý Dục Long tuyệt không sợ người bên ngoài nghe được, vui vẻ tuyên bố, Lưu Vũ Hi thần tình ngượng ngịu nói

“Nhưng mà tớ còn phải học Taekwondo”

“Cậu tại sao lại muốn học võ?”

“Vì cường thân kiện thể, không bị khi phụ...” Lưu Vũ Hi đem lời mẫu thân hay giáo mình nói ra

“Không cần phiền toái như vậy, hiện tại có tôi bảo vệ cậu, sẽ không có người nào dám khi dễ cậu” Lý Dục Long sờ sờ mái tóc nhuyễn nhẹ của cậu, thanh âm như dụ dỗ đứa con nít.

“Có thể...có thể... chính là...” Lưu Vũ Hi không biết như thế nào cự tuyệt hẳn, khẩn trương như muốn cắn vào đầu lưỡi, cuối cùng đành phải nói “Chính là tớ đã giao nộp học phí, nếu không học nữa mẹ tớ sẽ tức giận a...”

“Vậy thì như thế nào, có sao đâu? Tôi đem tiền trả lại cho cậu thì được rồi”

“Nhưng...nhưng... nhưng là tớ muốn học.... ”

“Thật phiền phức, cái gì Taekwondo không thủ đạo, tôi trở về sẽ dạy cậu thì được rồi.” Lý Dục Long đỉnh đạc nói xong, liền kéo cậu muốn đi, bên cạnh, Trương sư phụ cũng nhìn không được nữa, hẩn tức giận ngăn ở trước mặt bọn họ, gầm lên.

“Nhóc con, cậu chờ tôi một chút!”

Lý Dục Long không kèm chế được liếc hẳn “Làm sao?”

“Nhóc con, cậu đúng là hung hăng càn quấy thật, lại còn có thể giáo Taekwondo?” Trương sư phụ không thể nhẫn nhịn trong lòng nghe võ học thiêng liêng bị vũ nhục, kích động mắng “Cậu cho là Taekwondo là đồ chơi của những đứa bé sao?!”

Đàm sư phụ đi qua trấn an “Tiểu Trương, người trẻ tuổi không hiểu chuyện, cậu cũng đừng cùng hắn tính toán”

Lý Dục Long chẳng những không lĩnh tình, còn cố ý chọc giận Trương sư phụ thuyết “Loại võ thuật tùy tiện đá vài cái gì đó, có cái gì giỏi mà đắc ý?”

“Cậu nói cái gì?” Trương sư phụ nổi trận lôi đình cả giận nói “Cái gì tùy tiện đá vài cái?! Cậu có bản lĩnh thì tùy tiện đá vài cái cho tôi xem?!”

Lý Dục Long nhún vai “Vì cái gì không thể?”

“Tốt lắm! chúng ta đây tỷ thí một chút!” Trương sư phụ tuyên chiến.

Lưu Vũ Hi trong lòng kêu to “cứu mạng” a, Trương sư phụ là cao thủ đai đen ngũ đẳng đó, Lý Dục Long làm sao là đối thủ của người? Nếu Lý Dục Long có cái gì sơ xuất, hẳn một nhà tập đoàn là hắc đạo nhất định sẽ không bỏ qua cho Trương sư phụ! Nói không chừng ngay cả võ quán cũng phải chịu liên lụy! Nay xem ra sự tình đại biểu

~Cậu lôi kéo Lý Dục Long cầu xin “Lý đồng học, xin cậu đừng nên đáp ứng a, cùng lắm tớ đi với cậu là được...”

“Không nên gấp gáp, trước đánh bại người này, chúng ta đi hẹn hò cũng không muộn” Lý Dục Long nắm chắc thắng lợi trong tay nói, Trương lão sư nghe được mà đỉnh đầu càng tức giận

“Tiểu tử, tôi sẽ cho cậu biết tay! Tôi xem cậu còn mạnh miệng đến khi nào!”

Đàm sư phụ lo lắng ngăn cản hẳn “Tiểu Trương, cậu đừng kích động, nếu có tai nạn chết người thì biết làm sao bây giờ”

“Lão Đàm cậu đừng lo lắng, tôi sẽ một vừa hai phải thôi, chỉ cần dạy cho nhóc con này một chút giáo huấn là được” Trương sư phụ trầm giọng nói.

“Vậy cậu ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút a... đừng sử dụng công phu thật” Đàm sư phụ lần nữa dặn dò.

Các nhóm học viên toàn bộ thối lui đến bên ngoài sân, ở chính giữa chừa ra một khoảng trống lớn. Lý Dục Long cởi áo khoác cùng giày, chân không đi lên đứng trước mặt đối thủ. Hắn trên thân mặc một y phục màu đen bó sát người, cánh tay thon dài đầy cơ bắp, cơ ngực cùng cơ bụng xem ra cũng không thể khinh thường.

Đàm sư phụ trong lòng tán thưởng, cậu nhóc này khí chất thuộc hàng nhất đẳng, tuyệt đối là một người thích hợp luyện Taekwondo, chỉ hi vọng tiểu Trương không cần ra tay quá nặng...

Lưu Vũ Hi đưa đến cho Lý Dục Long cái nón cùng áo bảo hộ, Lý Dục Long phát tay “Không cần, đưa tôi hai cái băng là được”

Cầm lấy băng vải, hắn đem quấn quanh bàn tay, nắm tay, kẹp chặt. Trương sư phụ thấy hắn không cần mũ giáp, hừ lạnh “Bị thương cũng không nên khóc”

Lý Dục Long lạnh lùng cười, không trả lời.

Lưu Vũ Hi đứng trong hàng người, không ngừng trong lòng cầu nguyện ____ ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện a_____

Lý Dục Long cùng Trương sư phụ đối mặt đứng, Đàm sư phụ đảm nhận vị trí trọng tài, ông đi đến giữa hai người, hướng Lý Dục Long chỉ đơn giản giải thích

“Đầu tiên, vị đồng học này, bởi vì không phải học viên Taekwondo, cho nên có thể ra quyền, xuất chiêu, hoặc là dùng chân, nhưng không thể công kích bộ vị dưới bụng, không thể dùng trảo, ôm, đẩy, còn có khi nghe thấy tôi hô “Dừng” thì phải tách ra...”

“Không cần phải nói nhiều như vậy. Nói cho tôi biết thế nào mới tính là thắng?” Lý Dục Long không kiên nhẫn hỏi

“Đánh trúng bụng hoặc thân thể hai bên được điểm, hoặc là đánh bại, cũng coi như là thắng”

“Cũng chính là, ai ngã xuống trước thì coi như thua đi?” Lý Dục Long bên miệng tàn khốc cười lạnh.

“Cũng có thể nói như vậy...”

“Biết rồi, bắt đầu đi”

Đàm sư phụ phát ra lệnh “Ba-ryeot! Kyeong-rye”

Trương sư phụ bảo trì lễ phép hướng về phía Lý Dục Long cúi đầu chào, đối phương nhú mày, hơi hơi vuốt cằm. Đàm sư phụ vung tay lên “Shi-Jak!”

Trận đấu bắt đầu rồi!

“Uống ——!” Trương sư phụ khí thế như vũ bão đập xuống chân trước, sau đó nhảy lên ra một cú đá, bị Lý Dục Long nghiêng người né tránh. Trương sư phụ hét liên tục ra chân, đá nghiêng, vạch đá (đá ngang), thối đá (đá thẳng), không ngừng biến hóa góc độ công kích, Lý Dục Long thân hình nhanh nhẹn né tránh, khi né không kịp thì liền dùng cánh tay ngăn cản, mấy chục chiêu hạ xuống, Trương sư phụ lại một cước cũng chưa đá trúng.

Ông thật sự sinh khí, trên trán gân xanh bạo khởi, ra chân kết cấu bắt đầu hỗn loạn.

“Chắc chắn, cũng chỉ có như vậy thôi?” Lý Dục Long lấy tay ngăn cản đẩy cước ra, kiêu ngạo cười

Trương sư phụ tức điên, ông nắm chặt nắm tay, trong mắt bốc lên sát ý, hét lớn một tiếng, ông sử dụng tuyệt chiêu tất sát_____ liên hoàn cước!

“Tiểu Trương! Dừng tay!” Đàm sư phụ kêu lên sợ hãi, hẳn lại có thể đối người ngoại đạo xuất chiêu ngoan độc! Rất không nên!

Trương sư phụ tức đỏ mắt, hoàn toàn mất đi óc tai nơ, chỉ lo ra sức đá. Lý Dục Long né tránh phía trước mấy đá, tiếp tục lấy tay dùng sức đỡ mấy cước lúc sau. Thừa dịp đối thủ mất trọng tâm, Lý Dục Long đột nhiên xoay người, một chân lưu loát quét qua, hung hăng đá trúng mặt Trương sư phụ

Phốc! Trương sư phụ phun ra nước bọt, mặt bị đá biến hình (í ẹ, chắc chú tiểu trương bị hủy nhan quá). Bùm một tiếng, cao thủ ngũ đẳng bị một chiêu đánh bại.

“Oa_____” tập thể xung quanh theo dõi phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Đàm sư phụ sợ ngây người, cũng quên phải đọc giấy. Thắng bại đã định, Lý Dục Long chậm rì rì cởi xuống băng vải quấn trên tay, ném xuống đất, thật sự là thiếu niên anh tuấn vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung ấy, ý nói anh cao ngạo, nhưng đẹp zai hehe >_<>)

“Tôi thắng sao?” Hẳn hỏi, Đàm sư phụ ngây ngốc gật đầu, miệng còn chưa thể khép lại.

“Vây cảm ơn đã chỉ giáo” Lý Dục Long đối với Trương sư phụ đã ngắt đi khoát tay, mang giấy, cầm lên áo khoác, đồng thời dắt Lưu Vũ Hi còn đang chờ người ra đi ra ngoài “Đi thôi”

Lưu Vũ Hi phục hồi tinh thần lại, thấp giọng nói “Tớ... tớ còn chưa có thay quần áo...”

“Kia ngay bây giờ đi thay đi”

Bên này Đàm sư phụ thật vất vả tìm được thanh âm của mình, cuống quýt hô “Chờ... chờ một chút!”

“Chuyện gì?” Lý Dục Long không kiên nhẫn quay đầu.

“Cái kia... trước kia cậu có học qua công phu nào sao?” Xem năng lực và kỹ năng né tránh Đàm sư phụ nhận định hẳn nhất định tương đối có học qua võ thuật

“Cái gì cũng không có học qua” Lý Dục Long nhướng lên lông mày nói “Có vấn đề gì sao?”

“Đã không có...” Đàm sư phụ nhìn thấy hẳn cùng Lưu Vũ Hi đi xa, lẩm bẩm nói “Thằng nhóc này thật sự là kỳ tài trăm năm khó gặp, nếu có thể hảo hảo bồi dưỡng, ngày sau nhất định làm nên đại sự...”

“Đàm sư phụ! Trước đừng nói gì cả...” một gã học sinh nói leo.

“Có chuyện gì?”

“Người xem Trương sư phụ, giống như không được...”

“Hả?” Đàm sư phụ cúi đầu nhìn, chỉ thấy Trương sư phụ bắt đầu cả người run rẩy, miệng nổi bọt mép... cả võ quán nhất thời một trận rối loạn_____.

“Trời ạ, ~~ mau gọi xe cứu thương~~!!

“Ai có di động ~~!!”

“Mau, có ai không ~~!!”

Đang ở trong phòng thay đồ Lưu Vũ Hi tựa hồ cũng cảm thấy được một cỗ xôn xao, cậu nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi rung mình một cái.

Ồ ong ong ông... Xe máy chạy qua làm cát bay đá chạy, cuộn cuộn nổi lên từng trận khói gió. Mang theo mũ bảo hiểm, Lưu Vũ Hi ngồi ở phía sau Lý Dục Long sợ hãi mà ôm chặt hông của hắn.

Hất xì một tiếng, xe ngừng lại. Lưu Vũ Hi vội vàng buông tay, ngẩng đầu lên.

“Nơi này là...” Lưu Vũ Hi tháo mũ xuống, kinh ngạc nhìn chằm chằm cánh cổng vòm thật lớn.

“Vườn bách thảo” Lý Dục Long trả lời

“Hả?” Lưu Vũ Hi nằm mơ cũng không nghĩ ra đối phương sẽ dẫn mình tới cái địa phương “đứng đắn” này, không khỏi đối với hắn có cái nhìn khác xưa. Lý Dục Long dắt cậu vào cửa mua vé, cùng nhau tiến vào bên trong vườn.

Đối diện đại môn hai bên đường đi là một mảnh vườn hoa Uất kim hương tam sắc: hồng, hoàng, tím ba loại sắc thái cùng với màu lá xanh biếc là một sự kết hợp không chê vào đâu được.

“Cậu muốn xem cái gì?” Lý Dục Long cầm lấy bản đồ khu vườn hỏi, đang xem hoa Lưu Vũ Hi ngẩn ra, đỏ mặt nói “Tớ không sao cả, cậu quyết định là được rồi”

“Vây, chúng ta trước tới nơi này đi” Lý Dục Long chỉ vào vườn cây bên cạnh, vườn cây tiên nhân chương (cây xương rồng).

Nơi này đủ loại cây tiên nhân chương, có những cây chỉ bằng ngón tay lớn, có cây cao chừng ba tầng, một số cây tiên nhân chương còn nở ra những tiểu hoa vàng vàng phần phần, đáng yêu cực kì.

Các du khách đa số đều ở trong sân đứng trước bóng một gốc cây to tiên nhân chương chụp hình lưu niệm, một cô gái hướng dẫn viên đang cùng mọi người giới thiệu các chủng loại cùng đặc tính của cây tiên nhân chương, Lưu Vũ Hi cùng Lý Dục Long cũng đang đi đến xem náo nhiệt.

Lý Dục Long nâng lên đầu nhìn, thở dài “Wow, thật lớn a”

Cô gái hướng dẫn viên khó mà gặp được một người đẹp trai, anh tuấn như vậy, nhất thời tâm thần nhộn nhạo, chủ động bắt chuyện nói “Đây là tiên nhân chương hoang dại ở Mexico, cao nhất có thể đạt tới hai mươi thước, này có thể tính là độ cao thông thường của nó, đã sống lâu hơn năm mươi năm”

“Ừm...” Lý Dục Long đứng xa một chút, cẩn thận quan sát. Lưu Vũ Hi nhìn không ra người này một thiếu gia bình thường đi học chỉ biết ngủ gà ngủ gật thể nhưng đối loại sinh vật này xem có hứng thú và tri thức, cậu nhìn Lý Dục Long ánh mắt toát ra thưởng thức quang mang.

“Này thoát nhìn giống...” Lý Dục Long suy tư, hướng dẫn viên tiểu thư tươi cười chân thành hỏi

“Như cái gì?”

Lưu Vũ Hi đang chờ hắn phát biểu, chỉ thấy Lý Dục Long chỉ vào một nhánh độc lập đưa lên của cây tiên nhân chương, thần tình mỉm cười đối Lưu Vũ Hi nói “Cậu xem hình dạng cái tiên nhân chương này, có hay không giống với dương vật?” (sắc...sắc cái đó đó, anh đúng là trí tưởng tượng phong phú)

Phốc_____! Một đại thúc đang uống nước trái cây bên cạnh đều phun ra đầy miệng, nghe nói như thế thì toàn thân cứng đờ. Còn cô gái hướng dẫn viên thì nghẹn họng nhìn trân trối, gương mặt xấu hổ lúc đỏ lúc trắng, Lưu Vũ Hi cũng là đầu đầy hắc tuyến.

Lý Dục Long tiếp tục ngữ khí kinh người “Phía dưới này cộng thêm lưỡng khóa cây tiên nhân cầu tựa như tình hoàn...”

“Lý...Lý đồng học! Chúng ta đi đến địa phương khác xem đi!” Lưu Vũ Hi ngẩn hấn nói tiếp

“Nha...” Lý Dục Long còn chưa có đáp ứng, Lưu Vũ Hi liền lôi kéo hắn giống như bay thoát đi.

Ô... Cậu biết là người này sẽ không nói cái gì bình thường, cậu lại đối với người này ôm hi vọng, thật sự là quá ngây thơ rồi

! Lưu Vũ Hi ở trong lòng tự mắng mình.

Lưu Vũ Hi lôi kéo hắn đi ngang qua một cái vườn trái cây, có vài cô gái ven đường bày ra một quầy nước nhỏ, trực tiếp ép lấy nước bày bán.

“Muốn uống sao?” Lý Dục Long kéo Lưu Vũ Hi lại.

“Ách, không cần...”

“Di, cho ta một ly nước chanh tươi cùng nước táo” Lý Dục Long tự chủ trương gọi, Lưu Vũ Hi không tiếp tục cự tuyệt nữa, chỉ đứng một bên chờ đợi.

Một người con gái nói “Rất nhanh sẽ có” theo sau động tác liền nhanh nhẹn cắt mấy quả chanh cùng quả táo, bỏ vào máy nước ép trái cây. Lý Dục Long nhìn chăm chăm nửa trái táo trên mặt bàn, xuất thần quan sát.

Lưu Vũ Hi thấy hẳn một bộ dạng giống như khi nãy một ánh mắt như tự hỏi, trong lòng bắt đầu dâng lên dự cảm bất hảo; hẳn sẽ không phải lại liên tưởng đến cái địa phương xấu xa nào đó nữa chứ

~~Quả nhiên, Lý Dục Long lộ ra một nụ cười tuần mỹ có thể mê hoặc người, chỉ vào quả táo nói.

“Cậu xem, hình dạng của trái táo này có phải hay không giống...”

“Lý đồng học!” Lưu Vũ Hi cơ hồ có thể đoán được đoạn sau hẳn muốn nói cái gì, cuống quýt lớn tiếng quát ngăn hẳn lại.

“Làm sao thế? Tôi còn chưa có nói đâu, cậu khẩn trương cái gì?”

“Cậu...Cậu không cần phải nói, tớ cảm thấy tuyệt đối không giống” Lưu Vũ Hi vừa vội vừa thẹn nói.

“Vậy sao? Tôi cảm thấy trái táo này rất giống hình trái tim a”.

“Hình trái tim?” Lưu Vũ Hi sững sốt

“Đúng vậy, chẻ nửa trái táo này ra, có phải nhìn giống hình trái tim hay không?” Lý Dục Long cầm lấy trái táo mỉm cười, một bác gái gần đó ha ha cười rộ lên, xong nói “Chàng trai thật sự lãng mạn”

“Hình trái tim a... dường như... tựa hồ có điểm giống...” Xem ra chính mình hiểu sai, Lưu Vũ Hi vội vàng sửa miệng. Lý Dục Long nhún châu xoay động, xấu xa cười.

“Đúng vậy, bằng không cậu cho như cái gì?”

“...>_<” lưu=”” vũ=”” hi=”” không=”” phản=”” bác=”” được,=”” xấu=”” hổ=”” đến=”” hai=”” má=”” nổi=”” lên=”” những=”” rằng=”” mây=””>

Hai người sau đó đi vào khu triển lãm Hồ Điệp, trong quán có nhiều hoa tươi, trong bụi hoa có nhiều hồ điệp đủ sắc màu bay tán loạn, Lưu Vũ Hi nhìn thấy sắc thái sắc sỡ của Hồ Điệp, tâm lại tốt lên.

Một ít nhánh cây đều có một khối gì đó, đến gần nhìn kỹ, mỗi một gốc của nhánh cây đều có một cái kén. Trong đó có một cái kén đang chậm chậm mở ra, xem ra lại có một con Hồ Điệp phá kén mà ra.

Thấy Lưu Vũ Hi rất có hứng thú, Lý Dục Long hỏi “Cậu thích Hồ Điệp?”

“Ừ... Rất đẹp” Lưu Vũ Hi kim lòng không đậu nói.

“Nơi đó có tiêu bản (mẫu được người ta ép đóng khuôn),cậu có muốn hay không?” Lý Dục Long chỉ vào khu vực bán gần cửa, đồng thời chuẩn bị lấy ra bóp da ra mua cho cậu.

“Cám ơn, không cần” Lưu Vũ Hi vội vàng từ chối khéo.

“Thật sự không cần?”

“Hồ điệp không biết bay, thì sẽ mất đi cái đẹp bình sinh của nó...” Lưu Vũ Hi nói ra một câu trong lời nói mang theo thâm ý khác, Lý Dục Long nghĩ nghĩ, “Nha” một tiếng, cũng không biết có nghe hiểu hay không.

Hai người rời khỏi Hồ Điệp quán, lại dạo qua mấy chỗ. Ánh nắng càng lúc càng gay gắt, chớp mắt đã đến giữa trưa.

“Đói bụng chưa, đi ăn cơm thôi” Lý Dục Long lôi kéo Lưu Vũ Hi vào một nhà ăn nhỏ bên hồ, xung quanh hồ là những cây dừa cao lớn, trên mặt hồ thì trường lên một cái Đại Thụ Liên thật lớn (hoa sen)

Lý Dục Long kêu một phần cơm Hamburger, cái thìa tùy ý đưa lên một ngụm cơm, liền bắt đầu ăn. Lưu Vũ Hi lảng lảng theo dõi hẳn, Lý Dục Long chống lại ánh mắt kinh ngạc của cậu, bĩu môi nói “Làm gì mà nhìn tôi ngẩn người vậy? Chưa thấy qua bộ dạng tôi dùng cơm sao?”

“Không phải...” Lưu Vũ Hi vội vàng giải thích “Tớ còn tưởng rằng cậu sẽ không ăn loại cơm này...”

“Loại cơm này? Loại cơm này có vấn đề gì?”

“Ách... nhà ăn trong trường học chính là những đồ ăn như thế này... tôi cứ nghĩ cậu ăn không quen, chỉ ăn những đồ ăn ở nhà chuẩn bị...”

Lý Dục Long lại nuốt một ngụm cơm, không chút để ý nói “Thời gian tôi học trung học sơ cấp (cơ sở) ăn uống ở nhà ăn trong trường, thiếu chút bị hạ độc, cho nên ba tôi không cho phép ăn ở bên ngoài nữa”

“Hạ độc?” Lưu Vũ Hi trợn mắt há hốc mồm

“Khi đó ba của tôi còn chưa có thoái vị, một đồng người muốn giành quyền nên cả ngày lên kế hoạch giết chết ba huynh đệ chúng tôi.”

“Như vậy a...” nguyên lai hắn cũng không phải cố ý bày ra dáng vẻ kêu ngạo của một thiếu gia, thoát nhìn có cuộc sống xa hoa phung phí, nhưng lại tràn ngập nguy cơ... Lưu Vũ Hi trong lòng bỗng nhiên đối với hắn sinh ra vô hạn đồng tình.

“Kia cậu ăn cơm ở đây có sao không?” Lưu Vũ Hi không quên quan tâm hỏi.

“Không sao cả, hiện tại anh hai của tôi là đương gia, cho bọn họ nấu đủ đi”

“Ừ...”

Sau khi cơm nước xong, thời gian cũng sắp đến buổi chiều.

“Còn muốn tiếp tục đi dạo không?” Lý Dục Long hỏi

“Không cần...”

“Kia đi thôi”

“Cái kia...”

“Cái gì?”

“Tớ có thể đi WC không?” Lưu Vũ Hi thẹn thùng dò hỏi.

“Đi nhà xí thôi mà, thẹn thùng cái gì a, nhanh đi, tiếp tục ghen thì sẽ làm viêm tuyến tuyến liệt đó”

>_< không= ”” thể= ”” nào... ”= ”” lưu= ”” vũ= ”” hi= ”” hốt= ”” ha= ”” hốt= ”” hoảng= ”” chạy= ””>

Khi đi toilet trở về, lại phát hiện Lý Dục Long không còn ở chỗ ngồi. Lưu Vũ Hi luống cuống đứng ở chỗ cũ, một nữ một phục vụ đi qua bên cạnh cậu nói “Quý khách, vị tiên sinh cùng đi với cậu nhẩn, cậu ở chỗ này chờ anh ta một chút”

“Nha... cảm ơn” Lưu Vũ Hi lo sợ bất an ngồi xuống chờ đợi. Một lúc sau đó, Lý Dục Long đã trở lại, trên tay còn có thêm một gói to.

“Cho cậu” hắn đem cái gói to nhét vào trong tay Lưu Vũ Hi.

“Đây là...” Lưu Vũ Hi mở ra thấy bên trong là một mầm cây non.

“Lan Hồ Diệp” Lý Dục Long thần nhiên nói, thấy Lưu Vũ Hi lơ mờ không hiểu, hắn giải thích “Cậu không phải không nhẩn tâm mua mấy tiêu bản hồ điệp sao? Vậy trồng Lan Hồ Diệp đi, dù cho không biết bay nhưng vẫn rất đẹp.”

Hắn vậy mà lại bắn khoản lời nói của mình, hơn nữa còn nghĩ biện pháp giải quyết, cư nhiên còn đặc biệt quay lại cấp chính mình vui mừng... Lưu Vũ Hi trong lòng như có một trận nhiệt thổi qua.

“Bất qua tôi nói trước, trồng cái này thực sự phiền toái, nếu không ra hoa thì cũng đừng ủy khuất chính mình” Lý Dục Long bổ sung nói (ý anh bảo em đừng tự trách rồi tự buồn hại thân thể a... đúng là thương vợ), Lưu Vũ Hi nhanh chóng lắc đầu, không ngừng nói

“Cảm ơn... cảm ơn cậu...”

“Thật sự muốn cảm ơn, vậy liền hôn tôi một cái đi” Lý Dục Long chỉ vào môi mình, tùy tiện cười nói

“Này...” Lưu Vũ Hi nhìn nhìn người xung quanh, khuôn mặt trưởng đến đỏ ửng.

“Quên đi” Lý Dục Long không sao cả nhún vai “Tôi biết cậu không dám”

Hắn quay đầu bỏ đi, Lưu Vũ Hi vội vàng bước nhanh đuổi kịp.

5. Chương 4

Bầu trời xanh thắm một màu, chim nhỏ lú rú bay qua. Giữa trưa ánh nắng xuyên qua những tán cây cành lá rậm rạp, tạo thành những bóng mát trên bãi cỏ xanh mượt mà.

Hai người thiếu niên thân thể lộn xộn, đang ở trên cỏ trình diễn một màn đồng cung sống khiến cho người tới mặt đỏ tim đập.

“Đừng... đừng niết...” Lưu Vũ Hi áo sơ mi bị vạch ra đến bên cổ, lộ ra một cái eo thon mảnh khảnh cùng với bộ ngực tuyết trắng, Lý Dục Long nằm ở trên người cậu, nửa người dưới chen vào giữa hai chân, nhường bộ vị mẫn cảm của hai người cùng một chỗ ma sát.

“Không niết? Thế kia hút được không?”

“Àn...”

Đầu lưỡi trơn mềm ẩm ướt quần lấy liếm quanh hồng nhụy trước ngực, sau đó đôi môi ngậm lấy ra sức mút liếm, ngẫu nhiên lại dai dai cắn lên một ngụm, làm cho thiên hạ dưới thân không ngừng run rẩy. Hắn một bên mút lấy đầu vú đáng yêu, một tay lặng lẽ bao lấy nguyên lai dự vọng của đối phương.

“A!” Lưu Vũ Hi như bị điện giật, toàn thân nảy lên một chút.

“Tôi muốn làm” Lý Dục Long dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cậu.

“Làm...?”

“Yêu” không đợi cậu nói xong, Lý Dục Long cũng rất tự nhiên mà đi xuống. Lưu Vũ Hi mặt đỏ như có thể nướng bánh, cậu cà lăm lắc đầu lia lịa.

“Có thể... nhưng là tớ không muốn làm...”

“Vậy sao? Vậy nơi này của tôi cứng lên rồi phải làm thế nào đây?” Lý Dục Long cách một lớp quần, trêu đùa nửa thân dưới của đối phương, khiến Lưu Vũ Hi hút một ngụm khí, về mặt cầu xin nói.

“Không được... Tôi thật sự không muốn...”

“Nói không muốn chỉ có cái miệng của cậu” Lý Dục Long ngăn chặn môi cậu, cho cậu một cái hôn sâu nồng nhiệt triền miên.

“Ừm...ừ...” Lưu Vũ Hi bị hôn đến khó thở, đến mức đại não gần như thiếu dưỡng khí dần dần tê liệt. Lý Dục Long ma trảo không hề thỏa mãn cách lớp quần cậu ma sát, được một tât lại tiến lên một thước bắt đầu kéo khóa quần, vươn tay đi vào... Lưu Vũ Hi trong đầu oanh một tiếng vang lên. Cậu dựa vào một tia lý trí cuối cùng, cắn chặt răng dùng sức đẩy tay hắn ra.

“Hô...hô...hô...” Lưu Vũ Hi sát qua môi chính mình bị mút đến sưng đỏ, thở dốc không thôi.

Lý Dục Long nhàn thần như bị dục hỏa cùng lửa giận thiêu đốt, hắn mặt dày hỏi “Vì cái gì không được?”

“Tớ...” Lưu Vũ Hi nuốt một ngụm nước bọt, run giọng nói “Tớ... sợ...”

“Chuyện này có cái gì mà sợ?” Lý Dục Long không khỏi phân minh, lại muốn đem Vũ Hi đẩy xuống, Lưu Vũ Hi lấy hai tay chống đỡ phía sau, sợ hãi lui về sau “Tôi không muốn ~!” cậu thấp giọng kêu

“Thử qua một lần thì không sợ nữa” Lý Dục Long ấn xuống bờ vai cậu hạ thấp xuống.

“Đừng như vậy —!” Lưu Vũ Hi nhắm mắt lại thét chói tai, Lý Dục Long thần sắc trầm xuống, đôi tay đặt tại trên vai cũng chậm rãi rời đi.

“Mẹ nó, so với nữ con gái còn dong dài” hắn thấp giọng nguyên rửa, Lưu Vũ Hi mở mắt ra, thần tình ủy khuất cắn môi dưới. Lý Dục Long nâng lên cằm của cậu, bắt buộc cậu phải nhìn mình.

“Cậu sợ hãi tôi, hay là sợ hãi cùng tôi làm?” hần bày ra thái độ muốn khai thông.

“Đều sợ...” Lưu Vũ Hi ngập ngừng nói

“Ngừng ~~!” Lý Dục Long phun một ngụm, vô lực chửi nhỏ “Cho nên nói, tôi ghét nhất là thân xử nữ!” (xử nam bọn ơi *liếc mắt*)

Lưu Vũ Hi nghi hoặc nhìn hần, Lý Dục Long rất nhanh lại tỉnh táo lại, tiếp tục khuyên bảo “Chỉ cần thử qua một lần, sau này sẽ không còn sợ nữa, cam đoan cậu sẽ cảm thấy thích thú, sau khi cùng tôi làm cậu nhất định sẽ quần quít lấy tôi đòi tôi làm a”

“Không thể nào...”

“Cái gì? Cậu dám xem thường lão tử?” Lý Dục Long phát hỏa, Lưu Vũ Hi cuống quýt xua tay.

“Tớ... tớ không có a...” oan uổng a ~~ lời này của mình làm sao nghe vào tai hần là ý tứ xem thường hần a ~~“Những đứa con gái được lão tử đại gia tôi làm qua không có một người nào là không thư thư phục phục tôi! Cùng cái mông nhỏ của cậu, tôi không tin tôi không làm được!” trong lòng Lý Dục Long như lửa nóng, thốt ra thành những lời dơ bẩn. (nghe câu này mà máu sôi tới đầu)

Lưu Vũ Hi bỗng nhiên không nói ra tiếng, ủ rũ cúi thấp đầu xuống, Lý Dục Long cúi thân xuống nhìn mặt cậu, thấy cậu một bộ lệ rưng rưng cùng với biểu cảm đáng thương.

“Cậu làm sao thế?” khẩu khí của hần cũng không khỏi mềm hần đi.

“Cậu...” Lưu Vũ Hi nói một chữ, lại không mở miệng nói tiếp

“Nói a, cậu đừng có dong dài, mẹ nó”

“Cậu... Cậu theo tôi cùng một chỗ... Cũng chỉ là vì làm cái này?” Lưu Vũ Hi tự tôn bị tổn thương nói.

Lý Dục Long khiêu lên một bên chân mày, trả lời đương nhiên “Không phải vì cái này, chẳng lẽ muốn làm bạn với cậu?”

Cái loại lý do này, còn khiến hần nói ra như hợp tình hợp lý rồi ấy!! Lưu Vũ Hi cực kì tức giận, vừa vịn trường học bên kia truyền lại tiếng chuông, cậu phút chốc đứng lên, Lý Dục Long lập tức giữ chặt cậu.

“Đi đâu?”

“Trở về đi học” Lưu Vũ Hi rầu rĩ trả lời.

“Không cho phép!” Lý Dục Long dùng sức kéo cậu lại, Lưu Vũ Hi theo lực ngã vào trong lòng ngực ấm áp, đang muốn giãy ra lại bị hần chặt chẽ ôm lấy, Lý Dục Long nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhăn, cười xấu xa hỏi “Như thế nào? Tức giận sao?”

Lưu Vũ Hi chợt dạ xoay qua chỗ khác, Lý Dục Long lấy tay kéo cậu quay lại.

“Tôi cùng một chỗ với cậu, đương nhiên không những là bởi vì cái lỗ đít nhỏ của cậu a” cho dù là lời an ủi, nhưng hần lại nói ra những lời thô tục làm cho Lưu Vũ Hi mặt vừa đỏ lại vừa tức giận. Lý Dục Long lại nói tiếp “ Còn có cái đầu vú nhỏ đáng yêu của cậu a”

Hần vén lên quần áo của Lưu Vũ Hi, cắn đầu vú nhỏ một ngụm. Lưu Vũ Hi giận dữ mà đem đẩy hần ra, Lý Dục Long xả kéo cổ áo của cậu, lại hôn một chút xuống bờ vai của cậu, tiếp tục nói

“Còn có bờ vai bóng nhẵn của cậu”

Lưu Vũ Hi nhận thấy hần đang là trêu chọc mình, khê đẩy hần ra nói “Tôi phải về!”

Lý Dục Long siết chặt hơn, giữ lấy vòng eo thon của cậu, ở trên môi của cậu hạ xuống một nụ hôn, bổ sung “Còn có một cái miệng nhỏ nhắn không thành thật này”

“Tôi cũng biết, cậu không cần tiếp tục trêu đùa tôi! Lưu Vũ Hi cáu kỉnh nói.

“Cậu biết cái gì chứ, loại nai tơ như cậu làm sao nhận thức được sự giày vò của tôi?”

“...=_=”

“Theo tôi làm cậu liền sẽ hiểu, như thế nào? Muốn hay không thử một chút?” Lý Dục Long nháy mắt hướng cậu thả ra một màu hồng điện quang. (con mắt phóng điện kìa)

“Tôi thấy là từ bỏ đi...”

“Cắt! Nói nửa ngày đều là đàn gảy tai trâu!”

“Tôi có thể trở về hay...”

“Không thể!” Lý Dục Long ôm y hướng trên cỏ nằm xuống “Tôi tức giận, cậu phải bồi tôi!”

“...>_<” sớm=”” biết=”” tính=”” tình=”” của=”” hấn=”” vậy,=”” mình=”” đừng=”” cùng=”” hấn=””
đùa=”” giỡn,=”” nói=”” không=”” chừng=”” hấn=”” còn=”” có=”” thể=”” từ=”” bi=”” mà=”” thả=””
mình=”” trở=”” về...=”” ô=”” ô=”” ô...=”” lưu=”” vũ=”” hi=”” trong=”” lòng=”” hỏi=”” hận=””
không=””>

“Lần trước thành tích kiểm tra đã có kết quả rồi, đại bộ phận các bạn hầu như đều duy trì thành tích học tập, riêng những bạn học có thành tích giảm sút cần phải cố gắng gấp bội. Hiện tại sẽ phát lại bài kiểm tra, bạn học nào nghe tên thì đi lên...”

Lưu Vũ Hi lòng ngồi không yên, căn bản không có nghe được lão sư nói cái gì đó, bên cạnh Lý Dục Long trước sau như một tựa vào trên người cậu ngủ say sưa.

“Lưu Vũ Hi” lão sư bỗng nhiên hô lên tên của cậu.

“A?” Lưu Vũ Hi ngu ngơ ngẩng đầu, thấy lão sư đang không hồn nhìn mình.

“Bài kiểm tra của em, mau tới lấy” lão sư bốc ra bài thi của cậu.

“Vâng...” Lưu Vũ Hi muốn đứng lên, lại sợ làm tỉnh người bên cạnh, cậu ở chỗ ngồi cọ xát nửa ngày cũng ngồi dậy không được, nhìn hướng lão sư ánh mắt tràn ngập lo âu. Lão sư cũng không dám đắc tội Lý Dục Long, thấy cậu như vậy, đành phải tự mình đem bài thi đến trước mặt cậu.

“Lần này điểm số có giảm sút, lần sau cần cố gắng hơn nữa” lão sư nói xong thì xoay người quay trở lại bục giảng

Lưu Vũ Hi nhìn thấy điểm trên bài thi của mình, trong óc một tiếng âm vang — 72 điểm.

Thời gian ăn trưa, Lưu Vũ Hi thần bất thủ xa ngồi (ý nói ngồi như vị thần không nhút nhích, cứng đờ ấy) hai mắt trống rỗng nhìn thịt muối ướp quả thông trước mặt. Lý Dục Long dựng thẳng ngón tay ở trước mặt cậu quơ quơ, đối phương một chút phản ứng cũng không có.

Lý Dục Long tự mình cắn một con tôm đưa đến bên miệng cậu, chọc cậu nói.

“Bà xã, a...”

Lưu Vũ Hi trong vô thức ăn xuống, tiếp tục ngẩn người. Lý Dục Long thấy cậu hoàn toàn lâm vào trạng thái thờ người, trò đùa dai tiếp tục dẫn lên trên tóc của cậu, đem mái tóc mềm mại của Lưu Vũ Hi buộc thành hai cái tiểu bím tóc dương giác (theo mình nghĩ là 2 cái sừng trâu đấy).

Khuôn mặt đáng yêu của Lưu Vũ Hi lại có thể kết hợp hài hòa cùng với mái tóc mới, Lý Dục Long nhìn thấy cậu bộ dáng ngây ngốc một cách đáng yêu, cười lên ha hả. Hấn cười như vậy, Lưu Vũ Hi rốt cuộc tỉnh táo lại.

“Di?” Lưu Vũ Hi kinh ngạc sờ sờ đầu mình.

“Đừng gỡ xuống, thực đáng yêu a” Lý Dục Long kề sát vào cậu, đến bên môi “Nhé né” hôn hai cái, những người hầu đứng bên cạnh tự giác mà đem mặt cúi xuống.

Lưu Vũ Hi then đỏ mặt đưa tay đẩy hấn ra, sờ soạng tóc của mình.

“Cậu đang suy nghĩ gì? Sao nhập tâm như thế?” Lý Dục Long đem cằm đặt trên bả vai của cậu hỏi.

Lưu Vũ Hi ai oán liếc mắt hấn một cái, lại cúi đầu

“Không có gì...”

“Không được gạt tôi!” Lý Dục Long cắn vành tai của cậu uy hiếp “Không nói thật, tôi sẽ đem thịt muối đặt ở trên cái mông nhỏ của cậu, sau đó làm thịt cậu luôn!”

“...>_<” cậu=”” không=”” phải=”” không=”” muốn=”” nói=”” thật...=”” lưu=”” vũ=”” hi=”” đành=”” phải=”” sờ=”” sờ=”” cái=”” lỗ=”” tai,=”” ngập=”” ngừng=”” áp=”” úng=”” nói=”” “tôi...lần=”” này=”” thành=”” tích=”” kiểm=”” tra...=”” rất=”” kém=””>

“Thành tích rất kém coi?”

“Ừ... toán học, chỉ có 72 điểm...”

“Thành tích kém coi thì chứng minh cái gì?” Lý Dục Long không cho là đúng bĩu môi.

“Chứng tỏ tôi bị rớt hạn lại phía sau rất nhiều...” Lưu Vũ Hi tự ti giảng, Lý Dục Long bắt đắ dĩ hừ một tiếng, hỏi

“Cậu lần trước bao nhiêu điểm?”

“Chín mươi sáu....”

“Ai kêu cậu lần trước thi được tốt như vậy”

“=. = không phải nguyên nhân này a...”

“Kia là nguyên nhân gì?”

“...” Lưu Vũ Hi không nói lời nào, cũng không dám ngẩng đầu, Lý Dục Long nhìn vẻ mặt của cậu là đoán được tâm tư của cậu, hần tựa vào trên người cậu ngắm nhìn cậu hỏi.

“Bởi vì tôi sao?”

Lưu Vũ Hi do dự nhìn hần một cái, gật gật. Lý Dục Long ngồi thẳng thân mình, tiếp tục ăn cơm. Lưu Vũ Hi thấy hần không có dấu hiệu gì, đành phải yên lặng theo sát cùng hần ăn cơm.

Một lúc thật lâu sau, Lý Dục Long thản nhiên hỏi “Cậu lần sau khi nào thì kiểm tra?”

“Cũng không rõ lắm... thông thường hai tuần lễ một lần đi...” Lưu Vũ Hi không xác định trả lời.

“Biết rồi”

“0_0?”

Lúc sau ăn cơm xong, Lý Dục Long phá lệ nói “Tôi muốn một mình ngủ, cậu trở về đi học đi”

“Nha...” Lưu Vũ Hi không biết rõ vì sao hần lại nói như vậy, bất quá mình thật sự muốn gấp rút trở về hảo đi học, đem thành tích rớt lại phía sau kéo trở về.

“Tôi đi đây, gặp lại sau” Lưu Vũ Hi đối Lý Dục Long khoát tay, giống như một con chim vừa thoát ra khỏi lồng vui vẻ chạy đi.

Lý Dục Long nhìn thấy bóng lưng của cậu, từ chối cho ý kiến hừ một tiếng.

“Hừ...”

Tuần lễ kế tiếp, Lý Dục Long không có tiếp tục xuất hiện trong phòng học năm 2 ban nhất. Lưu Vũ Hi cùng các lão sư đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc có thể bình thường đi học...

Một ít bạn học đều đối với sự kiện này tò mò không thôi, tung tin lên là Lý Dục Long có phải hay không đã thích người khác, nhưng không có người nào dám mạo hiểm đến hỏi Lưu Vũ Hi. Chỉ có những người cùng quen biết Lưu Vũ Hi tổ ba người Diêu Gia Lâm thăm thính một chút.

“Tớ không biết... có thể cậu ta gần đây bề bộn nhiều việc đi” Lưu Vũ Hi buông sách, hậu tri hậu giác (trước sau như một) trả lời.

“Các cậu gần đây có cãi nhau hay không thế?” Đường Vịnh Quân hỏi, Chân Tuệ Kỳ cướp đoạt lời của Lưu Vũ Hi nói trước

“Cậu không phải hỏi lời vô nghĩa sao? Vũ Hi người này là cái con cừu nhỏ sao có gan cùng cái con lang kia cãi nhau?”

“Nói cũng đúng”

Ném ánh mắt về phía con cừu nhỏ, Diêu Gia Lâm lại hỏi “Lúc trước cậu ta có hay không ghét bỏ qua cậu cái gì?”

“Này...” hình như là ghét bỏ cậu không cùng hắn “làm”, bất quá sự tình ngại ngần này Lưu Vũ Hi tuyệt không thể nói cho các cô biết.

“Xem phản ứng của cậu, là có đúng không?” Diêu Gia Lâm liếc mắt nhìn cậu quan sát.

“Ừ...”

“Cậu cẩn thận một chút nha”

“Cẩn thận?”

“Đàn ông loại sinh vật này là có mới nới cũ, tốt nhất là nên nghiêm khắc bản thân, đối xử rộng lượng với người ngoài để kiềm chế bản thân, một khi cậu có cái gì để cho cậu ta không hài lòng, cậu ta có thể lấy cớ đem cậu đá đi...”

“Gia Lâm, lời này của cậu không đúng, Vũ Hi là con trai a” Chân Tuệ Kỳ uốn nắn.

“Ách... trong khoảng thời gian ngắn tớ đã quên... tóm lại cẩn thận cậu ta thay lòng đổi dạ”

“Nếu cậu ta quả thực thay đổi, tôi cũng không có biện pháp nào...” Lưu Vũ Hi tự nhủ, tam nữ sắc mặt đại biến, một người so với một người càng khấn trương hơn.

“Vũ Hi! Tuy rằng nhìn thấy cậu bị cậu ta ăn đến đắc ý để cho tớ thực không cam lòng, bất quá cái loại quỷ súc công cùng với loại người tiểu thụ như cậu là một đôi thiên địa hợp thành! Ngàn vạn lần đừng buông tha cho!” Diêu Gia Lâm xung phong dẫn đầu.

“Đứa nhỏ a, khó khăn luôn có, kẻ thứ 3 phá rồi là một chất xúc tác trong tình yêu, bất quá cậu phải tin tưởng, cậu mới là chân mệnh thiên tử của Long ca. Đừng để cho đám người qua đường cướp đi! Ngàn vạn lần đừng nhận thua!” Đường Vịnh Quân tiếp lời

“Tớ không nói nhiều, câu chuyện của tớ mới bắt đầu, cậu nếu bị nốc ao, không thấy có lỗi với những oan hồn dưới đất sao?! Tuyệt đối cần kiên trì!” Chân Tuệ kỳ làm cái tổng kết.

“Các cậu có thể đừng luôn nói mấy loại lời nói thâm sâu này có được hay không...”

“Làm sao thâm sâu, lời chúng tớ chỉ có một ý nghĩa a” Diêu Gia Lâm bày ra tư thế của học tỷ.

“Có ý tứ gì...”

Tam nữ rất có ăn ý chỉ vào cậu “Cậu là trời sinh tiểu thụ!”

“...?” lời này nghe như thế nào thấy quen tai...

“Nga ha ha ha ha

” tam nữ cười gian lộ lên

Thật sự là dự cảm bất thường a... Lưu Vũ Hi lần thứ hai rung mình một cái.

Buổi chiều, trên thao trường tiếng người sôi trào, hôm nay lớp 11 ban nhất tiết thứ hai có môn thể dục hoạt động ngoại khóa.

Sắp xếp trên cầu trường, nam sinh ban nhất cùng ban bốn đang tiến hành một trận thi đấu hữu nghị.

Ba! Bóng chuyển động theo hình cầu bay nhanh qua lưới, một tuyến thủ lập tức đem cầu đệm lên, giao cho người thứ hai. Đứng ở phía sau sắp xếp Lưu Vũ Hi hai mắt thấy bóng chuyển tới chuyển lui, tâm tư không biết bay đi nơi nào.

Lời của nhóm Diêu Gia Lâm cứ quấy nhiễu tâm trí cậu, Lý Dục Long thật sự thay lòng đổi dạ sao... Cậu ngơ ngác nghĩ, trước đó một điểm báo cũng không – cảm giác a... nhưng là bình thường cậu phản ứng chập chập trì hoãn như vậy, cho dù có điểm báo cậu cũng không phát hiện được đâu...Lưu Vũ Hi coi như là việc tự nhiên.

Bất quá, nếu như đối phương không đến quần lấy cậu nữa, cuộc sống của bản thân có thể khôi phục lại bình thường. Này vốn nên là một việc thật cao hứng, nhưng tại sao trong lòng cậu lại cảm thấy chua xót chứ...

Đang nghĩ ngợi, lạch cạch một tiếng, bóng từ trước mắt cậu văng ra.

“Ách?” Lưu Vũ Hi hồi phục tinh thần, đối đối phương được khẩu trừ cộng điểm.

Đồng đội của cậu đối với cậu mặt nhăn mày nhú “Vũ Hi, cậu còn đứng đó làm gì?”

“Đúng... thực xin lỗi...” Lưu Vũ Hi đỏ mặt giải thích.

“Bóng lăn đến phía dưới kia rồi——” một gã đồng đội hô, Lưu Vũ Hi quay đầu nhìn lại, thấy đối phương chỉ vào một sân thể dục bên cạnh sườn dốc nhỏ, phía dưới là một rừng cây.

“Tớ đi nhặt về...” Lưu Vũ Hi biết là trách nhiệm của chính mình, thật tự giác chạy đi.

Cậu thật cẩn thận ở trong bụi cỏ tìm kiếm, rốt cục ở một chỗ lùn tìm, móng tay đụng vào một quả bóng, Lưu Vũ Hi ngồi xổm xuống nhặt lấy quả bóng, trong lúc đó ở chỗ cạnh lá lúa thưa, cậu chứng kiến ở sườn dốc có một thân ảnh quen thuộc đang đứng...

Lý Dục Long? Lưu Vũ Hi cầm bóng đứng lên, rướn cổ lên dò xét nhìn — cậu không nhìn lầm, đích xác là đối phương!

Lý Dục Long đang dựa lưng vào cây Can Thượng, nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, môi khẽ nhếch, trên mặt đích thực biểu tình giống như đè nén cái gì.

Lưu Vũ Hi nghi hoặc nghiêng đầu nhìn kỹ, đột nhiên chứng kiến một cô gái đang quỳ trước mặt hắn. Hai tay của cô gái kia để ở giữa háng Lý Dục Long, thần tình say mê mút lấy đồ vật này nọ... (ghét cảnh này, muốn chém thẳng này quá)

Lạch cạch! Trái bóng trên tay Lưu Vũ Hi rớt xuống, thấy nhãn cầu Lý Dục Long nhìn qua, cậu nhanh chóng xoay người, cất bước chạy như điên

Lưu Vũ Hi một hơi chạy lên sườn dốc, chạy về thao trường.

Kỳ thật chính mình mới vừa rồi nhìn đến gì đó không có gì nghiêm trọng lắm... Cậu lần đầu tiên gặp Lý Dục Long, đối phương cũng đang cùng con gái làm loại sự tình này. Lúc ấy mình chỉ có khiếp sợ cùng thẹn thùng, nhưng lúc này...

Cậu nhần lên trên ngực chính mình đang phát đau, vì cái gì ngoại trừ kinh hoàng cậu còn cảm thụ được thật khó chịu... Vì cái gì chính mình cảm nhận khó chịu... Cậu cũng không rõ ràng lắm. Trong óc Lưu Vũ Hi âm ỉ, cảnh tượng mới vừa rồi nhìn đến không ngừng lượn vòng trong tâm trí cậu, hai chân cậu vô thức lại đi lên.

Các đồng đội nhìn thấy hai tay cậu trống trơn đi trở về, nghi hoặc hỏi “Bóng đâu?”

“Hả?” Lưu Vũ Hi giống như đồ ngốc hé miệng.

“Cậu không phải đi tìm bóng sao?” đồng đội trách cứ nhìn cậu.

“Thực xin lỗi, tớ...” Lưu Vũ Hi thành thật nhận lỗi ngay cả tìm có cũng không muốn, một gã đồng đội thấy cậu nửa ngày cũng không nói lên được, đành phải nói.

“Quên đi, tớ đi tìm xem, bóng mà đánh mất, thầy thể dục sẽ phát hỏa lên cho mà xem...”

“A! Không nên đi!” Lưu Vũ Hi buột miệng nói ra.

“Làm sao vậy?” đoàn người khó hiểu nhìn cậu.

“Cái kia... chính là...” cũng không thể nói cho bọn họ biết Lý Dục Long đang ở trong rừng cùng nữ sinh mây mưa đi... Lưu Vũ Hi ấp úng, nói chính xác là không ra nguyên nhân. Kia đồng đội thấy cậu cũng không nói lên được, không thể hiểu cậu, nhắc chân định bước đi.

“A! đừng đi a...” Lưu Vũ Hi hốt ha hốt hoảng đi lên.

“Vì cái gì không thể đi?”

“Ách... chính là...” Lưu Vũ Hi đang vắt hết óc biện lý do, chợt thấy Lý Dục Long cầm trong tay quả bóng theo sườn dốc đi tới.

Ô oa ~~ xuất hiện

!! Cậu lộ ra biểu tình như gặp quỷ, mãnh liệt lui về phía sau mấy bước. Trong thao trường các học sinh thấy Lý Dục Long cũng là một bộ dáng sợ hãi, mỗi một người đều như đang lâm vào đại địch.

Lưu Vũ Hi hai mắt ở trong đám người nhẹ nhẹ nhàng nhàng, nghĩ làm như thế nào vô thanh vô tức trốn đi. Vì sao mình phải trốn... cậu cũng không thể nói rõ...

Đáng tiếc ông trời không để cho cậu có cơ hội, Lý Dục Long hai mắt tập trung nhìn cậu, lập tức đi đến trước mặt cậu, một tay nâng bóng lên hỏi:

“Đây là bóng của cậu?”

“Không phải...” Lưu Vũ Hi không chút suy nghĩ liền thề thốt phủ nhận, Lý Dục Long chuyển hướng đồng đội của cậu.

“Vừa rồi ai đi nhặt bóng?”

Đoàn người ước chừng mà cùng lúc chỉ vào Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi nội tâm kêu gào thảm thiết.

“Tại sao bỏ bóng mà chạy?” Lý Dục Long xích lại gần nhìn cậu, Lưu Vũ Hi không dám ngẩng đầu. Nhìn chằm chằm mũi chân của mình, trong lòng bất an. Lý Dục Long nhìn tình hình lên tinh quang hỏi “Cậu nhìn thấy được?”

Lưu Vũ Hi chợt dạ mãnh liệt lắc đầu, có trời mới biết cậu vì sao phải chợt dạ! Cậu căn bản không có làm chuyện gì sai a

Lý Dục Long đem bóng ném vào người bên cạnh, nắm tay Lưu Vũ Hi “Cậu đi theo tôi”

Hắn lôi kéo Lưu Vũ Hi hướng bên nhà vệ sinh nam bước đi, Lưu Vũ Hi căn bản theo không kịp cước bộ của hắn, bị hắn túm bán ôm kéo vào.

Mấy nam sinh đang ở trong nhà xí thấy Lý Dục Long thần tình lệ khí đi tới, sợ tới mức nước tiểu đi đến một nửa cũng vội kéo quần chạy trốn.

“Nói đi, cậu đều thấy được?” rõ ràng là Lý Dục Long làm ‘việc trái lương tâm’ thế nhưng hắn lại mang khẩu khí thăm vấn phạm nhân hỏi Lưu Vũ Hi.

Chẳng lẽ cái này kêu là đầu đuôi lẫn lộn sao... Lưu Vũ Hi mờ mịt nghĩ.

“Này, tôi đang hỏi cậu, cậu phát giác cái gì?” Lý Dục Long bắt mắt nhìn nhéo nhéo hai má phẫn nộ của cậu.

Lưu Vũ Hi vuốt hai má bị đau, nhỏ giọng khí suyễn trả lời “Thấy được...”

“Thấy được, cho nên sao?” Dù bận nhưng vẫn ung dung sờ quanh trước ngực

“Cho nên...” Lưu Vũ Hi chép miệng, khom người thật thấp nói “Thực xin lỗi, quấy rầy đến cậu...”

Lý Dục Long khước miệng co giật một chút, thanh âm lãnh được đủ để cấp người cảm thấy được mùa đông tháng chín đông lại “Cậu nói cái gì?!”

Chính mình nói sai cái gì sao... Lưu Vũ Hi ủy khuất nghĩ. Lý Dục Long trợn mắt nhìn, quát “Không cho phép cúi đầu! Nhìn tôi!”

Một gã đang muốn tiến vào WC thì nghe được một trận sư tử hồng, cuống quýt chạy ra ngoài.

Lưu Vũ Hi nhút nhát ngẩng đầu nhìn hấn, Lý Dục Long tiếp tục rống “Tôi cùng con gái khác thân thiết, cậu tuyệt không để ý?”

“Tôi có thể để ý sao...” Lưu Vũ Hi nhỏ giọng nói thầm

Tại Lý Dục Long nghe được nhất thanh nhị sở “Có thể, cậu ở đây muốn hỏi tôi cái gì liền hỏi!”

“Àn... kia... tôi đây hỏi...” Lưu Vũ Hi lại cà lăm mở miệng

“Hỏi đi”

“Ừm... chính là... cái cô gái kia... cậu thích cô ấy sao...”

Lý Dục Long bày ra diễn cảm nhú mày trả lời “Không thích”

“Vậy cậu...”

“Tôi đều đã nín gần một tháng, không tìm người cho tôi tiêu hỏa sẽ sinh bệnh” Lý Dục Long hiềm thấy mờ mịt giải thích.

“A!” Mỗ tiểu bạch si nghe lại không hiểu.

Lý Dục Long bỗng nhiên ôm hông cậu đem cậu nhấc lên, lấy xuống mắt kính của cậu, dường như trút cảm phần hôn xuống, Lưu Vũ Hi ô ô giãy dụa. Lại một gã nam sinh muốn tiến vào WC đi đến cạnh cửa, chứng kiến tình cảnh này thì lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Ô ô ô... có... có người...” Lưu Vũ Hi ở bên môi Lý Dục Long kháng cự. Lý Dục Long dán môi mình lên môi cậu thấp giọng nguyên rủa, một tay đung phải nắp bồn cầu dùng sức đóng lại.

“Nơi này không có ai” Lý Dục Long không nói hai lời liền vén lên y phục của cậu.

“Chờ... chờ một chút” Lưu Vũ Hi hốt hoảng, như thế nào liền phát triển đến bước này chứ?

“Chờ cái gì?”

“Cái kia... chúng ta hiện tại muốn làm cái gì?”

“Àn ái” Lý Dục Long khái quát trả lời.

“Ách...” mắt lại thấy hấn muốn tới gần, Lưu Vũ Hi hướng về phía sau lui bước, nhà xí chật chội vừa lui thì liền đụng cái bồn cầu.

“Có thể không làm được không...” Lưu Vũ Hi đáng thương hỏi.

“Không làm? Tôi đây đi tìm người khác!” Lý Dục Long khí thế chắc chắn nói, không thể tưởng Lưu Vũ Hi chỉ chần chờ một chút, liền vuột ngực may mắn.

“Vậy cũng tốt...” cùng với bị hấn ‘làm’ không bằng để hấn đi tìm người khác cũng tốt.

“Mẹ nó cái gì là cũng tốt!” Lý Dục Long lại tức giận “Cái thói quen thành thật của cậu là tốt hay xấu đây! Nhìn thấy nữ nhân khác hút cho tôi cậu lại khó chịu! Để cậu theo tôi làm cậu lại không chịu! Hiện tại tôi đi tìm người khác cậu còn nói cũng tốt! Chưa thấy qua người nào khó hiểu như cậu!”

Lưu Vũ Hi bị hấn mắng thì hai mắt rưng rưng, cắn môi không dám lên tiếng, Lý Dục Long nhất thời thấy cậu như vậy tâm lại mềm xuống, quát “Sách! Quên đi, coi như tôi thua trên tay cậu”

Khẩu khí hấn lập tức biến đổi, cường thế nói “Tôi vốn định chờ cậu lần sau kiểm tra xong rồi lại ra tay, bắt quả cậu là tự mình chạy tới, kia cũng đừng trách tôi”

“Kiểm tra?” Lưu Vũ Hi nhớ tới trước kia mình có một lần nói với Lý Dục Long, rốt cục tỉnh ngộ “Cậu không đến gặp tôi chính là vì để cho tôi hảo hảo chuẩn bị cho kì kiểm tra?”

“Bằng không cậu cho tôi là vì cái gì? Không phải cậu nói tôi hại thành tích cậu thật giảm sao?”

“Không...” Lưu Vũ Hi trong lòng cảm động cực kì, nguyên lai hắn cũng không phải lúc nào cũng xem mình là trung tâm, hắn cũng sẽ thông cảm cho người khác. Bất quá, động tác Lý Dục Long ngay sau đó liền đánh vỡ ảo tưởng của cậu.

“Lão tử hiện tại mặc kệ! Quần cậu thật lười hay rách hạng, tôi hiện tại muốn cậu” hắn tuyên bố xong, một tay lột quần thể thao của Lưu Vũ Hi.

“Ồ oa

~”

6. Chương 5

“Không... Không được làm nơi đó.... Ah! Không được...”

Tiếng thở gấp liên tục từ trong nhà vệ sinh bay ra, trong đó còn xen kẽ những tiếng ma xát của tiếng quần áo truyền ra.

Lưu Vũ Hi bị cưỡng ép áp lên vách tường, quần bị kéo xuống đến đầu gối, cặp mông tuyết trắng bóng nhẵn nhô cao lên đầy dụ hoặc. Lý Dục Long phun ra một ngụm khí, một tay ấn chặt sau gáy đối phương, một tay nắm lấy dục vọng đang phần chân bắt đầu cọ xát trên đùi của cậu, cuối cùng đỉnh dục vọng còn bắt chợt nhấm đến u huyết nhỏ bé.

Mỗi khi chỗ kín của mình bị vật thể kia đụng tới, Lưu Vũ Hi cả người đều run rẩy cả lên. Cậu quay đầu nhìn đến cái vật thể đang nhẹ nhàng múa vuốt với mình.... Lúc này còn lớn hơn hồi nãy nữa. Nếu như bị thứ này đâm vào cơ thể, mình chẳng phải là đi đời nhà ma mà luôn sao? Trời ạ

không muốn đâu

Lưu Vũ Hi càng nghĩ càng sợ hãi, chân mày cau lại tụ thành một chỗ, hai mắt thủy lệ rung rung nhìn chăm chú vào cái đỉnh kia đang ở trên khe mông của mình cọ xát, cậu không biết được bộ dạng hiện giờ của mình càng khơi dậy dục vọng muốn ra sức chà đạp của người khác. Lý Dục Long khẩu khí bất ổn nói “Mẹ nói! Cậu đang muốn câu dẫn tôi sao!?”

Dục vọng của hắn lại trường đến cực đại, Lưu Vũ Hi không ngớt lời cầu xin tha thứ “Tôi.... Tôi không có.... Không cần

”

“Lão tử quần cậu nhiều như vậy!” Lý Dục Long gào lên, thô lỗ tách ra u huyết của cậu.

“Không ——!!” Lưu Vũ Hi ra sức giãy dụa, la hét om sòm, âm thanh tăng lên không ít.

“Kết giao với cậu hơn một tháng mà cũng chưa có tiến triển gì! Hôm nay nếu chúng ta còn không làm thì cũng không cần đi ra ngoài!” Lý Dục Long dùng sức đè cậu lại, tinh khí to lớn để ở lối vào, đang muốn tiến quân thần tốc!!

Lưu Vũ Hi đột nhiên không kháng cự nữa, hai tay chống lên vách tường, bả vai chợt run lên dữ dội, đầu cúi thấp rũ xuống. Lý Dục Long phát hiện có chút kì lạ nên dừng lại. Chỉ nghe cậu phát ra những âm thanh nức nở nhỏ bé.

Lý Dục Long đưa lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc, nắm eo của cậu xả xuống “Cậu làm sao thế?”

Lưu Vũ Hi trên mặt giọt ngấn giọt dài liên tục chảy xuống, hai mắt thì đỏ bừng. Lý Dục Long thấy mà mềm lòng, nhưng miệng thì vẫn cứng rắn hỏi “Đừng tưởng rằng dùng nước mắt thì có thể lừa tôi cho qua chuyện này!”

Lưu Vũ Hi khóc thút thút vài tiếng, xoa xoa mặt, chủ động quay lưng ghé vào trên vách tường, bày ra một tư thế mặc người hiếp đáp.

Nếu mình kịch liệt phản kháng, còn có thể kích thích dục vọng chinh phục của Lý Dục Long, nói không chừng còn mãnh liệt muốn thưởng cậu. Có thể mình cố tình bày ra một bộ dạng đáng thương bị người áp

bức lẳng nhục, sẽ khiến cho Lý Dục Long loại người ăn mềm không ăn cứng này không thể nào hạ thủ. (em Hi thông minh quá a)

“Mẹ nó! Xem như cậu cao chiêu!” hần thấp giọng nguyên rủa.

Lo sợ trong lòng dù vậy cũng chưa buông xuống được, Lưu Vũ Hi sợ sệt mở mắt quay qua nhìn lại phía sau, Lý Dục Long thình lình đem tinh khí cường tráng của mình di chuyển đến dưới bắp đùi của Lưu Vũ Hi. Hần dán tại trên tai cậu thở dốc cúi thấp nói “Lần này trước bỏ qua cho cậu, bắt quá cậu cần phải đặt trước tiền cọc!”

Lưu Vũ Hi đang muốn mở miệng hỏi, Lý Dục Long đã muốn đem hai tay nắm bắp đùi của cậu hợp lại.

“Kẹp chặt cho tôi!!” hần mệnh lệnh, Lưu Vũ Hi đành phải ngoan ngoãn nghe theo.

Dục vọng bị trường đau phát nóng của Lý Dục Long gắt gao bị kẹp ở giữa hai cái bắp đùi non mịn, hần thoải mái thở dài ra, bắt đầu vận vẹo thân mình mà tiến hành lượt động. Cự vật đen cứng to lớn ở giữa hai bắp đùi trắng nõn mềm mại ra ra vào vào, hình thành một hình ảnh dâm ô.

Lưu Vũ Hi nhìn thấy vật thể kia không ngừng ở chính giữa hai chân mình trườn động, dần dần cũng nổi lên phản ứng, bắp đùi càng kẹp chặt hơn

“Nha... không sai... chính là như vậy...” Lý Dục Long vừa lòng xoa nắn tiểu mông phẩn nộn, hần nói “Đưa tay qua đây, cầm phía trước”

Lưu Vũ Hi khuôn mặt đỏ bừng, run rẩy chìa ra một bàn tay, bao lấy dị vật phía trước của đối phương.

“Dùng điểm lực, chuyển xuống...” Lý Dục Long vừa trườn động vừa nhấn nạy kích thích tiến hành chỉ đạo, Lưu Vũ Hi thở hổn hển, dùng bàn tay mềm mại bao lấy vật phía trước, chỉ chuyển động vòng tròn.

Lý Dục Long không ngừng thì thào nói “Tốt lắm” “Không sai”, trườn động bắt đầu nhanh hơn. Dục vọng của Lưu Vũ Hi cũng bị kích thích, cũng bắt đầu ngẩng đầu lên, dục hỏa đã che lấp đi cảm giác xấu hổ trong lòng của mình, cậu thấp tiếng thở gấp, hai tay nắm ở tinh khí của mình và đối phương bắt đầu cọ xát.

Lý Dục Long bỗng nhiên vượt mông Lưu Vũ Hi, theo phản xạ có điều kiện mà toàn thân cậu căng cứng, đùi của cậu càng đem tinh khí kẹp chặt chẽ hơn. Lý Dục Long gầm nhẹ lên, mãnh lực tiến lên vài cái, cự vật phía trước cuối cùng cũng phun ra những giọt sền sệt trắng đục...

Hần tuy đã ra rồi, nhưng Lưu Vũ Hi còn chưa có. Lý Dục Long chậm hồi sức, kéo lại Lưu Vũ Hi nâng lên cầm của cậu, hôn xuống.

“Ừm... ah...” Cái lưỡi Lưu Vũ Hi cùng hần dây dưa giao triền xoay tròn quấn lấy nhau, một sợi chỉ bạc theo cái miệng nhỏ nhắn mà chảy xuống.

Lý Dục Long kinh nghiệm lão luyện, một bên cùng cậu hôn môi kịch liệt, một bên cầm lấy tinh khí phần nhỏ của cậu mà vượt ve. Lưu Vũ Hi trong miệng hần nhẹ giọng rên rỉ, cái mông nhỏ lay động vài cái, cuối cùng đem dục vọng bắn ra trong tay của hần.

Lý Dục Long trêu chọc đem bàn tay dính tinh dịch của cậu đưa lên miệng liếm mát.

“Hương vị thật ngon, muốn thử một chút không?” hần khiêu khích nói. Lưu Vũ Hi xấu hổ đến đỉnh đầu bốc khói, cuống quýt lắc đầu. Không nghĩ tới Lý Dục Long cường ngạnh bóp lại hai má của cậu, buộc cậu mở miệng, cuối cùng đem ngón tay vói vào trong miệng của cậu, Lưu Vũ Hi bất ngờ phản ứng không kịp nuốt vào.

Hần cười ác nói “Hương vị như thế nào?”

“Khụ khụ... thật khổ...” Lưu Vũ Hi cau mày ho khan.

“Vậy sao? Ăn vài lần sẽ thành quen thôi”

Ồ ~~ Tôi không muốn thứ thói quen này a ~~ Lưu Vũ Hi ở trong lòng hò hét, Lý Dục Long cứ thế nói tiếp “Lần này chỉ cho cậu nếm của chính mình, lần tới tôi nhất định phải phóng trong miệng của cậu, cho cậu được ăn no”

Cái gì phóng trong miệng ~ cái gì ăn no ~ loại tình huống đáng sợ như vậy mà hắn nói ra với khuôn mặt không chút đổi sắc~~!! Lưu Vũ Hi nhanh muốn ngất đi.

“Vốn muốn tuần sau đến gặp cậu, dù sao hiện tại kế hoạch đã bị phá vỡ, tôi bây giờ cũng mặc kệ thành tích của cậu ra sao, cậu tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý”

Ồ ô... Tôi có cách nào mà chuẩn bị tâm lý đây a ~ Lưu Vũ Hi tiếp tục trong nội tâm khóc thầm kể lể.

“Được rồi, trở về đi học đi, khi nào hết tiết tôi sẽ tới tìm cậu” Lý Dục Long mặc quần vào cho cậu, vỗ vỗ mặt của cậu rồi thả cậu đi.

Ồ... còn muốn tới tìm tôi? Sớm biết vậy mình sẽ không đi nhật bóng, lại không nên xui xẻo bắt gặp hắn cùng nữ sinh khác đang thân thiết, càng không nên khiến cho ác ma chú ý đến mình!! Trời cao a ~ vì sao phải đùa giỡn con như vậy chứ ~! Lưu Vũ Hi hồn lìa khỏi xác mà phiêu phiêu đi ra ngoài.

Giờ tan học—

“Cặp” đứng ở ngoài cửa Lý Dục Long đưa tay về phía Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi khó hiểu, ngơ ngác mà đem cặp học của mình giao cho hắn. Lý Dục Long cầm cặp sách của cậu, anh tuần giắt ở trên vai, nắm tay cậu kéo đi.

“Ách... cái kia... mình đi đâu thế...” Lưu Vũ Hi ngượng ngùng để cho hắn nắm tay mình dắt đi.

“Câm miệng” Lý Dục Long bá đạo ném lại một câu, Lưu Vũ Hi chỉ phải nghe lời khép miệng lại.

Tuy rằng bọn hắn cùng đi ở trong sân trường cũng không phải chuyện một hai ngày, nhưng trước ánh mắt của mọi người mà công khai tay trong tay vẫn là lần đầu tiên. Đi qua chỗ nào, cũng dẫn đến sự chú ý 200%, ngay cả các thầy cô giáo cũng không nhịn được mà nhìn vài lần. Ánh mắt giống như kim châm ghim lên trên người. Lưu Vũ Hi xấu hổ đến nỗi không ngóc đầu lên được, quả muốn tìm một cái lỗ nào chui xuống cho rồi.

Lý Dục Long đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, Lưu Vũ Hi đang cúi đầu mà đi, một cái bất ngờ không phòng bị mà đụng vào một tấm lưng rắn chắc xém chút ngã xuống.

“Cậu làm gì vậy” Lý Dục Long đối mắt với cậu nhử mày.

“Không... không có việc gì...” Lưu Vũ Hi che lấy cái mũi đau đớn của mình.

Lý Dục Long đưa nón bảo hiểm đội lên trên đầu cậu, cài dây nón. Lưu Vũ Hi liếc nhìn phía sau xe máy, lo sợ bất an hỏi.

“Ách... muốn đi đâu vậy?”

“Lượng thân” Lý Dục Long lời nói vẫn trước sau như một, đơn giản trả lời làm cho người ta không rõ liền làm theo.

lượng thân: lấy số đo thân thể để may quần áo đấy

“Xin hỏi lượng thân là chỉ...”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, chỉ biết vậy được rồi, lên xe” Lý Dục Long không khỏi phân trần mà đem cậu nhấc lên xe. Tiếng xe máy nổ ầm ỉ, chạy ra khỏi cổng trường học, một đường hướng trung tâm thương mại sầm uất nhất.

Xe cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng nhìn rất bắt mắt, cửa hàng có ba tầng lầu được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Tầng dưới cùng là quán café, ở phía ngoài là một hàng dài cầu thang uốn lượn đi lên, đem ba tầng lầu thông với nhau.

Lưu Vũ Hi theo Lý Dục Long đi lên lầu hai, vừa lên đã thấy một mảng không trung thoáng đãng, bên trong là một vườn hoa hồng với những chậu nhỏ trồng hoa hồng, làm cho người ta ngửi được mùi hoa hồng thoang thoảng dịu nhẹ khắp nơi, tinh thần cũng thả lỏng một chút, trong vườn hoa trang trí những bàn trà theo phong cách Tây Âu còn ghế thì được móc trên một chiếc đu quay màu trắng, thoạt nhìn cho người tới cảm giác lãng mạn và độc đáo.

Lý Dục Long đẩy ra một cánh cửa, quay đầu lại mới nhìn thấy Lưu Vũ Hi vẫn còn đang ngẩn người, hần không kiên nhẫn nói.

“Này, tiến vào”

“Ah, à...” Lưu Vũ Hi vội vàng cùng hần tiến vào, cậu ngẩn đầu nhìn phiên cửa bằng thủy tinh kia, phía trên có treo một tấm biển (bảng hiệu) bằng gỗ, trên có khắc một chữ tiếng anh “Puccini”

Tiến vào bên trong, vốn là ngửi được một mùi hương hoa hồng thanh nhã, tới gần cạnh cửa bày ra hai hàng giá áo, ngăn tủ trên có giày da, khăn quàng, dây lưng (nịt) cùng một số đồ trang sức khác, xem ra đây là một tiệm may y phục.

“Lý thiếu gia, hoan nghênh ngài đến” Hai cô gái phần một bộ y phục màu tím chào hỏi với Lý Dục Long, một người nhô đầu hướng vào bên trong hô to “Ông chủ, có Lý thiếu gia đến”

“Đến ngay...” Một người đàn ông trẻ từ cánh cửa ở phía sau đi ra, hần có mái tóc dài chạm vai, môi hồng răng trắng, lông mày mảnh mắt nhỏ, dáng người cao gầy mảnh dẻ, cả người tản ra hơi thở âm nhu.

Ôn Triệu Huy mềm giọng mở miệng “Tiểu Long, y phục của em hai ngày nữa mới đến ngày hẹn giao nha”

“Tôi biết, hôm nay tôi đưa cậu ấy đến lượng thân.” Lý Dục Long đem Lưu Vũ Hi đang lui về phía sau đẩy ra trước.

“Ồ...” Ôn Triệu Huy không khỏi bất ngờ nhìn Lưu Vũ Hi, lập tức nghiêng ngẫm cười rộ lên.

“Bạn của em?”

Lý Dục Long biết Ôn Triệu Huy đang suy nghĩ cái gì, hần cố ý lộ ra nụ cười sáng lạn, trả lời “Bà xã của tôi”

“Nha...” Ôn Triệu Huy rõ ràng ứng thanh, hần tươi cười chân thành chuyển hướng Lưu Vũ Hi vươn tay “Nhĩ hảo, anh gọi là Ôn Triệu Huy, gọi anh là anh Ôn là được rồi”

“Nhĩ hảo, em gọi là Lưu Vũ Hi...” Lưu Vũ Hi ngưỡng ngừng cùng Ôn Triệu Huy bắt tay.

“Vũ Hi nhĩ hảo, rất hân hạnh được biết em” Ôn Triệu Huy nhiệt tình chào hỏi, sau đó hướng Lý Dục Long hỏi “Muốn làm quần áo như thế nào?”

“Lễ phục đi”

“Lễ phục sao?” Ôn Triệu Huy đối nữ nhân viên cửa hàng nói “Đem bản mẫu lấy ra đây”

Nhân viên cửa hàng đem đến một quyển album với những mẫu thiết kế cùng với một ấm trà lài, ba nam nhân ngồi trên ghế gần cửa sổ cửa hàng, Ôn Triệu Huy mở ra quyển album, hỏi Lưu Vũ Hi “Vũ Hi, em thích loại lễ phục như thế nào?”

“Ah... Em sao cũng được...” Lưu Vũ Hi ngây ngô trả lời, cậu từ đầu tới cuối hoàn toàn không hiểu dụng ý của Lý Dục Long dẫn cậu đến đây lượng thân là để làm gì.

“Vậy may một cái quần hai bên dài bảy phần thôi được không?” Ôn Triệu Huy chỉ vào một tờ giấy tương tự như bản thiết kế thời trang trẻ em.

“A?” Lưu Vũ Hi khó xử nói “Này...này...giống như không quá thích hợp...”

“Không đâu, loại kiểu dáng này rất đáng yêu nha, thích hợp với những nam sinh có thân hình nhỏ nhắn mặc”

“Em... Em... Em là học sinh trung học...” Lưu Vũ Hi thẹn thùng cho biết.

“Hả? Ah... Ngại quá...” Ôn Triệu Huy cũng xấu hổ “Anh nhìn em bộ dáng đáng yêu như thế, còn tưởng là học sinh tiểu học...”

“Không...không sao cả...”

Lý Dục Long lạnh lạnh nói chen vào “A Ôn anh ít nghĩ đi, tôi dù không câu nệ tiểu tiết cũng sẽ không đối với học sinh tiểu học ra tay đâu chứ hả?”

“Này khó có thể nói...” Ôn Triệu Huy không nể tình đáp trả.

“Được rồi, Hiểu Hạm, Tiểu Tiểu, mang cậu em trai này đi lượng thân” Ôn Triệu Huy phân phó hai nhân viên nữ cửa hàng.

“Hảo, cậu em nhỏ, mời qua bên này” Hai cô con gái cười hì hì đẩy đẩy Lưu Vũ Hi đang không biết phải làm sao, đi đến trước một cái gương lớn để lượng thân.

Khi ba người đã đi xa, Ôn Triệu Huy cười cười ám muội nhìn về phía Lý Dục Long, hắn đang chăm chú nhìn vào Lưu Vũ Hi không kiên nhẫn xoay đầu lại trừng Ôn Triệu Huy

“Cười cái gì mà cười? Coi chừng miệng toét ra”

“Ha ha... Không có gì” Ôn Triệu Huy uống một ngụm trà, từ từ nói “Xem ra em vừa giác tỉnh, cũng rất sớm nha”

Lý Dục Long chống cằm, không nói chuyện. Ôn Triệu Huy lại nói “Nguyên lai tính hướng quả thật là có di truyền ha”

Lý Dục Long liếc mắt gã một cái “Này cùng tính hướng không có quan hệ, chỉ là trùng hợp đối tượng chúng tôi thích là nam thôi”

“Cũng thể thôi... Trước kia em tuyên bố tuyệt đối sẽ không biến thành người như anh và ba của mình, kỳ thật, chẳng qua là bởi vì em chưa có gặp được đối tượng thích hợp với mình mà thôi”

Lý Dục Long một bên vừa nghe hắn nói chuyện, một bên ánh mắt nhưng không có rời khỏi người Lưu Vũ Hi, nhìn thấy cậu ta ngốc nghếch bị hai cô nữ nhân viên đối tới đối lui, khóe miệng của hắn không khỏi hiện lên tia cười âm áp.

Ôn Triệu Huy theo ánh mắt của hắn nhìn sang, vô cùng cảm thán nói “Đàn ông Lý gia các người... đều là một bộ đức hạnh”

“Cái gì đức hạnh?”

“Đối với người mình thích sẽ ôn nhu dung túng đến không thể tưởng tượng nổi, còn đối với những người không quan hệ dù cho họ có đau khổ đến mấy thì các người cũng đều lãnh khốc vô tình, không thèm nhìn đến”

“Tại sao nói những lời tuyệt tình như thế? Nhị ca của tôi đối với anh không phải cũng rất tốt sao?”

Lý Dục Long không để ý nói, làm cho Ôn Triệu Huy trên mặt ý cười biến mất, thay vào đó là một mảnh thương cảm u buồn. Hắn trầm mặc một lúc, thấp giọng hỏi:

“Anh ấy gần đây ra sao?”

“Anh ấy là người nào?” Lý Dục Long đang nhìn thấy Lưu Vũ Hi giơ tay cao để cho nhân viên cửa hàng đo ngực.

“Chính là người em mới nói”

“Anh nói nhị ca của tôi?” Lý Dục Long rốt cuộc quay lại nhìn Ôn Triệu Huy, thờ ơ nhún vai “Còn không phải cái dạng kia”

“Nghe nói ... Anh ấy tìm được ‘người kia’ rồi?”

“Tìm thì được rồi, bắt quá xem bộ dạng của anh ta cũng không thừa thãi gì”

“Vì cái gì?”

“Không rõ lắm, đại khái bởi vì ‘người kia’ rất khó trị đi?”

“Rất khó trị? Đối phương không chấp nhận ‘quan hệ’ sao? Hay là còn có... nguyên nhân khác?” Ôn Triệu Huy để ý hỏi.

“Tôi không biết chuyện của bọn họ, nếu anh cảm thấy hứng thú thì nên trực tiếp đi hỏi nhị ca của tôi là được rồi” Lý Dục Long một bộ dạng chuyện không liên quan đến mình nói.

“Nếu anh mà nói ra được, thì cũng không cần phải khổ não như thế này...” Ôn Triệu Huy thấp giọng than. Lưu Vũ Hi đã muốn lượng thân xong đang hướng đi qua.

“Đo xong rồi?” Lý Dục Long sững nhìn sờ sờ đầu của cậu, nhân viên cửa hàng đem số liệu giao cho Ôn Triệu Huy, hẳn sau khi xem xong, khôi phục lại nụ cười chuyên nghiệp.

“Muốn kiểu dáng như thế nào?”

“Không phải áo màu trắng đuôi én là được rồi” Lý Dục Long thay Lưu Vũ Hi trả lời.

“Em cũng nên cho Vũ Hi nói ra ý kiến của mình nha, luôn bá đạo như vậy...” Ôn Triệu Huy trách cứ.

“Ah... Em không sao cả...” Lưu Vũ Hi không có tiền đồ trả lời.

“Haiz, đứa nhỏ đáng thương, cứ như vậy số mệnh định bị ăn là chắc rồi...” Ôn Triệu Huy vô cùng đồng tình nói, Lý Dục Long đắc ý gọi lên khoe miệng.

“Khi nào thì có thể hoàn thành?” Hấn hỏi.

“Anh sẽ cố gắng đến cuối tuần sau sẽ xong, yến tiệc là 28 tháng này đúng không?”

“Ừm, sau khi hoàn tất thì đều mang đến nhà tôi hết đi”

“Được”

Lưu Vũ Hi càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, cái gì mà cuối tuần? Cái gì yến tiệc? Sau khi rời đi tiệm trang phục, cậu cuối cùng không chịu nổi hỏi “Xin hỏi...Lễ phục này là dùng để làm gì?”

“Tham gia yến tiệc” Lý Dục Long đương nhiên trả lời.

“Yến tiệc?” Lưu Vũ Hi há to mồm

“Ừ, chính là tiệc sinh nhật của ba tôi”

“Sinh nhật của ba cậu?” Lưu Vũ Hi miệng mở càng lớn hơn, Lý Dục Long quan sát vẻ mặt của cậu, cười tà nói “Miệng mở lớn như vậy, là muốn tôi đem cái ‘đồ vật’ đó nhét vào sao?”

Lưu Vũ Hi kinh hách vội vàng che miệng lại, cà lăm nói “Tôi... Cậu...Cậu muốn tôi tham gia yến hội sinh nhật của ba cậu?”

“Đúng vậy, có cái gì không ổn?”

“Chính là...cái kia...chính là...” Cậu nhớ không lầm, cha của Lý Dục Long là hắc đạo lão đại thì phải ~~ dù cho hiện tại đã về hưu, nhưng cũng thật đáng sợ a

~~“Cậu khẩn trương cái gì? Không phải chỉ là đi gặp mặt thôi sao, cũng không phải kêu cậu biểu diễn Piano ballet hay đại loại như vậy”

Ô ô ~~ hẳn nói thật thoải mái ~~ đây chính là sinh nhật của hắc đạo lão đại đó, có thể tưởng tượng được người đến dự tiệc sẽ là loại nhân vật nào, để cho cậu một cái nam học sinh trung học nhỏ nhỏ đi đến cái loại tiệc đó? Trời a

~~Ngạc nổi dù cho có cấp cho Lưu Vũ Hi lá gan lớn hơn trời, cậu cũng không dám nói ra những lời như “Tôi không muốn đi”.

“Còn chưa có đi cậu đã sợ thành như vậy, ba của tôi cũng không có ăn thịt người” Lý Dục Long nhìn sắc mặt của cậu là đã biết cậu đang miên man suy nghĩ cái gì rồi.

“Um... Um” Lưu Vũ Hi cứng cổ gật đầu.

“Chỉ cần cậu ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, đừng chạy loạn, đừng nói lung tung, đừng loạn xem người, đừng ăn cái gì bậy bạ, như vậy thì không có chuyện gì xảy ra”

Bị hẳn nói như thế, cảm giác đáng sợ ngày càng lớn hơn ~~ Lưu Vũ Hi không tiếng động kêu thầm.

Ngày cuối tuần

Buổi chiều cuối tuần. Những bảng tên gian hàng mua sắm san sát nhau trong quảng trường, dòng người đang đi trên đường dạo phố nối tiếp nhau không thôi.

Một gã cao lớn và một cậu bé đi bên trong đám người, có vẻ phá lệ dẫn nhân chú mục, không ít nữ sinh cũng nhìn không được dừng chân ngắm nhìn. Cậu bé bên cạnh là một người với làn da trắng nõn, thân hình mảnh khảnh trông như một thiếu niên, chỉ nghe cậu con trai bên cạnh đối với thiếu niên kia nói

“Làm gì phải bài vẽ mua quà cáp chứ? Phiền toái chết được”

“Nhưng mà.... đây là tiệc sinh nhật mà.... ” Lưu Vũ Hi sợ hãi rụt rè nói “Không mang theo quà cáp, xem cũng hơi quá mất lễ phép.... ”

“Vậy cậu muốn chuẩn bị cái quà gì?”

“Tôi không biết nữa.... Ba của cậu thích gì?”

“SEX”

“Hả?” Mỗ Thuần khiết tiểu bạch thủ nghe không hiểu lắm.

“Làm, tình” Lý Dục Long không nhanh không chậm phun ra hai chữ, Lưu Vũ Hi cuối cùng đã hiểu nhất thời mặt đỏ tai hồng.

“Tôi không phải hỏi cái này.... ”

“Không phải hỏi cái này? Cậu hỏi tôi ba tôi thích cái gì mà, lão quỷ háo sắc kia chỉ thích làm tình”

“Cậu.... cậu đừng nói nữa.... ” Nào có đứa con nào nói phụ thân mình như vậy, Lưu Vũ Hi so với hắn càng cảm thấy thẹn thùng.

“Này có là cái gì? Cậu nên tặng ông ta SM, đồ dùng tình thú cũng được”

“Ách.... xin hỏi [SM]* là gì?.... ” tính ham học hỏi của mỗ Thuần khiết tiểu bạch thủ lại phát huy.

(*)đồ dùng tăng thêm tình thú trong làm tình

“Sadism and Masochism, tính ngược đãi”

“Tặng cái này.... tựa hồ không tốt cho lắm.... ”

“Đúng vậy, không tốt, dù sao đi nữa dưới tầng hầm ngầm của lão cũng chứa đủ loại ‘đồ chơi’ này, cái nào cũng không thiếu”

“.... >_<|| ”=”” lưu=”” vũ=”” hi=”” càng=”” nghe=”” càng=”” hắc=”” tuyền=”” nhĩ=”” không=”” được=”” hỏi=”” “ba=”” của=”” cậu=”” rớt=”” cuộc=”” là=”” người=”” như=”” thể=””>

“Nói chung không phải là loại người ba mà cậu thường nghĩ” Lý Dục Long vô tình nhúng vai.

“Vậy làm sao bây giờ? Tôi muốn tặng một món quà thích hợp.... ”

“Cho nên tôi nói căn bản không cần tặng”

“Nhưng mà.... cậu cũng không cần tặng sao?”

“Tôi hàng năm đều cùng các lão ca hợp lại tặng”

“Hợp tặng? Tặng cái gì?”

“Tặng một cái bá bá, càng lẳng lơ càng tốt, lão quỷ đó bình thường áp lực quá lâu, cũng thật là đáng thương”

“Gì?” Mỗ Thuần khiết tiểu bạch thủ lại nghe không hiểu.

“Không hiểu thì thôi, đợi đi đến yến tiệc cậu sẽ biết”

“.... >_<” thật=”” sự=”” càng=”” nghe=”” càng=”” đáng=”” sợ=””>

Hai người sau khi bàn xong, đã đi tới lầu hai cửa hàng tinh phẩm, Lý Dục Long hảo tâm phối hợp hỏi “Muốn vào xem một chút không?”

“Ừm.... ừm” Lưu Vũ Hi liên tục không ngừng gật đầu

Hai người đi vào một cửa hàng chuyên bán các loại thạch anh, nơi này hàng hóa rực rỡ muôn màu, có đủ các kiểu nữ trang cùng đồ trang sức làm từ đá thạch anh. Lưu Vũ Hi nhìn mà hoa cả mắt, quay qua xin sự trợ giúp của Lý Dục Long.

“Ba của cậu sẽ thích cái loại thạch anh này sao?”

“Không biết nữa, ai.... dù sao cậu có quà để tặng là tốt rồi, quần lão thích hay không thích”

“Như vậy à.... ” tuy nói như thế, cậu cũng thật tình chọn lựa một phen, cũng không thể nào mà tay không tham dự.... Lưu Vũ Hi đau đầu nhìn vào lớp kính trong suốt chứa các vật phẩm trang sức chói mắt.

Một nữ nhân viên trẻ của cửa hàng chú ý bọn họ một lúc lâu, rất nhanh liền bắt giữ được tình hình. Cô chủ động đi qua mời chào, hướng cậu con trai anh tuấn Lý Dục Long mời “Tiên sinh, xin hỏi là muốn chọn lựa quà tặng sao?”

“Cô hỏi cậu ấy đi” Lý Dục Long mỉm cười, sủng nịnh vuốt đầu Lưu Vũ Hi, nữ nhân viên sững sốt, sau lại bày ra nụ cười chuyên nghiệp, hỏi.

“Vâng, ngài cần tặng quà cho trưởng bối sao?”

“Phải.... ” Lưu Vũ Hi then thùng gật đầu.

“Vâng ngài nhìn xem, này là bình hoa làm từ thạch anh Ai Cập, thấy thế nào” Nhân viên cửa hàng chỉ vào trên ngăn tủ một tiểu nhân hình quả dấm tạo thành một bình hoa thạch anh, thân bình hoa là thạch anh trong suốt, phía trên xuyên thêm mấy đóa tiểu hoa thạch anh màu hồng cùng lam thạch anh, thoát nhìn độc đáo lại xinh đẹp. Nhân viên cửa hàng giới thiệu nói: “Thạch anh này là sản phẩm mới nhập gần đây, tính chất rắn chắc, không dễ dàng bị vỡ, hơn nữa hình dạng cổ xưa, thích hợp tặng người làm quà cáp”

Lưu Vũ Hi liếc mắt nhìn giá bán, WOW.... cần hơn một ngàn năm trăm nguyên, mình làm sao mua nổi a?

Cậu khó xử chi nha nói “Này.... có chút hơi mắc.... ”

“A, không sao cả, bên này có một số vật phẩm so sánh cũng không.... ”

“Lấy cái này đi” Lý Dục Long cắt ngang nói

“Tôi không đủ tiền.... ” Lưu Vũ Hi đáng thương nói.

“Tôi trả không được sao”

“A? Này làm sao có thể”

“Tôi nói có thể là có thể” Lý Dục Long đối nhân viên cửa hàng nói “Gói lại đi”

“Vâng” Nữ nhân viên cửa hàng thành công đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa, cười híp mắt, đang muốn đưa tay lấy bình hoa thạch anh gỡ xuống, một cô gái khác luôn đứng bên cạnh quan sát thỉnh linh chìa ra móng tay màu sơn đỏ chói, được bảo dưỡng rất tốt đoạt đi, nhân viên cửa hàng một trận ngạc nhiên.

Cô gái cướp đi thạch anh vóc người xinh đẹp diễm lệ, trên mặt điểm những lớp phấn trang điểm như vừa được lau qua, một đầu tóc quấn màu nâu như người Ba Tư, mặc một trang phục màu tím sậm, một đôi ngực đầy đặn cao cao nổi lên. Trong tay cô cầm một túi da hiệu LV (là nhãn hàng hiệu), trên cổ là trang sức hiệu Chanel, ánh mắt lộ ra vẻ bộ đồ cùng cay nghiệt, đoán chừng cái loại người này là tiểu thư hồng bài trà trộn trong những phòng ca múa (vũ nữ).

“Đây là tôi nhìn trúng trước” Cô nữ công chói mắt nói ra một câu ngang ngược muốn chiếm dụng.

Nữ nhân viên cửa hàng khó xử nói “Nhưng mà.... vừa rồi hai vị khách này đã mua rồi.... ”

“Vậy thì như thế nào? Quyền tỷ tôi nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không nhường cho người khác”

“Quý khách.... không bằng tôi giới thiệu cho cô một mặt hàng khác tốt hơn được không?” Nữ nhân viên tận lực dàn xếp ổn thỏa.

“Tôi không cần, tôi cần chính là cái này, tiểu quỷ này không phải vừa mới nói không đủ tiền sao? Tiền của tôi có nhiều hơn, rất nhiều, do tôi mua là thích hợp nhất” Quyên tỷ kia hung hăng càn quấy nói.

“Nhưng quý khách, trong cửa hàng có quy cũ là người đến trước sẽ được, nếu quý khách thật sự thích như vậy, tôi sẽ đề xuất cửa hàng tưởng bổ sung hàng được.... “

“Đừng dài dòng! Cô cũng không hỏi Quyên tỷ tôi là ai, ông chủ nhà cô cũng phải xem sắc mặt tôi mà đối đãi! Cô dù sao cũng chỉ là một nhân viên quèn mà dám lên mặt với tôi”

Giọng nói rất vang dội khiến cho mọi người xung quanh chú ý, khách nhân trong cửa hàng cùng các nhân viên khác đang sôi nổi cũng dừng tay, tò mò nhìn về phía bên này.

Nữ nhân viên cửa hàng ủy khuất mãi không thôi, cũng không dám đắc tội cô, đành phải chuyển hướng bên Lưu Vũ Hi.

“Thực xin lỗi.... quý khách, kia.... Xin hỏi hai vị có thể đem bình hoa nhượng cho vị tiểu thư này đây được hay không?”

Lý Dục Long không nói chuyện, lạnh lùng nhíu mày, Lưu Vũ Hi luống cuống nhìn bọn họ. Cậu cũng không muốn gây chuyện, vì thế lui từng bước nói “Vậy được rồi, tôi không sao cả.... “

Nhân viên cửa hàng như trút được gánh nặng, thật có lỗi nói “Thực sự xin lỗi hai vị, tôi đây sẽ giới thiệu cho các ngài kiểu dáng khác.... “

Quyên tỷ thấy Lưu Vũ Hi nhượng bộ, chẳng những chưa thấy thỏa mãn, lại còn đổi ý nói “Chờ một chút! Cái này tôi không cần nữa, trả lại cô”

Trừ bỏ Lý Dục Long vẫn duy trì thần sắc lãnh mạc, Lưu Vũ Hi cùng nhân viên cửa hàng đều vẻ mặt kinh ngạc.

“Thế nhưng, vị tiểu thư này, cô không phải vừa mới nói.... ” Nhân viên cửa hàng còn đang muốn hỏi, cô ta liền cướp lời nói.

“Vừa rồi là vừa rồi, tôi hiện tại không muốn” (trời ơi!! tôi muốn chém con nhỏ này quá....*cầm dao* *xoẹt xoẹt*)

Cô ta nói xong, khinh thường mà đem bình hoa thạch anh quăng lại vào ngăn tủ, thạch anh ngã trên quầy kính thủy tinh, sau đó bịch một tiếng lại rơi xuống đất——

“Ah!” Nhân viên cửa hàng thất thanh kêu thảm, cầm lấy thạch anh nhìn nhìn, đã có một cái vết nứt. Nhân viên cửa hàng trên tay cầm thạch anh, ủy khuất trong lòng lại bật khóc.

Quyên tỷ kia lạnh lùng nói “Còn nói cái gì là tính chất rắn chắc, rơi một chút liền nứt, thực sự là gạt người”

Nữ nhân viên cửa hàng ngồi dưới đất khóc thút thít, những nhân viên khác chạy qua đỡ cô rời đi. Lưu Vũ Hi nhìn lại Lý Dục Long, đối phương chỉ là thờ ơ mà nhìn. Vũ Hi thủy chung vẫn không đành lòng, chạy đi theo nhân viên cửa hàng.

Quyên tỷ kia hừ một tiếng, lắc lắc mái tóc dài, hai mắt cô ma mị liếc nhìn Lý Dục Long, khiêu khích nói “Tiểu đệ đệ, nghĩ tình cậu muốn trước mặt người bạn mình khoe của, Quyên tỷ tôi đã thấy qua nhiều loại người cầm tiền ba mẹ mà sung cho đám tiểu quỷ này rồi”.

Cô theo trên người Lý Dục Long đi qua, vỗ vỗ bờ vai của cậu nói “Nhìn cậu bộ dạng cũng không tệ, tỷ tỷ tôi sẽ dạy cậu một chút đạo lý, cậu trước mặt bạn bè ra vẻ ta đây thì cũng vô dụng, chờ thời điểm cậu có bản lĩnh của được một cô gái như tôi, lại đến khoe của cũng không, muộn”. (nôn =_=||)

Lý Dục Long hai mắt không lộ một tia cảm xúc dao động, bên môi hắn hiện ra một nụ cười lạnh băng. Á Quyên tỷ kia nói xong thì nghênh ngang mà rời khỏi. Lý Dục Long nghiêng đầu nhìn nhìn, thấy ả đi đến bên cạnh một gã đàn ông trung niên mập mạp, cái đầu thì bóng lũng, bên cạnh tên mập mạp đó còn đứng mấy tên mặt mày dữ tợn như thần giữ cửa, tay nắm thành quyền như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xung trận. Quyên tỷ dựa sát vào bên người tên mập kia, giọng nói nũng nịu nói “Huy ca”

Hà Huy mê đắm, vòng tay ôm eo của Quyên tỷ “Nhìn em tâm tình tốt như vậy, có phải lại mua được thứ gì tốt?”

“Không có gì, chỉ là giáo huấn mấy tiểu quỷ, tâm tình đặc biệt vui sướng mà thôi.”

“Ha ha a, em thật là...” Bọn họ càng lúc càng xa, Lý Dục Long lấy điện thoại trong túi ra, ra lệnh——

“Alô, lão Trần? Giúp tôi tra một người...”

Sau khi đã phân phó xong, hắn thu hồi điện thoại, đi đến bên cạnh Lưu Vũ Hi. Lúc này, Vũ Hi đang cố gắng an ủi nữ nhân viên bán hàng đang khóc hoa lê đái vũ đỏ cả mắt.

“Cái bình kia tôi sẽ mua, tiền tiêu vặt của tôi chắc là vừa...”

“Không...không cần...” nữ nhân viên cửa hàng nức nở nói “Cứ để tôi... để tôi bồi thường... tôi bồi thì được rồi... Không thể phiền toái đến cậu...”

“Chính là, tôi dù sao lúc đầu là muốn mua... dù sao cũng chỉ bị nứt ra một chút, hẳn là không sao cả...”

“Vũ Hi” Lý Dục Long thản nhiên mở miệng như ra lệnh “Đi thôi”

“Nhưng là cái này...” Lưu Vũ Hi do dự nhìn cái bình hoa thủy tinh đã nứt, Lý Dục Long kiên nhẫn kéo tay cậu, thuận tay cầm một con thiên nga thủy tinh bên cạnh, rồi đi đến quầy tính tiền.

“Hai cái đều gói lại cho tôi” Lý Dục Long đem bình hoa cùng thiên nga phóng tới trước quầy thu tiền của một nữ nhân viên.

“Hảo, cảm ơn, tổng cộng là ba người hai mươi nguyên”

Người nữ nhân viên kia vô vàng cảm kích nhìn về phía cậu, Lưu Vũ Hi cũng mừng rỡ, bắt quá rất nhanh cậu nhớ lại quà này theo công đạo nên là cậu trả tiền mới đúng.

“Cái kia, để tôi trả tiền thì...”

“Nhiều chuyện quá” Lý Dục Long híp mắt, nói nhỏ “Còn ồn nữa, tôi liền thưởng cậu” (seo anh vô sĩ quá).

“Ách...” Lưu Vũ Hi lập tức cảm như hén, nhân viên thu ngân sững sốt trong chốc lát, lúc này nghĩ có lẽ là mình nghe lầm, cô khôi phục lại khuôn mặt chuyên nghiệp của mình, khách khí hỏi:

“Xin hỏi có cần đóng gói lại không?”

“Có đóng gói không?” Lý Dục Long hỏi Lưu Vũ Hi.

“Ách... thiên nga này, hình như nên đóng gói lại chút...”

“Vâng, thỉnh hai vị chờ chút”

Lý Dục Long cầm cái bình hoa lên thưởng thức, hỏi “Cái này thì làm sao bây giờ?”

“Cái này...” Lưu Vũ Hi cũng không biết phải làm như thế nào

“Quên đi, tôi mang về vậy” Lý Dục Long đem bình hoa tùy tay nhét vào một cái túi.

Lưu Vũ Hi tiếp nhận thiên nga mà nhân viên cửa hàng đã gói kỹ, đi theo Lý Dục Long ra cửa. Cậu đắm chiêu nhìn về phía Lý Dục Long đang đi bên cạnh, bỗng Lý Dục Long quay đầu nhìn xuống cậu nói

“Làm gì mà nhìn tôi chăm chăm vậy, bị tôi mê hoặc sao?”

Lưu Vũ Hi khuôn mặt nóng lên, ngập ngừng nói “Không có a...”

“Có cái gì muốn nói thì nói đi, đang đi thì nên ít miên man suy nghĩ một chút” Lý Dục Long một tiếng nói toạc ra.

“Di?” Lưu Vũ Hi tràn đầy kinh ngạc, hẳn như thế nào biết mình có chuyện muốn nói?

“Di cái gì mà di? Cậu muốn gì thì nó điều hiện lên trên mặt, chẳng biết giấu tâm sự gì hết, nói đi” Lý Dục Long giống như ngay cả cậu có những nghi vấn nhỏ nhất cũng nhìn thấu.

Lưu Vũ Hi trong lòng thầm nghĩ hẳn thực sự là lợi hại nga, giống như có thuật đọc được tâm người khác. Cậu bạo gan hỏi “Cái kia... cảm ơn cậu đã mua đèn cái bình hoa đã bị hư kia, giúp cho cô nhân viên kia một đại ân rất lớn...”

Lý Dục Long lạnh lùng phún dẹp tan ảo tưởng tốt đẹp của cậu “Có biện pháp nào? Tôi mà không mua thì cậu thế nào chịu đi. Đừng có gán cho tôi mấy cái biệt danh người tốt hay thiện lương gì đó”.

“Ách... chính là cậu cũng không có cùng với vị khách không lễ phép kia so đo” Lưu Vũ Hi tận lực điểm tô cho nhân cách tốt đẹp của Lý Dục Long.

Lý Dục Long lãnh khốc nở nụ cười, có ý tứ hàm xúc nói “Này cậu không cần quan tâm, để cho cô ta đắc ý thêm vài ngày thì mới vui”

“A?” Lưu Vũ Hi đang muốn cố tìm ẩn ý trong lời nói của hắn xem có chứa tin tức nào đáng sợ không, bất quá cậu thật không có can đảm cũng không có năng lực mà đi tìm tòi nghiên cứu cái ẩn ý kia.

7. Chương 6

Một tuần sau——

“Vũ Hi? Vũ Hi? Con đã xong chưa? Bạn của con đang đợi dưới nhà kia” Lưu mẫu ở ngoài cửa đối với đứa con trong phòng hô lớn.

“Chờ một chút, sắp xong rồi...” Bên trong truyền đến tiếng trả lời bối rối của Vũ Hi, Lưu mẫu không yên lòng, lại hỏi:

“Con làm sao vậy? Có phải quần áo không vừa người hay không?”

“Không phải...” Lưu Vũ Hi mở cửa đi ra, một thân quần áo màu trắng, quý phái thoát nhìn nghiêm nhiên như một tiểu công tử quý tộc.

“Oa! Thực đáng yêu a” tiếng Lưu mẫu tán thưởng vang lên.

“Con cảm thấy nó có chút không được ổn cho lắm...” Lưu Vũ Hi cả người không được tự nhiên.

“Làm gì có, rất hợp, có muốn xịt thêm một ít nước hoa hay không?”

“Không cần a...”

Lưu mẫu giúp cậu chỉnh chu lại quần áo, chỉnh lại cái nơ hình con bướm trước cổ, dặn dò nói “Khó có được người ta mời đi dự tiệc sinh nhật, nên cảm ơn người bạn kia một tiếng nga, khi nào gặp cha của người ta thì nên chào hỏi trước, như vậy mới lễ phép”

“Dạ...” Lưu Vũ Hi không có ý kiến gì điểm gặt đầu.

“Có cơ hội thì nên mời vị bằng hữu kia đến nhà chơi một lần, ăn cơm canh đạm bạc với gia đình cũng tốt”

“Này...” Lưu Vũ Hi không có cách nào sảng khoái mà đáp ứng được. Nếu Lý Dục Long thấy cha mẹ mình, thật không biết cậu ta sẽ làm ra chuyện khùng bố gì... Lưu Vũ Hi đáy lòng sợ hãi suy nghĩ.

“Tốt lắm, đừng chậm trễ thời gian, vị bằng hữu của con ở dưới lầu chờ cũng lâu rồi”

“Hảo, con đi đây...” Lưu Vũ Hi mang theo một cái túi quà nhỏ, bước nhanh ra khỏi nhà. Đi xuống dưới lầu, thấy một chiếc xe màu đen dài hơn cả cái xe hiệu Roll-Royce đang đỗ trước cửa nhà.

Xe... cũng thật là khoa trương quá đi! Lưu Vũ Hi mắt nhìn mà đầu choáng váng. Loại xe này đúng là đối với những người bình dân như mình thật là khó thấy, cũng may bây giờ là buổi tối, bằng không sẽ khiến cho những người dân phụ cận gây nên một trận rối loạn.

Người bạn mà mẹ mình nói thì đang ngồi ở giữa xe, không ngoài ai khác đó chính là Lý Dục Long, khoác lên mình một hình tượng nam nhân hào phóng, trên thân mặc một bộ lễ phục màu xám sang trọng, phong độ khí chất của một công tử giàu có hiển lộ không bỏ sót chút nào. Bất quá khi hắn mở miệng thì một hình tượng đẹp đẽ một cái biến mất không còn——

“Mẹ nó cậu đang mơ màng cái gì? Muốn đứng trời trông như vậy đến bao giờ?” Lý Dục Long đối với cậu mặt nhăn mày nhíu, oán giận nói

“Không có gì... thực xin lỗi...” đối mặt với bạo quân Lý Dục Long này chỉ có thể cuối đầu ngoan ngoãn nghe lời là tốt nhất.

“Mau tới đây!” Lý Dục Long không nhẫn nại hô, Lưu Vũ Hi vội vàng chạy chậm đến trước mặt của hắn. Lý Dục Long cao thấp đánh giá cậu một phen, tiếp theo tiến sát đến bên người đưa mũi xuống chiếc cổ xinh xắn, thật sâu hít một hơi.

“Cậu mới tắm?”

“Àn, đúng vậy...” Có vấn đề gì sao? Lưu Vũ Hi trong lòng tràn đầy hoang mang.

Lý Dục Long cười xấu xa nói “Đem mình trở nên sạch sẽ thơm tho như vậy, rốt cục quyết định đêm nay hiến thân cho tôi đi?”

Lưu Vũ Hi sau một lúc mông lung mới hiểu được ý tứ của hắn, cậu ngượng ngùng lắc đầu như chết “Không phải! Tuyệt đối không phải!”

“Như thế nào còn chối? Đem chính mình biến thành đẹp đẽ như vậy không phải vì hảo dụ dỗ tôi sao?” Lý Dục Long không để ý đến lời phủ nhận của cậu, cố ý nói.

“Tôi nào có biến thành đẹp đẽ...” Lưu Vũ Hi khóc không ra nước mắt nói, cậu bất quá chỉ là tắm rửa bình thường mà thôi.

“Tốt lắm, không nói nữa, lên xe” Lý Dục Long mở cửa xe, Lưu Vũ Hi thuận theo ngồi vào xe. Lý Dục Long ngồi ổn thì đối với tài xế nói “Đi thôi”

“Vâng, tam thiếu gia” người lái xe trả lời như đã được huấn luyện qua, bắt đầu khởi động xe.

“Muốn uống chút gì không?” Lý Dục Long mở ra một cái tủ lạnh nhỏ gắn ở trong xe hỏi, Lưu Vũ Hi đang sợ hãi trong lòng than khi nhìn thấy những trang thiết bị xa hoa ở trong xe, thấy hắn vừa hỏi như vậy, thì cuống quýt phục hồi tinh thần lại.

“Ách... không cần, cảm ơn...”

Lý Dục Long thẳng mở ra một chai bia uống, Lưu Vũ Hi ngơ ngác nhìn động tác của hắn, rất không tự nhiên mà đưa mắt ra nhìn ngoài cửa xe, hai tay gắt gao nắm chặt gói quà nhỏ mà nhìn những cảnh vật bên ngoài vượt vút qua.

“Cậu khẩn trương cái gì?” Lý Dục Long hỏi cậu.

“Àn... cái kia... tôi đi theo cậu như vậy... có thể hay không có điểm kì quái?”

“Làm sao kì quái?” Lý Dục Long hỏi lại.

“Chính là ... chúng ta đều là con trai... chính là ba cậu sẽ không cảm thấy không thích hợp sao?”

“Sẽ không” Lý Dục Long cái gì cũng không giải thích, liền thốt ra một câu chắc nịch thuyết phục. Hắn đều nói như vậy, Lưu Vũ Hi thật sự không dám tái hỏi hắn nữa. Lý Dục Long phiêu phiêu nhìn thấy cậu bộ dáng ủ rũ thản nhiên mở miệng.

“Cậu là bất an mà tâm hoảng sợ đi? Có tâm tình nghĩ đến vấn đề đó, không bằng chúng ta làm một chút chuyện để nâng cao tinh thần thì tốt hơn...”

Dùng tất cả suy nghĩ của mình để nghĩ điều hắn nói [chuyện có thể nâng cao tinh thần] là cái gì! Lưu Vũ Hi kinh hoảng lắc đầu lia lịa.

“Không...không cần...”

“Xác định không cần” Lý Dục Long bên khóe miệng cười tà.

“Thật... thật sự không cần!”

“Nhưng tôi cảm thấy được thực buồn chán a...” Lý Dục Long vừa dứt lời, đột nhiên lấy tốc độ như hổ đói vồ mồi mà đè cậu xuống, một tay đồng thời ấn một cái nút bên tay vịn, một cái màn đen chậm rãi nâng lên, cách ly toa xe sau mở ra.

Lý Dục Long cầm lấy cái cà vạt của Lưu Vũ Hi, hướng xuống cái cổ trắng nõn bóng loáng cắn xuống một ngụm.

“Oa~~” Lưu Vũ Hi kêu lên sợ hãi.

“Còn đến 15 phút nữa mới đến nơi... chúng ta chơi trò hôn nhẹ đi” Lý Dục Long thấp giọng nói xong, thì đôi môi nhanh chóng hạ xuống ngăn chặn cái miệng đang muốn mở ra hò hét, đầu lưỡi cuốn lấy dây dưa, giao triền càn quấy trong miệng như muốn đoạt lấy hơi thở của người dưới thân.

Cứu mạng oa ~!!! Còn đến 15 phút ~ giết tôi đi ~!! Lưu Vũ Hi ở trong lòng kêu thảm.

Ở giữa sườn núi phía trên là biệt thự Lý gia đang giăng đèn kết hoa, tiếng người sôi nổi, phân chia từng vị trí đỗ xe theo chức danh, trận thế có thể so với đại hình hội chợ ô tô. Khách nhân dự tiệc cũng tạo thành một phong cảnh khó tin, có tây trang trắng tấp, váy dài phiêu phiêu một thân thực nữ, cũng có những khách nhân bí ẩn một thân trang phục kì quái.

Một chiếc xe màu đen hiệu Rolls – Royce chậm rãi tiếng vào trong bãi đỗ xe chuyên dụng của Lý gia, dừng lại. Tài xế xuống xe, đi ra cửa phía sau, chậm rãi mở cửa xe. Lý Dục Long thần thanh khí爽 bước xuống xe, khoác lên người áo khoác tây trang. Đi theo phía sau hắn xuống xe là một thiếu niên quần áo không chỉnh tề, tóc rối bù, một bộ dáng bị chà đạp qua, thiếu niên đó không ai khác chính là Lưu Vũ Hi.

Lưu Vũ Hi hốt hoảng chà xát mặt mình nhằm lau đi dấu vết nước miếng lưu trên mặt, thẳng đến khi cậu tiếp xúc với ánh mắt phỏng đoán của chú tài xế hướng đến trên người mình. Hai má cậu nóng lên, vội đem quần áo sửa sang lại đàng hoàng, chấn hưng tinh thần đuổi theo cước bộ của Lý Dục Long.

Yến hội được cử hành bên cạnh bể bơi, một ít cô gái đáng người nóng bỏng mặc áo tắm kêu gọi ở trong nước chơi đùa, một số ít khách nhân khác thì ngồi bên cạnh hồ bơi thưởng thức rượu cocktail nói chuyện trời đất. Nhóm đầu bếp khởi động bếp lò, đang chế biến những món ăn mỹ vị cho bữa tiệc, những đàn dương cầm sư ngồi thành hình tam giác với những cây đàn màu trắng, tấu ra những khúc nhạc du dương, tô điểm cho không khí lãng mạn sôi trào cho bữa tiệc, những phục vụ sinh đã được huấn luyện trên tay cầm những chiếc đĩa lớn chứa những thức ăn đẹp mắt, ở trong đám người xuyên qua từng nơi dâng thực (thức ăn). Bên cạnh hồ bơi là một hoa viên, trên cây treo đầy những bóng đèn nhỏ màu sắc rực rỡ, theo từng nơi mà có vị trí sáng tối khác nhau.

Khách nhân dự tiệc không hề ít là những huynh đệ hắc đạo, một bộ dáng lỗ mãng những nam nhân tiến đến ôm mỹ nữ vào lòng, trước mặt mọi người tán tỉnh, một ít nam nữ lớn mật tránh ở những gốc cây mà thân thiết, dù vậy những khách nhân khác nhìn như không thấy, chỉ có Lưu Vũ Hi lần đầu tiên trong đời nhìn thấy cảnh tượng này mà trợn mắt há hốc mồm

“Cậu phát giác cái gì? Đi mau” đi ở phía trước Lý Dục Long nhìn thấy cậu đang đi ở phía sau dừng lại, không kiên nhẫn nắm tay kéo cậu đi, hướng về phía những người đàn ông đang đứng trên cầu thang biệt thự.

Những người đàn ông này một thân tây trang lễ phục thuần trắng, đứng ở giữa là một người con trai trẻ tuổi, đại khái là khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, đáng người khôi ngô, khuôn mặt tuấn lãng, khí chất cao nhã mang theo một chút âm trầm. Cậu con trai diện mạo cùng Lý Dục Long có bảy phần tương tự, bất quá đáng người so với Lý Dục Long còn cao hơn một hai centimet.

Những người đàn ông khác thấy Lý Dục Long đều cung kính kêu “Tam thiếu gia”

“Ân” Lý Dục Long ứng phó một tiếng, liền hỏi người con trai ở giữa “Lão ba đâu”

“Ở trong phòng” Lý Dục Hào phe phẩy ly rượu trong tay, hai tròng mắt tập trung xem xét nhìn thiếu niên phía sau Lý Dục Long, cười khê hởi “Lão Tam, không giới thiệu một chút sao?”

Lý Dục Long vươn một ngón tay chỉ vào Lưu Vũ Hi nói “Bà xã của em”

“Nga?” Lý Dục Hào có ý tứ hàm xúc nga một tiếng, Lý Dục Long lại chỉ vào hắn nói với Lưu Vũ Hi.

“Nhị ca tôi”

“Ách...” Lưu Vũ Hi không biết như thế nào trả lời, đành phải ngượng nghịu khom người chào “Nhĩ hảo...”

“Xin chào” Lý Dục Hào cùng cậu bắt tay, Lưu Vũ Hi đụng đến lòng bàn tay chai sạn của hắn, hơi sững sờ, nhìn không ra bề ngoài nam nhân tuấn nhã trên tay cứ nhiên có những vết chai của nhân dân hay lao động mới có.

Lý Dục Hào nhìn ra nghi vấn của cậu, hắn dùng ngón cái xoa xoa lòng bàn tay của chính mình nói “Đây là nhiều lần bị thương mà tạo thành”

“Ách... nguyên lai là như vậy...” Lưu Vũ Hi xấu hổ hai má một mặt ửng hồng chộc người yêu thích, vì cái gì anh ta cùng Lý Dục Long dường như có tâm linh cảm ứng, mình suy nghĩ cái gì đều không thể gạt được bọn họ. Lý Dục Long gặp cậu vì nam nhân khác mà đỏ mặt tía tai, trong lòng khó chịu, hắn quệt miệng nói.

“Đừng nói những cái này, đại ca đâu? Còn chưa tới?”

“Anh ấy nói có một cuộc làm ăn rất quan trọng cần phải đi, hắn là không trở lại”

“Anh ta khi nào thì để ý đến việc làm ăn của mình như vậy? Em xem là lại cùng gã trợ lý của anh ta giận dỗi, thi nhau mà tranh hơn thua thôi”

“Đại khái đi” Lý Dục Hào từ chối cho ý kiến.

“Em đi tìm ba đã” Lý Dục Long lôi kéo Lưu Vũ Hi xoay người tránh ra, Lưu Vũ Hi luống cuống bị hắn kéo đi, lướt qua đám người trong yến hội, thuận tiện dẫn đến những ánh mắt tò mò đánh giá hưởng đến.

“Tiểu Long!” Một đạo âm thanh nam bổng dừng theo trong đám người vọt ra, Lý Dục Long dừng bước lại, Lưu Vũ Hi cũng theo tiếng dừng lại, chỉ thấy một gã đàn ông mặc đồ tây đen anh tuấn từ trong đám mỹ nữ đi tới, người đàn ông niên kỷ cùng Lý Dục Hào không sai biệt lắm, bên cạnh hắn còn có một thiếu niên tóc dài xoa vai xinh đẹp.

Nhưng khi bọn họ đến gần, Lưu Vũ Hi mới phát hiện hai người này đều là con lai. Lớn tuổi chính là vị kia, ngũ quan trông như điêu khắc giống như pho tượng khéo léo, tóc cùng ánh mắt đều là nâu đậm; còn vị thiếu niên trẻ kia, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, bộ dạng giống như búp bê, mái tóc của cậu ta là màu xám nhạt, ánh mắt lại là màu xanh thẫm. Hai người này làm cho người ta cảm giác như mở ảo (lúc ẩn lúc hiện), tựa như nhân vật từ trong bức tranh bước ra, cùng Lý gia huynh đệ cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Lưu Vũ Hi đang nhìn bọn họ xuất thần, chợt thấy ánh mắt hung ác của người thiếu niên tóc dài xinh đẹp nhìn mình lom lom, trong lòng cậu cả kinh. Cho là mình mạo phạm đến cậu ấy, cuống quýt dời ánh mắt sang chỗ khác không dám nhìn nữa.

“Vội vội vàng vàng như vậy, muốn đi đâu thế?” Người nam nhân hỗn huyết dễ nhìn kia, mang theo một chút quốc ngữ không được thông thạo nói.

“Tìm ba tôi, làm sao?” Lý Dục Long không có tính nhẫn nại nói.

“Chắc chắn, thật sự là không đáng yêu, chúng tôi thật vất vả mới trở về một lần, chẳng qua lên tiếng gọi lại chào hỏi một tí.” Lý Dục Hàm nâu nhàn vừa chuyển, cười híp mắt nhìn Lưu Vũ Hi, chìa một tay “Nhĩ hảo, tôi gọi là Lý Dục Hàm, là đường ca của Tiểu Long, gọi tôi là Jerome là được rồi.”

“Nhĩ hảo, em là Lưu Vũ Hi” Lưu Vũ Hi thuận theo bắt tay anh ta.

“Rất hân hạnh được biết cậu, Vũ Hi” Lý Dục Hàm xuất ra một nụ cười sáng lạn, hắn nhìn người thiếu niên bên cạnh “Colin, giới thiệu một chút đi.”

Nam hài được gọi là Colin với khuôn mặt điêu khắc hừ lạnh một tiếng, thái độ có thể nói là kiêu nhả. Lưu Vũ Hi khó xử nhìn Lý Dục Long, mình không biết như thế nào đắc tội đối phương.

“Không biết...” Lưu Vũ Hi hảo tính tình đáp, nghĩ thầm bọn hắn nguyên lai là huynh đệ a, xem bề ngoài tuyệt không giống.

“Rất hân hạnh được biết cậu, nhĩ hảo...” Lưu Vũ Hi chủ động vươn tay, Lý Dục Đình cũng không thềm nhìn cậu một cái, khiến cho tay của cậu treo ở giữa không trung. Lưu Vũ Hi xấu hổ không thôi, Lý Dục Long

nhánh chóng kéo tay của cậu xuống, lạnh lùng nhìn Lý Dục Đình, khẩu khí không tốt nói “Muốn bày ra khuôn mặt thối đó thì đi về nhà” Lý Dục Đình cắn môi dưới phẫn nộ, vừa bực vừa hận trừng mắt nhìn hắn, một bộ dáng sắp sửa bùng nổ. Lý Dục Hàm thấy tình huống không ổn, nhanh chóng hòa giải nói “Ai, mọi người đều là đại nhân (người lớn), cũng đừng có tính trẻ con như thế. Tiểu Long cậu cũng biết tiểu đường ca chính là cá tính khó chịu, cũng đừng cùng em ấy tính toán vậy.”

Lý Dục Long đương nhiên không có khả năng bị hắn nói vài lời liền nguôi giận, hắn cao ngạo hất cằm lên “Muốn giận đối hướng tôi thì được, đừng đem tính khí đó rơi trên người Vũ Hi.”

Kia Lý Dục Đình bắt đầu mở miệng, mang theo cơn tức mười phần nói “Tôi muốn phát cáo đó! Mắc mớ gì đến cậu!”

“Cậu lẩn về nhà mà phát cho đủ, tôi mới lười quản cậu” Lý Dục Long đổ dầu vào lửa.

Lý Dục Đình đôi mắt đỏ lên, giận dữ xoay người chạy đi. Lý Dục Hàm đuổi theo cậu ta, trước khi đi còn buông một câu “Thực không hiểu nổi hai người, không cãi nhau thì không thể sống yên sao?”

Kỳ thật Lưu Vũ Hi cũng không hiểu nổi, cậu nghi hoặc nhìn bọn họ, Lý Dục Long không đem hai huynh đệ để vào mắt, hắn nắm tay Lưu Vũ Hi tiếp tục bước đi.

“Ách...cái kia...bọn họ như vậy không sao chứ?” Lưu Vũ Hi lo lắng hỏi.

“Cái gì?”

“Cái vị tiểu đường ca... giống như thực tức giận...”

“Quản hắn nhiều như vậy.” Lý Dục Long quay lại phía sau nhìn cậu “Hắn đối với cậu như vậy, cậu cũng không tức giận?”

“Sẽ không ... nói không chừng cậu ta có nỗi khổ gì đó...”

“Cậu a...” Lý Dục Long nhìn lại, sững sờ vuốt tóc cậu “Cũng bởi vì cậu luôn như vậy, người khác mới luôn khi dễ cậu.”

“Còn không phải...” Lưu Vũ Hi trong lòng nóng lên, muốn nói người luôn khi dễ tôi không phải là cậu sao?

Lý Dục Long dường như hiểu được cậu muốn nói cái gì, ôm cậu cười hì hì nói “Yên tâm, khi dễ cậu là độc quyền của tôi, chỉ cần có tôi, người khác đừng nghĩ ức hiếp cậu.”

Cậu đây là bạn ân hay là hãm hại a... Lưu Vũ Hi ai oán nhìn hắn. Đang nghĩ ngợi, một gã trung niên nam tử thoạt nhìn trung trực thẳng thắn dẫn theo một người bàn tử (béo, mập mạp) đầu trọc, hướng bọn họ đi tới.

“Tam thiếu gia” Trần Tân hướng Lý Dục Long cúi đầu, giới thiệu với hắn “Vị này chính là Hà Huy tiên sinh.”

Đầu bóng lưng Hà Huy thần tình a dua nịnh hót tươi cười, xoa xoa tay hướng Lý Dục Long hành lễ “Ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Lý thiếu gia, thực vinh hạnh và may mắn hôm nay có thể được ngài mời đến dự tiệc.”

Lý Dục Long cười lạnh, dù không thoải mái vẫn thông thả nói “ ‘món quà’ của tôi, ông đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đều đã chuẩn bị xong, chuyện thiếu gia phân phó, tôi sao dám chậm trễ.”

“Vậy thì tốt” Lý Dục Long hướng Lưu Vũ Hi nói “Quà của cậu, lấy ra”

Lưu Vũ Hi ngoan ngoãn đem gói quà đưa lên, Lý Dục Long tiếp nhận, chuyển qua cho Trần Tân “Giữ lấy.”

“Dạ”

Lưu Vũ Hi lôi kéo tay áo của hắn, nghi hoặc hỏi “Như vậy... có tốt không?”

“Như thế nào không tốt? Quà cáp đều nhất trí lưu giữ trong phòng chứa”

“Như vậy a...” Lưu Vũ Hi buông lỏng một hơi, biết sớm như vậy, chính mình cũng không cần khẩn trương chuẩn bị, ai...

Lý Dục Long lại hỏi Trần Tân “Ba của tôi đâu?” “Thưa thiếu gia, lão gia sẽ sớm ra...” Trần Tân vừa dứt lời, phía sau truyền đến một trận xôn xao, các tân khách sôi nổi nhìn lại _____

Một người đàn ông to lớn khoảng bốn mươi tuổi xuất hiện, ở giữa đám người vây quanh, giống như một vương giả đi vào trong đại tràng. Ông ta mặc một bộ âu phục màu xám đậm, dáng người thon dài, khí lực tuyệt đối không kém các chàng trai trẻ. Trừ bỏ tuổi ở ngoài ra, người đàn ông bộ dạng cùng Lý Dục Long có chút tương tự, cùng Lý Dục Hào lại không có sai biệt, nói vậy người này chính là diễn viên chính của buổi tiệc hôm nay.

Theo sự xuất hiện của ông, trong tràng không khí nhất thời phát sinh biến hóa. Trên thân người đàn ông kia tản mát ra không khí hắc ám đủ để cho người ta ngạt thở, Lưu Vũ Hi lần đầu tiên biết cái gì gọi là “Người giống hắc động”, tựa hồ năng lượng nhiệt độ chung quang đều bị ông ta hấp thụ, làm cho người ta có một loại... lòng bàn chân có cảm giác lạnh cả người.

Thừa dịp các tân khách khác tiến lên trước chúc mừng, Lưu Vũ Hi theo bản năng rút vào sau lưng Lý Dục Long. (uà, seo hem rút vào trong lòng anh í, như thế thì sẽ ấm ngay thôi hắc hắc)

“Cậu làm gì thế?” Lý Dục Long hướng Vũ Hi lồi ra, quan sát cậu một phen, bỗng dừng cười nói “Như thế nào? Sợ?”

“Ách...” Lưu Vũ Hi lúc này mới ý thức được hành vi của mình, lập tức ngượng ngùng gục đầu xuống.

“Không cần thẹn thùng thế, cậu sợ chứng minh cậu cảm giác được nguy hiểm” Lý Dục Long nói một câu thâm ảo.

“Nguy hiểm?”

Lý Dục Long liếc mắt nhìn phụ thân hần đang cùng những người khác hàn huyên “Àn, lão quý này, rất nguy hiểm...”

Như thế nào lại hình dung ba của mình như vậy a... Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nghe hần nói như vậy, khả năng Lưu Vũ Hi vẫn không có quen được. Nhưng nói cho cùng, phụ thân hần là hắc đạo lão đại, nói ông ấy nguy hiểm cũng là hợp lý...

Đang nghĩ ngợi, Lý Dục Long đã muốn lôi kéo cậu đi lên phía trước. Chờ Lưu Vũ Hi phục hồi tinh thần lại, hai người đã đứng trước mặt phụ thân của Lý Dục Long, nhị ca của Lý Dục Long cũng theo sau đi vào. Hai anh em rất có ăn ý cùng nhau mở miệng “Ba, sinh nhật vui vẻ.” Bất quá thanh âm của Lý Dục Long mang chút nói cho có lệ.

“Ngoan” Lý Tuấn Hồng thanh âm trầm thấp mạnh mẽ, cùng bên ngoài của ông thập phần tương xứng. Ông thần nhiên quét mắt nhìn Lưu Vũ Hi một cái, trong mắt tinh quang chợt lóe, Lưu Vũ Hi lại là một trận sợ hãi.

“Tại sao cậu luôn gọi ông ấy là lão ba... ông ấy thoát nhìn so với ba ba của tôi còn trẻ hơn...” Lưu Vũ Hi khó hiểu nói thầm.

“Đã thành quen, miệng không đổi được” Lý Dục Long không sao cả nhún vai.

“Đúng rồi, ba của cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bốn mươi ba”

“Thật sự trẻ tuổi a...” Lưu Vũ Hi nhìn thấy hai cha con ở trong đám khách mời như cá gặp nước “Đúng rồi... cậu không cần cùng ba và nhị ca cậu chào hỏi khách khứa sao?”

“Không cần, không có hứng thú” Lý Dục Long xem như việc không liên quan đến mình nói, tùy tay cầm lấy một ly cocktail trên khay người phục vụ uống.

Lưu Vũ Hi nhìn động tác hắn uống rượu, lại nhìn vị phụ thân cùng nhị ca bị mấy người khách mời vây quanh. Chẳng hiểu tại sao, cậu có thể cảm nhận trên thân của Lý Dục Long có một loại phi thường tịch mịch cùng cảm giác cô độc.

Cậu không tự giác dùng hai tay nhẹ nhàng kéo cánh tay Lý Dục Long, giống như đang đang cố an ủi hắn. Lý Dục Long đặt chén rượu xuống, buồn cười ngắm nhìn cậu.

“Làm gì dùng ánh mắt buồn nôn như thế nhìn chăm chăm tôi?”

“Ách...không có...” Lưu Vũ Hi vội vàng buông tay ra.

Lý Dục Long tâm bỗng nhiên nổi lên ý muốn đùa dai, cố ý kề sát vào cậu, dùng giọng điệu sinh khí hỏi “Ừ...Cậu này sẽ không phải là cảm thấy được tôi thật đáng thương đi?”

Ô oa ~~ lại bị hắn nhìn thấu ~~ Lưu Vũ Hi thà chết lắc đầu. “Không...Không có oa...”

“Hừ...Không có? Tôi chán ghét tiểu hài tử nói dối, mau nói sự thật!” Lý Dục Long mới xong, một tay nắm mở miệng của cậu, một tay cầm lấy một cái ly chứa đầy rượu hướng đến miệng của cậu mà chúc.

“Ồ ô...Khụ khụ...Khụ khụ...” Lưu Vũ Hi bị rót vài ngụm rượu mạnh, bị ngẹn thẳng ho khan.

“Ha ha ha...” Lý Dục Long thực hiện được ý đồ cười lớn, nói “Tôi thấy phương pháp này tốt, uống rượu xong cậu sẽ nói ra sự thật”

Lưu Vũ Hi khuôn mặt trở thành quả hồng, ho đến mức nước mắt đều ứa ra, cậu lại vừa khó chịu vừa chán nản trừng mắt _____ cậu lại có thể đi đồng tình với cái tên hư hỏng này! Thật là đồ ngốc, ngu ngốc ngu ngốc!

Cậu không biết, bộ dạng cậu trừng mắt nhìn hắn một chút uy hiếp cũng không có ngược lại càng làm khơi mào dự vọng của Lý Dục Long. Lý Dục Long thấy trong lòng loạn chiến, trong mắt nổi lên hai đốm lửa. Hắn mạnh uống một ngụm rượu, đưa đến bên miệng Lưu Vũ Hi, miệng đối miệng, mớm rượu cho cậu.

“Ồ ô ô...” Trong cổ họng vừa nóng vừa khô, trong bụng như có ngọn lửa cháy hừng hực, Lưu Vũ Hi cảm giác như mình sắp bị nổ tung!

Sau khi đem một ngụm rượu toàn bộ rót vào miệng của Vũ Hi, Lý Dục Long rút cuộc buông cậu ra, thỏa nguyện ước mong liếm lấy dấu vết còn lưu lại bên môi. Lưu Vũ Hi thở gấp mạnh, đầu choáng váng não như trướng lên vịn lấy mép bàn bên cạnh, đứng cũng không vững.

Lý Dục Long một tay đem cậu ngăn đón tiến vào trong lòng ôm chặt lấy, ghé vào lỗ tai cậu phun ra hơi thở nóng rực “Tiểu quái quái, lúc này nên nói thật rồi chứ?”

Không chỉ nói là “nói thật” Lưu Vũ Hi hiện tại ngay cả “nói” cũng nói không được, cậu hôn mê tựa vào lòng Lý Dục Long.

Bởi vì ánh mắt đại đa số đều tập trung ở trên người hai cha con Lý Tuấn Hồng, nên đối với hình ảnh thân mật của đôi tiểu tình nhân bên này cũng không đưa tới cái chú ý gì, chính là, ở cách đó không xa trong rừng cây, một đôi mắt hắc lục đang nhìn chăm chú vào bọn họ, phóng ra tia phần nộ âm lãnh.

Trong tràng ngọn đèn dần dần chuyển ám (tối), âm nhạc cũng tùy theo chuyển biến thành khúc ca sinh nhật, đèn tụt lại một chỗ đưa đến trên người của Lý Tuấn Hồng đang đứng. Yến hội cũng đến hồi cao trào, khách khứa đều tập trung lại đây, sôi nổi buông chén rượu trong tay cùng đĩa ăn, đi theo nhịp vỗ tay.

Trần Tân cùng hai gã người hầu đẩy một cái bánh sinh nhật thật to đi vào trong đại sảnh, bánh gồm có năm tầng, độ cao đủ bằng một nam tử trưởng thành. Bọn họ đem bánh ngọt đến trước mặt Lý Tuấn Hồng, tất cả mọi người đồng loạt reo hò, trong tràng không khí nhất thời tăng vọt.

Khi người hầu hướng ngọn nến trên cái bánh châm lửa, Lý Tuấn Hồng bên cạnh Lý Dục Long hướng Lý Dục Long ngoắc, ý bảo hắn lại đây. Lý Dục Long bĩu môi, lôi kéo Lưu Vũ Hi đầu óc còn choáng váng đi qua.

Người điều khiển chương trình của buổi tiệc chỉ huy mọi người hát bài ca mừng sinh nhật, Lưu Vũ Hi giữ vững tinh thần cũng hát theo. Lý Tuấn Hồng vẫn luôn luôn duy trì mỉm cười đi theo chỉ huy của dàn nhạc. Sau khi xướng ca, vài vị tiểu thư hô “Mau cầu nguyện mau cầu nguyện!”

Lý Tuấn Hồng hợp tác ở trước bánh sinh nhật vỗ tay, bộ dáng như đang cầu nguyện, tiếp theo mở mắt ra, đem ngọn nến thổi tắt, mọi người bộc phát đồng loạt vỗ tay.

“Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người nỗ lực” Lý Tuấn Hồng khí phách mười phần phát tay đáp tạ.

Lưu Vũ Hi ở bên này nhìn thấy, nghĩ thầm kỳ thật ba của Lý Dục Long tịnh không đáng sợ như hắn nói, xem chừng còn rất ôn hòa. Lúc này, Lý Tuấn Hồng đang tiếp nhận cây dao nhỏ từ người hầu hai tay dâng lên, dùng để cắt bánh.

Ở trong tiếng vỗ tay của mọi người, Lý Tuấn Hồng cắt ra cái bánh ngọt ở tầng cao nhất. Nhưng vào lúc này, bánh ngọt đột nhiên ở giữa vỡ ra hai nửa, một người phụ nữ xinh đẹp xông ra!

8. Chương 7

Trong đại sảnh mọi người giật nảy mình, chỉ có Lý gia ba cha con họ tựa hồ đã dự đoán được chuyện sẽ xảy ra, không có phản ứng quá lớn.

Hiện trường ngọn đèn lóe lên, phối với tiết tấu thanh thoát vui vẻ, mỹ nữ kia mặc một lễ phục màu đen bó sát người cúi người nhảy ra, cô cầm trong tay một Champagne, một bên xoay người ngã vào lòng Lý Tuấn Hồng, hô “Lý lão gia, chúc ngài sinh nhật vui vẻ ~”

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, mọi người ra sức vỗ tay, một ít nam khách còn huyết sáo phụ họa. Lý Tuấn Hồng cười ôm mỹ nữ kia, hướng hai người anh em Lý Dục Hào gật gật đầu.

Lưu Vũ Hi thật vất vả từ trong ngu ngơ khôi phục lại, cậu không thể tin hỏi Lý Dục Long “Chẳng lẽ... đây là món quà mà cậu cùng ca ca chuẩn bị?”

“Đúng vậy” Lý Dục Long thần nhiên mà trả lời.

Kể có tiền quả nhiên có suy nghĩ thật khó đoán, Lưu Vũ Hi ở trong lòng lú lười.

Lúc này, vị mỹ nữ kia ở giữa tiếng người hoan hô đi đến. Theo sau âm nhạc, nhảy lên một điệu vũ. Mỹ nữ một đầu mái tóc cuộn sóng ở dưới ánh đèn rạng rỡ phát sáng, một bộ ngực đầy đặn bởi bộ lễ phục bó sát người mà càng thêm quyến rũ, thân thể theo nhịp điệu mà run run, thỉnh thoảng bày ra tư thế liêu nhân dụ hoặc, động tác cùng biểu tình đều khá lão luyện, có thể nghĩ, lấy lòng nam nhân là nghề chính của cô. Những nam khách nhiệt tình hò hét vỗ tay, những nữ khách nhân thì có điểm mất hứng trợ trợ.

Lưu Vũ Hi nhìn cô gái đang nhiệt tình khiêu vũ, càng xem càng thấy giống như đã gặp qua ở đâu. Thẳng đến khi cô gái kia nhảy múa xong trở về, nằm trong lòng Lý Tuấn Hồng cong đôi môi đỏ tươi làm nũng_____

“Ách...” Lưu Vũ Hi cuối cùng cũng nhận ra cô! Cô gái này chính là người ở trong cửa hàng tinh phẩm cùng cậu thường thạch anh ‘Quyên tỷ’! Cô ta thế nào lại biến thành món quà đưa cho phụ thân của Lý Dục Long? Cái này cũng thật quá quỷ dị đi?!

Lưu Vũ Hi ghen hòng trần trối nhìn cô cùng Lý Dục Long, Lý Dục Long nhìn vẻ mặt của cậu liền biết được cậu suy nghĩ cái gì, hắn vô tình nhún vai, nở nụ cười tà ác.

Nụ cười thật đáng sợ... Lưu Vũ Hi rùng mình một cái.

Lý Dục Long cao giọng hỏi phụ thân “Ba, năm nay ‘món quà’ này là con cố ý vì ngài chọn lựa, ngài có thích không?”

Quyên tỷ lúc này mới chú ý đến thiếu niên bên cạnh Lý Tuấn Hồng, cô kinh ngạc hé miệng, cũng nhận ra đối phương “Cậu...”

“Ba của cậu...” Quyên tỷ kinh ngạc nhìn Lý Tuấn Hồng.

Hôm nay sở dĩ cô xuất hiện trong này, là chủ ý của Hà Huy đưa cô tới, mục đích là dùng cô để lấy lòng Lý Tuấn Hồng. Cô chỉ biết Lý Tuấn Hồng là hắc đạo, một nhân vật nổi danh có thể hô phong hoán vũ, mình cũng thuận theo vui vẻ tiếp cận hắn. Bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới được, chính mình mấy ngày

trước chế giễu qua một nam hài chính là con của Lý Tuấn Hồng! Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, là hắn chỉ định đem mình tới! Hắn có mục đích gì? Hắn muốn trả thù mình sao?

Đáy lòng cô nổi lên sợ hãi, cầu cứu nhìn về phía Hà Huy đang đứng trong đám tân khách. Hà Huy tiếp xúc với ánh mắt của cô, lập tức đi tới, bộ dạng nịnh hót hướng Lý Tuấn Hồng cúi đầu khom lưng.

“Lý lão gia, thực vinh hạnh và may mắn được tham dự tiệc sinh nhật của ngài, tiểu đệ thật sự là tam sinh hữu hạnh...”

Lý Tuấn Hồng không để ý đến hắn, chính là từ từ uống rượu. Hà Huy sắc mặt xấu hổ, Lý Dục Long vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Không cần khách sáo, ông đi uống chút rượu, cùng mọi người nhận thức một chút đi”

“Vâng, chính là...” Hà Huy như chú chó nghe lời, trước khi đi phân phó Quyên tỷ “Hảo hảo hầu hạ Lý lão gia”

Quyên tỷ mặt lộ vẻ khó khăn gật đầu, Lý Dục Long cười nhẹ, ở trước mặt cô từ trong túi móc ra một tiểu vật phẩm trang sức_____ đúng là cái bình hoa thạch anh bị Quyên tỷ làm hư.

“Ba, đây là cho ba chơi”

“Nga?” Lý Tuấn Hồng cầm lên vuốt vuốt, Lý Dục Long đối với hắn trừng mắt nhìn, phảng phất có cái ám hiệu gì đó, Quyên tỷ nhìn được mà xanh cả mặt, trên mặt nét ngang ngược không còn sót lại chút gì.

Lý Tuấn Hồng đối nhĩ tử hiểu ý cười, theo sau liền đi ra. Kia Quyên tỷ còn đứng nguyên tại chỗ chờ người, bị Trần Tân cùng mấy bảo tiêu phụ giúp cô đuổi kịp cước bộ Lý Tuấn Hồng. Khi bọn họ đi xa, trong lòng sớm chất chứa đầy nghi vấn Lưu Vũ Hi rốt cục nhìn không được hỏi “Bạn Lý... cậu vì sao lại đem cô gái kia tặng cho ba ba cậu? Còn có, cái thạch anh kia...” Lý Dục Long không đợi cậu nói xong liền cắt ngang liếc mắt một cái, miệng toát ra lời nói còn thối hơn cả phân ngựa,

“Kêu ông xã”

“Gi?”

“Gi cái đầu của cậu, nếu không kêu ông xã tôi sẽ đem cậu cởi sạch quần áo sau đó đẩy cậu vào bên trong bánh kem” Lý Dục Long uy hiếp chỉ vào chiếc bánh kem bên cạnh.

“Không cần a ~~” Lưu Vũ Hi sợ hãi dùng sức lắc đầu, vốn dĩ đầu cậu còn choáng váng, lại lay động như thế, càng cảm thấy thiên toàn địa chuyển.

“Kêu ông xã” Lý Dục Long lặp lại

“Ông xã ông xã ông xã!” Lưu Vũ Hi lung tung kêu

“Ngoan” Lý Dục Long vừa lòng vỗ đầu cậu, Lưu Vũ Hi có chút thanh tỉnh, cậu sững sốt: không đúng, chính mình rõ ràng có vấn đề muốn hỏi a...

“Lý...Ông xã, cái kia... Tôi muốn hỏi cậu...”

“Nga, cậu nói cái cô ả kia?” Lý Dục Long tàn khốc cười nói “Ba tôi hàng năm đều đem quà của chúng tôi [lặng hự], tôi còn đang phiền não năm nay không biết nên tặng cái gì cho tốt, tôi thấy cô ả kia [tư chất không tồi], vì thế liền lựa chọn cô ta vậy, như thế nào? Hiểu chưa?”

“Vẫn chưa thể hiểu rõ được...” Lưu Vũ Hi mờ mịt nói.

“Ha ha... Đừng lo, ngày mai lưu ý báo chí đi”

“A?”

Đang nói, Lý Dục Hàm đại đường ca của Lý Dục Long sắc mặt ngưng trọng đi về phía của bọn họ “Tiểu Long, cậu có thể nhín chút thời gian không?”

“Làm gì?” Lý Dục Long xa cách

“Colin có chuyện muốn nói với cậu...”

“Tôi không muốn cùng cậu ta nói chuyện” Lý Dục Long không nể tình ném đi một câu, Lý Dục Hàm thở dài.

“Các cậu đừng kèn cựa nhau nữa, có cái gì hiểu lầm, liền hảo hảo giải quyết, cứ thế này thì chẳng ai được thoải mái”

Lý Dục Long không nói chuyện, thái độ tựa hồ có chút lảng đi, Lý Dục Hàm lại nói “Tôi biết em ấy chọc cậu tức giận, nhưng lần trở lại này, coi như nể mặt mũi tôi, đi nói chuyện rõ ràng với em ấy đi.”

Lý Dục Long khẽ híp mắt nhìn hẩn, cuối cùng nói “Được rồi, nhưng chỉ có lần này”

“Cám ơn cậu” Lý Dục Hàm như trút được gánh nặng cười cười.

Lý Dục Long trước khi đi cúi đầu nhìn Lưu Vũ Hi, thấy cậu vẫn là vẻ mặt ửng hồng, tựa hồ cơn say có phần giảm bớt.

“Cậu không sao chứ?”

“Àn? Nha...Không có việc gì” Lưu Vũ Hi vội vàng xua tay, lúc này mới nói xong, lập tức liền mất đi bộ dạng say rượu.

“Thật sự không có việc gì?” Lý Dục Long nhíu mày.

“Không có gì...” Lưu Vũ Hi che miệng, đem cảm giác muốn nấc áp đi xuống.

“Không thoải mái thì phải đi tìm lão đầu kia, ông ta sẽ chăm sóc cậu” Lý Dục Long chỉ chỉ Trần Tân đang chào hỏi khách khứa.

“Hảo...”

“Tôi sẽ mau chóng trở lại” Lý Dục Long vỗ vai cậu, theo Lý Dục Hàm đi vào trong hoa viên bên cạnh. Sau khi hẩn đi, Lưu Vũ Hi như trước che miệng.

Cậu như thế nào có cảm giác say, trong bụng dường như có một cỗ khí xoay chuyển, không phải là muốn nôn chút... Đang nghĩ ngợi tới, một vị chua quả nhiên theo bụng nhảy lên. Nếu ở trong này ói ra, sẽ gây phiền hà cho mọi người mà còn mất mặt nữa chứ!

Lưu Vũ Hi kích động nhìn xung quanh, vừa vặn nhìn Trần Tân đang đứng một mình cách vị trí cậu không xa, cậu vội vàng che miệng, cước bộ lão đảo chạy tới.

“Thực xin lỗi... Xin hỏi toilet ở nơi nào?” Lưu Vũ Hi vừa hỏi xong, lại vội vàng đem miệng bưng chặt.

“Nga, ở phòng đầu tiên, tôi gọi người dẫn cậu đi” Trần Tân lễ phép thuyết, gọi một gã phục vụ sinh dẫn cậu đi.

Đá cẩm thạch phun ra nước tạo thành những tiếng róc rách, tại trong yến hội ồn ào bị một phiến cây cộ cao lớn cách ly ra. Thân cây treo những cái bóng đèn nho nhỏ tản mát ra những ánh sáng nhu hòa, thật là một nơi thích hợp để nói chuyện a.

Lý Dục Đình đứng bên cạnh bờ ao, sắc mặt âm trầm, nhìn thấy qua đám cây cối có hai người lướt đi đến. Lý Dục Hàm đi tới trước mặt hẩn, cau mày nói:

“Người tôi đã mang đến, một lời hãy đem mọi chuyện nói rõ ràng đi”

“Àn...” Lý Dục Đình hừ một tiếng.

Lý Dục Hàm vỗ vỗ bả vai Lý Dục Long, xoay người tránh ra, để cho bọn họ đơn độc nói chuyện. Lý Dục Đình gắt gao nhìn Lý Dục Long, trầm mặt thật lâu. Lý Dục Long hướng tảng đá lớn phía sau dựa vào, hai tay vòng trước ngực, không kiên nhẫn nói “Có chuyện gì muốn nói.”

Lý Dục Đình nắm chặt bàn tay, từ trong kẽ răng nói ra câu đầu tiên “Cậu rõ ràng nói là không thích nam nhân!”

“Hình như có nói qua...” Lý Dục Long nhíu mày “Kia thì sao?”

“Vậy cậu vì cái gì không quan tâm tôi? Lại chọn thằng kia?!” Lý Dục Đình tức giận đến gợn chân: “Tôi có chỗ nào không bằng hần?”

Lý Dục Long nghiêm túc cao thấp đánh giá cậu một phen, suy tư một chút, thực đứng đắn trả lời “Toàn thân trên dưới so ra đều kém”

Lý Dục Đình một hơi giậm chân giận dữ, cơ hồ học máu. Lý Dục Long khí thần kiên định nhàn nhạt hỏi lại “Như thế nào? Không hài lòng? Tôi trả lời xong rồi, đi được rồi chứ?”

“Chờ một chút!” Lý Dục Đình bỏ nhào kéo lấy tay hần “Cậu phải nói rõ ràng cho tôi! Cậu rốt cuộc không thích tôi cái gì? Vì cái gì đối tượng là cái tên chim bìm bịp bốn mắt kia thì được...”

“Tôi đối với cậu không có dục vọng (ham muốn)” đáp án Lý Dục Long lời ít mà ý nhiều, Lý Dục Đình nhất thời nghẹn lời, kinh ngạc nhìn đối phương. Lý Dục Long đang muốn đem Lý Dục Đình phát ra, Lý Dục Đình lập tức phục hồi tinh thần lại, lại gắt gao níu chặt lấy hần.

“Cậu căn bản là chưa thử qua, làm sao biết tôi không được?”

“Chúng ta đã thử qua” Lý Dục Long lạnh lùng nhắc nhở.

“Đó là...” Lý Dục Đình hồi tưởng lại [sự kiện kia] liền cảm giận bất bình, cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói “Là cậu không tốt! cởi quần của tôi liền ngừng tay không làm tiếp!”

“Tôi vừa nhìn thấy cái kia (cái ấy ấy...) của cậu thì ‘đồ vật này nọ’ của tôi không ‘tính thú’*” Lý Dục Long vô lại thuyết.

(*) không hứng lên, cương nói chung là không có dục vọng làm

“Vậy cậu cùng tên kia kia có làm không?” Lý Dục Đình chỉ vào phương hướng buổi tiệc trong tràng (sân).

Lý Dục Long giật mình, bĩu môi một cái “Mắc mớ gì tới cậu?”

“Hừ! Nói không chừng lúc cậu xem cậu ta thì ‘đồ vật này nọ’ của cậu cũng sẽ đại ngán!” Lý Dục Đình không cam lòng nói.

“Mẹ kiếp, Vũ Hi của tôi không biết có bao nhiêu đáng yêu! Làm cho người ta nhìn đã muốn nuốt chửng!” Lý Dục Long không phục mở miệng phản bác.

“Làm sao đáng yêu?! Là diện mạo hay là đáng người, hần có điểm nào so sánh được với bốn thiếu gia?”

“Ít tự cao, loại người như cậu mặt lớn như bánh mì, mắt như mắt cá chết, trên đường đều có đầy” Lý Dục Long không để ý đến lòng tự trọng của thiếu niên xinh đẹp, bẻ cong sự thật nói.

“Cậu...Cậu...Cậu nói bậy...” Lý Dục Đình nổi trận lôi đình.

“Tôi nói bậy?” Lý Dục Long giống như cố ý chọc giận cậu, tốc độ nói thả chậm lại “Nhìn miệng tôi đi...”

“?” Lý Dục Đình chuyên chú nhìn miệng của hần, Lý Dục Long không nhanh không chậm mở miệng nói ra ba chữ “Xấu, bát, quái!”

Lý Dục Đình trong đầu phụt một tiếng (ta nghĩ dây thần kinh nào của em bị đứt rồi), tức giận đến nổ tung, bắt đầu thét lớn.

“Cậu nói cái gì———?!!!!”

“Nghe không rõ hử? Tôi đây nói lại lần nữa...” Lý Dục Long tiếp tục châm dầu vào lửa, luôn luôn trốn ở bên cạnh Lý Dục Hàm rốt cuộc nghe không nổi nữa, chạy đến đem bọn họ cách ra.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng cãi, đầu phải như còn học tiểu học mà cãi nhau như con nít...” hần đau đầu thổ dài.

“Ca! Là hần không tốt!” Lý Dục Đình lớn tiếng thét lên.

“Anh biết, nhưng em cũng đừng kích động như vậy...” Lý Dục Hàm đang bận trấn an Colin, quay đầu vừa thấy, Lý Dục Long đã muốn đi xa.

“Tiểu Long——đợi một chút——” hần vội vàng chạy tới ngăn lại.

“Chuyện phải nói tôi cũng nói rồi, đừng đến làm phiền tôi nữa” Lý Dục Long hạ tối hậu thư.

Lý Dục Hàm á khẩu không trả lời được đứng nguyên tại chỗ, hẳn biết đường đệ này tính tình cao ngạo không để ai vào mắt, chính mình nếu lại tiếp tục dây dưa, cũng sẽ chỉ rước thêm phiền phức. Hắn không tái giữ lại, đành phải trơ mắt nhìn cậu ta bỏ đi.

Lý Dục Đình không phục đuối tới, trách tội nói “Ca! Sao anh không giữ hắn lại?”

“Colin, em cũng nên một vừa hai phải thôi chứ?” Lý Dục Hàm chuyển sang trách cứ cậu “Tiểu Long đã nói rất rõ ràng rồi, cậu ta tuyệt không thích em, em cứ tiếp tục níu kéo, thì có ích lợi gì?”

“Ngay cả anh cũng nói giúp cậu ấy!” Lý Dục Đình lệ rưng rưng kêu gào lên.

“Anh không phải không giúp em, chính là...”

“Quên đi! Em không cần anh hỗ trợ! Em tự mình giải quyết!” Lý Dục Đình bỏ lại một câu nói, xoay người chạy đi.

“Colin! Colin!” Lý Dục Hàm thấy gọi hắn không được, cuối cùng cũng tức khí mà nói “Tùy em!”

Nhà lớn bên này—————

Lưu Vũ Hi đi theo phía sau phục vụ sinh, đi vào trong đại trạch quanh co ngoằn ngoèo. Lúc này, một người thân sĩ * trung niên đối diện đi về phía này, đối phương thần sắc kích động, vừa thấy được phục vụ sinh, lập tức như bắt gặp được cứu tinh, gã nói.

(*) chỉ những cậu trí thức

“Xin cậu hãy nhanh lại đây hỗ trợ! Phu nhân của tôi ở trên bậc thang bên kia bị trượt chân!”

Phục vụ sinh nhanh chóng nói “Hảo...” Hắn đối với sắc mặt ngày càng khó coi của Lưu Vũ Hi nói “Khách nhân, toilet ở ngay phía trước, ngài đi đến chỗ cuối cùng của ngã rẽ thứ ba là tới, ngài có thể tự mình đi đến đó không?”

“Àn...” Lưu Vũ Hi gật gật đầu, bản thân bước nhanh chạy tới, phục vụ sinh thì đi theo người đàn ông kia rời đi.

Dạ dày chưa xót thẳng hướng lên yết hầu, Lưu Vũ Hi cảm thấy miệng vừa đắng vừa mặn, cậu chạy chối chết băng băng trên đường — chỗ rẽ thứ ba chỗ rẽ thứ ba ~ a ~ đến nhanh lên ~!!

Lưu Vũ Hi giống như cuồng phong vọt vào trong phòng rửa tay, ghé vào trên bồn cầu ối như điên.

“Ác—ác...” Nửa rồi... trong bụng một trận phiên giang đảo hải – sống cuộn biển gầm, Lưu Vũ Hi đem bữa tối toàn bộ nôn ra.

Cậu cảm thấy lượng nước trong cơ thể như thoát ra hết, một giọt cũng không chừa.

“Hô...hô...hô...” cảm giác nôn mửa thật vất vả mới đình chỉ, cậu gở xuống kính mắt, sát lau nước mắt, kiệt sức quỳ ngồi xuống. Qua một lúc lâu, Lưu Vũ Hi rốt cục khí tức hòa hoãn. Cậu lắc lắc đầu, hốt hoảng đứng lên. Đi ra bên ngoài bồn rửa mặt.

Súc súc miệng, lấy nước rửa mặt một phen, Lưu Vũ Hi rốt cuộc cũng thanh tỉnh một chút. Cậu tựa vào trên bàn (rửa mặt) chậm rãi nghỉ ngơi, thân thể khí lực dần dần khôi phục, đại não từ một mảnh hỗn độn cũng trở nên rõ ràng.

Lưu Vũ Hi hít vào một hơi, lau những giọt nước còn đọng trên mặt, mang hảo mắt kính vào, chậm rãi đi ra khỏi toilet xa hoa này. Khi đi ra đến bên ngoài cửa, cậu liền sững sốt.

“Đây là nơi nào a...” Lưu Vũ Hi ngây ngốc nhìn không thấy một bóng người trên hành lang, cậu mới vừa rời một lòng chỉ nghĩ đến toilet, hoàn toàn không nhớ rõ mình là như thế nào mà đi vào.

“Àn...Hình như là bên này...” Lưu Vũ Hi cố gắng nhớ lại, nhấc chân hướng một phương hướng đi tới.

“Di? Giống như không đúng...Chẳng lẽ là bên này?” Cậu đi trong chốc lát, phát hiện không hợp, lại quay trở về.

“Phải là bên này chứ... Ai...” Lưu Vũ Hi đầu óc choáng váng, tại ngôi nhà to lớn như mê cung này, mà mình từ trước đến nay không có cảm giác về phương hướng (mù đường), sẽ không phải lạc đường đi... Cậu càng nghĩ càng sợ hãi, cước bộ đang thong thả cũng nhanh chóng nhấc chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng biến thành những bước chạy như điên.

Queo bên trái, đi thẳng, lại rẽ phải, lại rẽ trái.. Ô!! như thế nào vẫn là không nhìn thấy lối ra a ~ Lưu Vũ Hi trong lòng càng lúc càng hoảng loạn, càng thêm nhận thức không ra đường cũ.

Bất quá hiện giờ cậu phát hiện một hiện tượng quái dị, chính mình khi đi trên hành lang đến toilet, ngọn đèn vẫn sáng rõ, như thế nào lúc này đang đi, đèn trên vách tường dường như trở nên hôn ám (mờ mờ ảo ảo)? Hơn nữa dọc theo hành lang một thân ảnh đều không thấy, thật sự là quỷ dị! Lưu Vũ Hi cơ hồ có thể khẳng định, mình nhất định là lạc đường!

Phải quay lại sao? Khả cậu ngay cả đường trở về cũng đã quên a ~ làm sao bây giờ ~ trời ơi ~ mặc kệ như thế nào cũng được, tóm lại trước hết phải tìm cách đi ra khỏi nơi đáng sợ này rồi nói sau

~~Phía trước cuối cùng xuất hiện một cánh cửa thật lớn, cửa kia rõ ràng so với những cái cửa phòng đều dày hơn. Chẳng lẽ là lối ra? Lưu Vũ Hi không cần nghĩ, tiến lên đẩy cửa ra——

Trước mắt ngọn đèn một mảnh ố vàng, sau đại môn nguyên lai là một là một căn phòng.

Không phải lối ra a... Lưu Vũ Hi đang muốn đóng cửa rồi đi, ánh mắt lại thành linh tiếp xúc với bức họa treo trên vách tường trong phòng.

Bên kia——

Lý Dục Long trở lại buổi tiệc, lại không thấy được bóng dáng Lưu Vũ Hi, Hần liền kéo một phục vụ sinh lại hỏi “Uy, cậu trai đi theo tôi đâu?”

“Đi?” Phục vụ sinh kia lắp bắp kinh hãi, vội vàng nói “Tôi hình như thấy ngài ấy đi tìm Trần tiên sinh...”

“Trần Tân?” Lý Dục Long nhớ lại, mình quả thật có dặn dò qua Lưu Vũ Hi, nếu cậu có việc thì đi tìm Trần Tân giúp đỡ. Hần lập tức kêu phục vụ sinh kia gọi Trần Tân đến hỏi “Vũ Hi đi nơi nào rồi?”

“Thưa thiếu gia, bạn của ngài nói muốn đi toilet, tôi lúc đó có kêu người đưa cậu ấy đi...”

“Đã đi bao lâu?”

“Gần mười lăm phút...”

“Còn chưa trở lại sao?” Lý Dục Long mi tâm nhăn lại, Trần Tân chặn lại nói.

“Tôi sẽ kêu người đi qua đó xem...”

“Không cần, tôi tự mình đi tìm” Lý Dục Long nổi lên dự cảm bất hảo, hần cực kì nhanh chạy vào trong phòng lớn.....

Lưu Vũ Hi đứng ở ngoài cửa xuất thần nhìn bức họa kia.

Đó là một bức tranh cao cỡ nửa người, họa lên là một mỹ nữ xinh đẹp, Lưu Vũ Hi thời khắc liếc nhìn đến bức họa trong rất sống động kia đã bị cặp mắt u buồn của người trong tranh hấp dẫn, hai chân cậu vô thức đi vào.

Người trong bức tranh độ tuổi khoảng chừng hai mươi tuổi, cô thân hình gầy yếu, tóc dài xõa vai, mặc một cái áo ngủ tơ tằm màu đen, ngồi ở trên ghế dây mây, bối cảnh là Mân Côi viên (vườn hoa hồng). Nhìn ra được, thời điểm vẽ tranh thời tiết rất tốt, ánh mặt trời cũng rất sáng lạn, khả vị mỹ nữ kia thần tình lại sâu bi, hai mắt mờ ảo nhìn về phương xa, đôi môi màu hồng phấn không có mỉm cười. Trên mặt mỹ nữ có... một phần đặc biệt, đúng là phía mắt trái bên dưới có một giọt lệ trĩ, Lưu Vũ Hi trước đây nghe bà nội nói qua, khóe mắt có lệ trĩ là tướng mạo không tốt, người như thế sẽ đa sầu đa cảm, vả lại thích khóc, vận mệnh cũng thập phần nhấp nhô. Theo ánh mắt của của vị mỹ nữ kia, giống như đang xác minh cách nói này.

Lưu Vũ Hi ước chừng đứng trước bức họa ngây ngốc mười lăm phút đồng hồ, rồi cuộc phục hồi tinh thần lại. Cậu lúc này mới chú ý tới, ở phụ cận chân dung còn treo móc thêm mấy khung hình nho nhỏ, trong phòng này trên cái bàn cùng ngăn tủ, đều bày đầy ảnh chụp.

Lưu Vũ Hi nhìn không được nhìn kỹ xem, nguyên lai đều là ảnh chụp toàn bộ gia đình của Lý Dục Long. Trong đó có một tấm là hình của bốn cha con họ chụp chung, cậu đầu tiên nhận ra là phụ thân của Lý Dục Long, ông lúc còn trẻ cùng bộ dạng Lý Dục Hào như từ một khuôn đúc ra, bất quá ông có nhiều hơn một phần khí phách sắc bén. Bên trái ông ta là một thiếu niên hảnh là Lý Dục Hào, mà đứng phía trước nhất đúng là tiểu Lý Dục Long, khi đó hảnh hảnh là chỉ mới ba tuổi, chiều cao chỉ ngang tới đùi phụ thân hảnh.

“Ha ha... không tưởng tượng được cậu ta lúc còn nhỏ lại đáng yêu đến như thế...” Lưu Vũ Hi buồn cười nhìn vào khuôn mặt tròn tròn mập mập nhỏ nhắn của tiểu Lý Dục Long.

Ba người này cậu đều nhận ra, nhưng tiểu cô nương này là ai? Lưu Vũ Hi nghi hoặc nhìn cô gái đứng bên phải Lý Tuấn Hồng, cậu nhớ rõ Lý Dục Long chỉ có hai ca ca, cũng không có tỷ tỷ a...

Cậu lại ngẩng đầu nhìn bức họa, cảm thấy cô bé này cùng vị mỹ nữ trong tranh này có phần giống giống... Trong đầu cậu linh quang chợt lóe, này không phải là đại ca của Lý Dục Long đi??

Lưu Vũ Hi chấn động, nhanh chóng nhìn sang những ảnh chụp khác, các ảnh chụp còn lại cơ hồ đều là ảnh chụp của anh em bọn họ, trừ bỏ Lý Dục Long cùng Lý Dục Hào, thì ảnh chụp của ‘tiểu cô nương’ kia là nhiều nhất. Cậu tìm lại tìm, rốt cuộc tìm được ảnh chụp ‘tiểu cô nương’ sau khi trưởng thành — một thanh niên mặc áo bác sĩ, đầu đội mũ bác sĩ thập phần tuấn mỹ.

“Oa... Thật là đại ca của cậu ta?” Lưu Vũ Hi trợn mắt há hốc mồm, cậu còn tưởng rằng đại ca của Lý Dục Long cùng nhị ca giống nhau, cũng là một nam tử mười phần khí phái vương tử, không thể tưởng tượng được bộ dạng như vậy... Nữ khí...

Bất quá nói nữ khí cũng không hoàn toàn đúng, đại ca Lý Dục Long kỳ thật vô cùng tuấn nhã, đặc biệt sau khi trưởng thành, nhìn ánh mắt thâm trầm sắc bén chỉ biết người này không dễ chọc, tuyệt đối là một người tâm ngoan. (tàn nhẫn, hung ác)

Như vậy xem ra, mỹ nữ trên bức tranh hảnh chính là mẫu thân của Lý Dục Long.

“Mẹ cậu ta thật là xinh đẹp...” Lưu Vũ Hi cảm thán, bất quá bà ở trong này cũng chỉ có hé ra tranh chân dung, không có cái ảnh chụp nào. Tuy rằng Lưu Vũ Hi không có đặc biệt tìm tòi nghiên cứu qua, bất quá cậu mơ hồ cảm thấy, mẫu thân của Lý Dục Long hảnh là đã qua đời, bằng không, trường hợp sinh nhật trọng phu quan trọng như vậy, bà không có khả năng vắng mặt. Hơn nữa cho đến bây giờ cậu không có nghe Lý Dục Long nói qua sự tình của mẫu thân hảnh.

Lưu Vũ Hi lại nhìn đến mỹ nhân xinh đẹp trong tranh, thật đáng tiếc a... Người xinh đẹp vậy, sinh mệnh sao lại ngắn như thế, chẳng lẽ cái này gọi là hồng nhan bạc mệnh sao...

Đang nghĩ mê mẩn, ngoài cửa bỗng dưng truyền đến một trận tiếng bước chân, theo đó là một tiếng chát vắn.

“Ai ở trong đó?”

Lưu Vũ Hi sợ tới mức nhảy dựng lên, cậu theo bản năng nhìn chung quanh, một thân ảnh phóng ra ở bên cạnh cửa trên sàn nhà, người ngoài cửa sắp đi vào! Cậu vội vàng chạy vào sau lưng một tấm màn vải treo trên tường trốn.

Đi vào là một lão bộc đầu tóc chẻ năm năm, ông cầm đèn pin, ở trong căn phòng tối om mà soi từng góc một, lớn tiếng hô:

“Có người đi vào phải không? Đi ra mau!”

Lưu Vũ Hi nghĩ thầm mình nhất định là xâm nhập vào ‘cấm địa’, trường hợp như thế này không thể bị bắt được. Cậu che miệng, thở cũng không dám thở mạnh, rúc càng sâu về phía sau màn. Xuyên thấu qua khe hở của bố màn, cậu nhìn thấy đối phương đang ở dưới cái bàn kiểm tra, mắt thấy ông ta muốn hướng bên này đi tới.

Lưu Vũ Hi ở trong lòng kêu thảm thiết: không cần lại đây a ~ nhiều lắm khi ông đi rồi tôi sẽ lập tức rời đi là được

Người nọ chân bắt đầu hướng bên này... Lưu Vũ Hi tim đập dồn dập, đổ mồ hôi lạnh. Cậu không tự giác lui về phía sau, lưng kề sát vách tường. Trên tường có một cây đinh nhô ra móc lấy cái nơ hồ điệp của cậu, Lưu Vũ Hi lúc này không rảnh bận tâm, bởi vì lão bộc đang dùng đèn pin rọi tới vạt bố màn, cậu cố gắng kiễng đầu ngón chân, làm cho cả người mình dán dính lên tường.

Lão bộc kia một tay vươn ra, chuẩn bị kéo bố màn ra...

Lưu Vũ Hi trong lòng căng thẳng, khuỷu tay dùng sức đặt tại trên tường, nhưng vào lúc này, nguyên bản vách tường trơn nhẵn đột nhiên lõm vào có hình vuông, là cơ quan! Lưu Vũ Hi còn chưa kịp phản ứng, dưới chân nhà liền trong nháy mắt hướng hai bên mở ra, xuất hiện một cái hố rỗng.

“Ồ.... ” Lưu Vũ Hi chỉ kịp phát ra một tiếng than khóc ngắn ngủi, cả người cứ như thể rơi vào cái hố động kia.

Tất...

Trên ngón tay vô danh chiếc nhẫn hồng bảo thạch nhấp nháy một đạo quang mang, Lý Tuấn Hồng toàn thân trần trụi từ trên giường màu xanh ngọc ngồi dậy, ông nhìn chăm chăm nhẫn, sắc mặt trầm xuống.

Ông xoay người xuống giường, từ trên giá đỡ kéo xuống một cái áo ngủ phủ lên trên người. Nằm trên giường một nữ tử lỏa thể hấp hối nhìn theo bóng lưng to lớn của ông biến mất ở ngoài cửa, bên ngoài truyền đến tiếng nghi vấn của bảo tiêu:

“Lão bản, nữ nhân bên trong kia xử trí thế nào?”

“Tùy tiện, trước khi tôi quay về thì phải dọn dẹp sạch sẽ” Lý Tuấn Hồng bỏ lại một câu lãnh khốc, sau đó liền nghe được tiếng bước chân của ông rời đi.

9. Chương 8

Chà —— lão bộc đem bố màn kéo ra. Ông quơ quơ đèn pin trong tay, phía sau tấm màn vải cái gì cũng không có, vách tường cũng như thường ngày bằng phẳng vô cùng. Chính là, có một cái nơ hồ điệp màu xám bạc bị treo trên một cái đinh. Lão bộc gỡ cái nơ xuống kiểm tra kĩ lưỡng.....

Dưới đường hầm —— Lưu Vũ Hi khom lưng nhặt lên mắt kính rơi trên sàn nhà, ngẩng ngốc nhìn gạch đất phía trước của đường hầm, đường hầm không biết sẽ dẫn đến cái địa phương nào, hai bên vách tường khảm một cái đèn chụp hình quả bóng.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu chỉ có một màu gạch đỏ, mình rốt cuộc là vào bằng cách nào, cậu cũng cảm thấy không rõ ràng lắm. Như thế nào mới có thời gian nháy mắt, bản thân mình lại rơi vào cái địa phương hoàn toàn bất đồng này?

Trong nhà Lý Dục Long lại như thế đào một cái đường hầm bí ẩn này, thật sự là đáng sợ ~ Lưu Vũ Hi chà xát hai cánh tay, nơi này không khí ẩm ướt, cảm giác so với căn phòng vừa rồi cho cậu càng thấy quỷ dị hơn.

Nhất định phải ly khai nơi này mới được.... Cậu đảo mắt nhìn khắp bốn phía, sau lưng, đỉnh đầu, dưới chân toàn bộ không có lối ra, duy nhất chỉ có một con đường đi phía trước.

Chính là.... Lưu Vũ Hi rung mình một cái, nếu phía trước không có lối ra, mà là tử lộ, đây chẳng phải là càng thảm hại hơn sao ~ cậu lập tức nhớ tới chính mình vừa rồi không cẩn thận đụng đến cơ quan mới có thể rơi xuống đây, cậu mang theo trái tim tràn đầy hi vọng mà kề sát vào bức tường nhằm tìm kiếm cơ quan để thoát ra, kết quả đương nhiên là tìm không thấy.

“Ai.... Làm sao bây giờ a.... ” muốn ly khai, lại không dám rời đi, chẳng lẽ chỉ đành ngồi ở đây chờ chết thôi sao ~ Lưu Vũ Hi ôm đầu, ngã ngồi trên đất.

Cách một lớp đất dày —— Tình huống phía trên

Lão bọc cầm trong tay cái nơ bướm, không hiểu ra sao bước ra khỏi phòng, ông đi đến một góc rẽ thì gặp được Lý Dục Long đang hối hả chạy nhanh đến.

“Tam thiếu gia” Lão bọc cung kính cúi chào.

“Duy thúc, ông có thấy hay không.... ” Lý Dục Long đang định đặt câu hỏi, thành linh nhìn thấy cái nơ bướm trong tay lão.

Đây là.... Hắn một tay đoạt lấy. Trải qua cẩn thận xem xét, chứng thật đây là cái nơ của Lưu Vũ Hi, hắn nhíu mày hỏi “Cái này chú lấy ở chỗ nào?”

“Thưa thiếu gia, đây là lúc lão ở trong phòng để ảnh chụp nhật được”

“Là cái phòng kia của ba tôi?” Lý Dục Long nghe xong, trong lòng trầm xuống. Gian phòng kia là khu vực tư nhân của lão ba hắn, đến huynh đệ bọn hắn cũng không thể tự tiện ra vào, trước đây có một lần, hắn không cẩn thận xâm nhập....

“Ông ở trong phòng có thấy người nào khác hay không?” Hắn trầm giọng. “Thưa thiếu gia, tôi có nghe một chút âm thanh lạ mới đi vào kiểm tra, nhưng không thấy được người nào. Chỉ thấy cái nơ này sau bức màn vải treo trên tường” Duy thúc kể lại từ đầu đến cuối trả lời.

Phía sau màn vải? Chẳng lẽ nói.... Lý Dục Long trong lòng căng thẳng, hắn nhanh chân vội vàng chạy đến căn phòng kia. Lý Dục Long đi đến phía sau bức màn, cẩn thận ở trên vách tường tìm kiếm....

Chính là mặt vách tường đều bị hắn sờ qua, lại tìm không thấy cơ quan nào.

“Mẹ nó!” Lý Dục Long không nhẫn nại tức giận dùng quyền đánh lên vách tường, đánh đến mười quyền, rốt cục.... Cạch! Một quyền của hắn đánh trúng ngay giữa cơ quan, viên gạch tại nơi đó lồm vào, tiếp theo trong một cái nháy mắt, cùng vị trí vách tường đối xứng trên sàn nhà xuất hiện một cái cửa động.

Lý Dục Long thả người nhảy vào ——

Đang ngồi ngẩn người, Lưu Vũ Hi nghe thấy tiếng bánh răng đang vận động tạo ra những âm thanh tik tak trên đỉnh đầu của mình, cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu một cái cửa động đang mở ra, ngay sau đó, một cái bóng đen từ trên trời rơi xuống.

“Oa.... ” Lưu Vũ Hi theo phản xạ có điều kiện lui về phía sau, cùng lúc đó người nọ cũng nhìn thấy cậu, vì vậy tại thời điểm khi tiếp đất vì né tránh cậu nên hắn mất thăng bằng không thể đứng vững, trọng tâm trên người nghiêng về phía trước, kết quả thân hình cường tráng của mình áp lên thân thể của cậu.

Hai người té trên mặt đất phát ra một tiếng rên rỉ, sau đó nhanh chóng đứng lên, Lý Dục Long kịp thời phản ứng đầu tiên, hắn một phen bắt lấy bắp vai của Lưu Vũ Hi, cẩn thận trên dưới kiểm tra toàn thân, xác định cậu không có bị thương sau khi va chạm, hắn mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Cái người ngu ngốc này, kêu cậu đừng có chạy lung tung.... ” Hắn mang oán hận mắng, Lưu Vũ Hi thì chỉ ngu ngơ nhìn hắn, đôi mắt dần dần đỏ lên, ngập ngừng nói.

“Đúng.... Thực xin lỗi.... Tôi cảm thấy trong người muốn nôn, mới nhờ người dẫn tôi đi toilet, kết quả không cẩn thận lạc đường....”

Cậu đang nói, bỗng cảm thấy hoa mắt, cả người bị Lý Dục Long ôm chặt lấy. Lý Dục Long dán ngay lỗ tai của cậu thấp giọng nói “Được rồi, là tôi không tốt.... ”

Nghe thấy trong miệng hắn thốt ra những lời tự trách, tin tưởng ai nghe được cũng không thể không xúc động. Lưu Vũ Hi nhất thời mặt đỏ tai hồng, trong lòng như nai con đập loạn. Nguyên lai hắn ôn như thế.... Lưu Vũ Hi đang ở trong lòng âm thầm cảm động, Lý Dục Long đột nhiên đưa cậu áp trên mặt đất, hôn cậu.

“Ô.... Ô.... ” Lưu Vũ Hi trở tay không kịp, cậu bị hắn hôn cơ hồ muốn nghẹt thở. Lý Dục Long dường như muốn phát tiết cái gì đó, dùng đầu lưỡi nóng rực của mình hung hăng chà xát vòng quanh trong miệng của cậu, sau khi ở trên miệng của cậu hút mạnh lấy một hơi, lúc này mới buông cậu ra.

Hắn hai mắt cháy lên ngọn lửa dục vọng không giống bình thường, dừng ở trên người nhìn xuống Lưu Vũ Hi đang ra sức thở dốc hút không khí. Cái nhìn chăm chăm của hắn khiến thân thể Lưu Vũ Hi toàn thân

lửa nóng, cậu nín thở, đáy lòng nổi lên sợ hãi, còn có một chút cảm giác khó hiểu như mang theo chút chờ mong.

Lý Dục Long đứng lên, hướng cậu vươn tay “Đi thôi”

Lưu Vũ Hi để bản thân cho Lý Dục Long kéo đứng lên, hỏi “Chúng ta làm sao rời khỏi nơi này?”

“Đi lên phía trước.”

“Đi lên phía trước?” Lưu Vũ Hi ngẩng đầu nhìn “Không thể theo cái động khẩu khi này ra ngoài sao?”

“Cái động khẩu kia chỉ có thể vào mà không thể ra, nếu muốn rời khỏi nơi này chỉ có thể đi về phía trước” Lý Dục Long nắm tay cậu đi lên phía trước. Lưu Vũ Hi bất an nhìn bốn phía, bên tai chỉ nghe được tiếng vọng lại của hai người bọn họ, trên đường đi bởi vì sự thay đổi của luồng điện mà lúc sáng lúc tối, cả trong đường hầm trống trơn, cảm giác tương đối khủng bố.

Hai người dọc theo đường hầm gấp khúc bước đi trong chốc lát, phía trước xuất hiện đường phân nhánh. Lý Dục Long dừng lại suy tư một chút, tựa hồ đang cân nhắc xem nên chọn đường nào để đi.

“Đi bên này” Hắn cuối cùng chọn ngã rẽ bên phải. Lưu Vũ Hi bắt đầu cảm thấy được không bình thường. Cậu sợ hãi hỏi:

“Cậu cũng không biết lối ra ở nơi nào sao?”

“Tôi không nhớ rõ” Lý Dục Long không hề khẩn trương diện vô biểu tình đáp.

“Có thể.... Chính là.... Nơi này không phải nhà của cậu sao?”

“Nơi này là đường hầm bí mật của lão ba biến thái kia, bất cứ ai cũng không được vào”

“Đường hầm bí mật?” Lưu Vũ Hi vô cùng giật mình. “Ba của cậu.... thật là lợi hại.... ”

“Lợi hại cái rắm, lão tử kia là thích giả thần giả quỷ”

“Àn.... chính là.... nếu đây là khu vực bí mật, chúng ta đây đi vào.... có thể hay không.... ”

“Sẽ” Lý Dục Long không đợi cậu hỏi xong trả lời.

“Ồ.... tôi là muốn hỏi chúng ta có thể hay không bị vây chết ở chỗ này.... ” Lưu Vũ Hi buồn rười rượi nói.

“Cái này sẽ không, tôi còn nhớ rõ như thế nào thoát ra ngoài, chỉ cần sắp tới không để lão nhân phát hiện, chúng ta nhanh chóng ly khai là được”

“Nha.... vậy cậu mới vừa nói ‘sẽ’ là chỉ chuyện gì?” Lưu Vũ Hi lo lắng hỏi.

Lý Dục Long quay đầu nhìn cậu, dùng ngữ khí đe dọa “Nếu bị lão ba tôi phát hiện biết cậu chạy vào đây, ông ta sẽ giết cậu, sau đó lấy máu, còn thi thể thì dùng Fumalin để ngâm mình a”

Fumalin là thuốc hóa học chuyên dùng để ngâm thi thể, Lưu Vũ Hi nghe xong, lập tức mặt không còn một chút máu.

“Cậu.... cậu....cậu dọa người a?”

Lý Dục Long âm trầm cười, hạ giọng nói “Tôi nói đều là sự thật nha.... Trước kia có một người giúp việc liêu lĩnh, khi đang ở trong phòng quét dọn không cẩn thận rơi xuống đường hầm này, sau bị ba tôi phát hiện, ba của tôi dùng phương pháp này xử lý cô ta.... Thi thể của cô ta bị ngâm trong Fumalin, chứa ở trong một cái vạc thủy tinh to lớn, để ở tầng hầm của ba tôi. Cô ta lúc bị giết, hai mắt vẫn còn mở, bởi vì ngâm quá lâu, mặt bắt đầu phù lên, chỉ cần lay động thân bình, mắt của cô ta như hạt châu đầy tơ máu mà rơi xuống...”

Ngữ khí của hắn phối hợp với chút không khí âm u nơi này, làm cho Lưu Vũ Hi sợ tới mức thét chói tai “Ô oa ~~ cậu đừng nói nữa ~~”

“Như thế nào? Tôi thấy nhàm chán, nói chút chuyện xưa để điều tiết một chút không khí mà thôi.” Cái người khối xương dọa người xong còn thần tình đúng lý hợp tình mà nói.

“Kia cậu có thể hay không nói chuyện xưa khác a ~”

“Ân? Vậy cậu muốn tôi nói cái gì? Công chúa bạch tuyết? Cô bé lọ lem?”

“Cái gì cũng được...” Lưu Vũ Hi linh quang chợt lóe, nói “Đúng rồi, có thể hay không nói một chút về chuyện nhà của cậu?”

“Chỉ cần không phải là về ba tôi thì cái gì cũng được...” Mỗi lần Lý Dục Long nhắc tới phụ thân, câu chuyện lúc nào cũng quở dặt lại thêm kinh khủng, Lưu Vũ Hi cũng không muốn tiếp tục chịu cái loại tra tấn này nữa.

“Vậy cậu muốn biết cái gì?”

“Chính là... tôi nhìn thấy đại ca cậu cùng mẹ của cậu trong ảnh chụp...”

“Ân...”

“Người trên bức họa kia chính là mẹ cậu đi? Mẹ cậu trông rất được nha...”

“Có lẽ đi, tôi cũng không biết, bà sinh tôi ra không bao lâu thì qua đời.” Lý Dục Long thản nhiên trần thuật lại, cảm xúc không có gì phập phồng.

“Cậu... không có nhớ nhung bà ấy sao?” Lưu Vũ Hi thực rất nghi hoặc.

“Tôi van cậu, lúc bà ấy chết tôi vẫn còn là một đứa con nít, nghĩ như thế nào tưởng nhớ hả?”

“Cũng đúng...” Lưu Vũ Hi gần như là tự nhủ nói “Bất quá... ba ba của cậu đem bức họa của bà ấy treo ở vị trí chính giữa căn phòng... Bà ấy trong lòng ba cậu nhất định có vị trí rất trọng yếu đi...”

“Ha ha...” Lý Dục Long châm chọc cười “Ở trong lòng lão quỷ đó, tôi trọng yếu nhất chính là bản thân ông ta.”

“Cậu sao lại có thể nói ba mình như thế... Ông ấy là ba của cậu đó...”

“Như thế nào? Cậu không phải không muốn nghe chuyện của ba tôi sao? Tại sao lại nhắc đến rồi?”

“Đúng nga...” Hai người đang nói chuyện thì xuất hiện một cái thang dài hướng đi xuống dưới, Lý Dục Long cười đắc ý.

“Xuất hiện cầu thang, chứng minh chúng ta không có đi sai đường” Lý Dục Long dặn dò “Phía dưới rất tối, cẩn thận một chút, đi sát theo tôi”

“Nha...” Lưu Vũ Hi cẩn thận theo sát hần đi xuống dưới

Dưới cầu thang không có một ánh đèn, bóng tối bao trùm mọi nơi đến nỗi không thể thấy được năm ngón tay của mình, hai người chỉ có thể thay đổi vị trí cước bộ đi xuống để tìm kiếm bậc thang, mỗi bước đi thật cẩn thận, trên một đường hai người cũng không có tâm trạng mà nói chuyện phím.

Thời gian trôi qua, cuối cùng cũng nhanh chóng nhìn thấy bậc thang cuối cùng, bốn phía cũng dần dần xuất hiện ánh sáng. Hai người xuống cầu thang, tiếp tục đi tới trước. Đi được khoảng mấy trăm thước, rốt cuộc nhìn thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa.

Lưu Vũ Hi mừng như điên “Nơi đó là lối ra sao?”

“Ân...” Lý Dục Long thể nhưng không tỏ ra bộ dạng vui mừng mà thần sắc có vẻ nghiêm trọng, hần căn dặn “Đi phía sau tôi”

Lưu Vũ Hi nghe lời đi theo sát phía sau lưng hần, Lý Dục Long thăm dò tính đẩy cửa, phát hiện cửa đã bị khóa.

“Lui ra sau một chút” Hần nói, Lưu Vũ Hi từ từ lui ra phía sau. Lý Dục Long lấy thế về phía sau nửa bước, đứng nghiêm trung bình tấn, nhắm ngay nắm cửa trên cửa, một cước đạp đến.

Cửa gỗ lạch cạch một tiếng bị đá mở, một trận quang mang chói mắt lộ ra. Lưu Vũ Hi nheo lại hai mắt, sau một lúc, rốt cuộc cũng thích ứng được với ánh sáng biến hóa.

Nhưng sau khi nhìn rõ cảnh tượng sau cánh cửa, Lưu Vũ Hi cả kinh thất thần.

Bên ngoài cửa, là một nhà kính khổng lồ, đập vào mắt đầu tiên chính là một vùng cây cảnh xanh biếc, các loại thực vật với những độ cao không đồng nhất, trong đó có những cây hoa anh thảo xen lẫn cùng các nụ hoa màu hoàng kim, còn có cây thùa cao cỡ nửa người xòe ra như cây cọ, cũng có những những cây dễ ngựa đứng vững cao chót vót, trên đầu còn treo đủ loại chậu hoa dây leo.

Nơi này ánh sáng cùng độ ẩm thật thích hợp lòng người, cảm giác như sáng sớm của ngày đầu xuân. Nhà kính không khí thật dịu dàng tươi mát, thật đối lập với cảnh âm u bên trong đường hầm.

“Lý bạn học...Này...này...nơi này là...”

“Cái gì cũng đừng quản, cái gì cũng đừng nhìn, đi theo tôi.” Lý Dục Long bá đạo nói xong, lôi kéo Lưu Vũ Hi còn đang đứng tại chỗ ngẩn người, đi vào trong nhà kính.

Tuy hấn dẫn thế, nhưng bản thân có thể tiến vào chỗ thần kỳ như vậy, làm sao bắt Lưu Vũ Hi cái gì cũng không nhìn, cái này thật sự rất không nhân đạo. Nhà kính tựa hồ là mô phỏng cảnh vật trong sân vườn, trên mặt là bãi cỏ mềm mại, nơi này chẳng những có các loại cây cảnh, ngay cả đình nghỉ mát được thiết kế theo kiểu dáng Âu Tây cũng được trang trí thêm một đài phun nước nhỏ, trên một số nhánh cây còn treo thêm một số lồng chim, trong lồng đều là những loài chim quý hiếm, còn có những con hồ điệp (bướm) ở trong bụi hoa nhẹ nhàng nhảy múa. Đây thực sự là trong nhà ư? Lưu Vũ Hi càng xem miệng càng há hốc, cơ hồ cho là mình đang nằm mơ.

Lý Dục Long cũng không có tâm tình nhàn hạ thoải mái như cậu mà ngắm phong cảnh, hấn nắm lấy tay Lưu Vũ Hi đi về phía trước. Đẩy ra hai tầng lá hai bên, tìm kiếm lối ra ngoài.

Càng đi ẩn đường của hấn nhần lại càng chặt, dường như có gì đó không suông sẻ.

Lưu Vũ Hi một bên bị hấn nắm tay kéo đi, một bên hai mắt như trước không thể khống chế mà tả hữu thoi đưa (nhìn qua nhìn lại), khi bọn họ đi đến một khu vực với hàng loạt cây du sum xuê, Lưu Vũ Hi có thể xuyên thấu qua khe hở của phiến lá thấy được có một cái gì đó bất đồng — ở giữa lá cây, hé lộ ra một cái giường lớn màu trắng, một người một thân y phục cũng màu trắng ngồi ở trên mép giường, từ thân hình thon dài nhìn đến, hấn là một người đàn ông, hấn có một mái tóc dài mượt trượt đến phần eo tinh tế.

“Bạn học Lý, nơi đó hình như có người...” Lưu Vũ Hi e sợ mở miệng, Lý Dục Long bỗng dừng bước lại, cùng nhìn về phía ánh mắt của Lưu Vũ Hi.

Người đàn ông ngồi ở trên giường nhận thấy có người, cũng xoay đầu lại. Lưu Vũ Hi vừa nhìn thấy mặt hấn, nhất thời co rút hút một ngụm lạnh khí. Người đàn ông trông bộ dáng cùng mẫu thân Lý Dục Long giống nhau như đúc! Không sai! Lưu Vũ Hi tuyệt đối nhận được bên mắt trái hấn phía dưới có một lệ trĩ, trừ bỏ bên ngoài thoát nhìn có hơi lớn tuổi một chút, ngũ quan người đàn ông kia cùng vẻ mặt mà Lưu Vũ Hi thấy trong bức họa hoàn toàn giống hệt!.

Thiên! Đây là có chuyện gì?

“Lý... bạn học... hấn... hấn là...” Lưu Vũ Hi cà lăm nói không ra lời, người đàn ông kia cũng mở miệng đối diện nhìn bọn hấn.

Lý Dục Long thấp giọng nguyên rủa một tiếng “Mẹ nó!” mãnh lực lôi kéo Lưu Vũ Hi cất bước chạy như điên, hù dọa mấy con chim nhỏ trong bụi cây đang nghỉ ngơi bay tán loạn. Lưu Vũ Hi không biết phải làm sao theo sát hấn chạy băng băng, tầng tầng lớp lớp lá cây ở trên người cậu chạy nhanh xẹt qua.

Bỗng nhiên, một cái bóng đen từ bên cạnh nhảy ra, nhanh chóng mà bóp chặt Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi kêu thảm một tiếng, cổ bị đối phương ghim chặt từ phía sau. Đi phía trước, Lý Dục Long cảm thấy bàn tay trong tay mình đã không còn, quay đầu lại nhìn, Lưu Vũ Hi đã muốn rơi vào trong tay người kia.

“Ồ...” Lưu Vũ Hi hít thở khó khăn, cậu ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy người bắt mình không ngờ là Lý Tuấn Hồng, cậu nhất thời ngốc trụ “Hơ!” Lý Dục Long đang muốn chạy qua, bất ngờ trong tay Lý Tuấn Hồng giờ ra một thanh tiểu đao, Lý Dục Long trông thấy, lập tức phanh lại cước bộ. Lý Tuấn Hồng đem lưỡi đao để trên yết hầu mềm mại của Lưu Vũ Hi, trong mắt lóe ra tia cười bí hiểm, ngữ khí mềm mại mang theo phần âm lãnh.

“Anh bạn nhỏ, cậu đã nhìn thấy?”

“Ách...” Lưu Vũ Hi bị ánh mắt mang đầy sát khí của ông dọa cho sợ hãi tới mức đánh mất ngôn ngữ.

Bên kia Lý Dục Long kêu lớn “ Chuyện không liên quan đến cậu ấy! Ông đừng đụng đến cậu ta!”

“Hừ.... ” Lý Tuấn Hồng dùng khẩu khí đồ tiểu hài tử “Hiện tại đã muộn muộn, đừng nên la lớn như vậy”

“Ông thả cậu ấy ra!” Lý Dục Long biết rõ sức lực cùng sự tàn nhẫn của ba hắc, lấy tính mạng của một người đối với ông ta là một chuyện như ăn cơm (bình thường), chỉ cần tay ông dùng sức, Lưu Vũ Hi liền tại chỗ mất mạng!

“Ai, người đứa nhỏ này làm sao lại hay thích làm trái ý ta, ta nói đừng có kêu lớn như vậy...” Lý Tuấn Hồng làm bộ đùa giỡn cất ý cười Lưu Vũ Hi, Lý Dục Long không không chế được rít gào lên

“Không ——”

Lý Dục Long tiến lên, song tay đè chặt lấy tay cầm đao của Lý Tuấn Hồng. Lý Tuấn Hồng lạnh lùng cười, đột nhiên một cái đầu gối vọt tới bụng dưới của Lý Dục Long, thúc hắc đến phát đau, làm cho hắc hai mắt mở trừng, té trên mặt đất.

“Dục Long!” Lưu Vũ Hi kinh hô.

Lý Dục Long ôm bụng đứng lên, Lý Tuấn Hồng chính là người đối mặt với nhi tử cũng không nường tay, ông kèm chặt lấy Lưu Vũ Hi, một cái xoay người, chân duỗi ra, lại đem cho Lý Dục Long còn chưa kịp đứng vững một đá gạt ngã.

Lý Tuấn Hồng trên cao miệt thị nhìn xuống hắc, khóe miệng nổi lên tia cười lạnh “Tiểu tử ngu ngốc, muốn cùng ta đấu, con còn sớm mười năm”

“Ông cái lão quỷ chết tiệt...” Lý Dục Long mắng chửi, cố chấp bò dậy.

“Tiểu Long, hôm nay là sinh nhật ba nha, con không thể nói chút lời hay sao?” Lý Tuấn Hồng dường như không để ý nhi tử của mình xưng hô mình như vậy, tinh thần như trước tươi cười sâu không lường được.

“Sao không hoan ái mà sớm chết đi” Lý Dục Long dùng hết khí lực mắng ra những lời này.

“Ha ha ha...” Lý Tuấn Hồng không giận ngược lại cười.

Đây thật sự là một đôi cha con không bình thường... Lưu Vũ Hi trợn mắt há hốc mồm mà nghe cuộc đối thoại quỷ dị của bọn họ, cậu còn đang suy nghĩ, đao trên cổ đột nhiên buộc chặt áp vào da thịt, Lưu Vũ Hi nhất thời sợ đến mức toàn thân cứng ngắc.

“Tiểu Long, con cũng biết quy cũ của ba, người dám phá hủy quy cũ sẽ bị xử phạt...” Lý Tuấn Hồng lúc nói chuyện, khuôn mặt biểu lộ hiền lành cùng động tác tàn khốc của ông hoàn toàn không tương xứng, ông cúi đầu nhìn Lưu Vũ Hi sợ đến mức mặt không còn một chút máu, rồi sau lại hướng Lý Dục Long cười nói.

“Đứa nhỏ này bộ dáng thật đáng yêu, đáng tiếc. Như vậy đi, ba sau này sẽ tặng con một người khác tốt hơn”

“Ông đi chết đi!” Lý Dục Long phẫn nộ đánh tới, lúc này hắc trở nên cực kỳ mãnh liệt, Lý Tuấn Hồng không thể lập tức đem Lý Dục Long đá văng ra, hai cha con bắt đầu xoay đánh cùng một chỗ.

Lưu Vũ Hi cảm giác cánh tay xiết cổ mình hơi có chút thả lỏng, cậu nhanh chóng áp dụng biện pháp tự cứu (ah cái này là kết quả của việc tập Teawendo), bóp chặt tay đối phương, mãnh lực đập cái chân phía sau! Lý Tuấn Hồng kêu lên một tiếng đau đớn, ông bị hắc đá văng ra.

Lý Dục Long chợt đem Lưu Vũ Hi kéo trở về, bảo hộ ở phía sau mình. Lý Tuấn Hồng chỉ lùi về sau mấy bước đánh cái lão đảo, lập tức liên tục vung vàng.

Ông hưng trí dào dạt nhìn bộ mặt đứa con dường như muốn liều mạng với mình, ông trên trời cười nói “Tiểu Long, con lúc này là muốn đấu thực sao?”

“Ông nếu dám đụng đến cậu ta, tôi sẽ giết ông!” Lý Dục Long nghiêng răng nghiêng lợi tuyên bố, ngữ khí nghiêm túc làm cho Lưu Vũ Hi đang núp sau lưng hắc hoảng sợ không thôi.

“Nga? Thật khó cho con nói ra lời chí khí như vậy, làm ba như ta thật vui mừng...” Lý Tuấn Hồng chuyển động thanh đao trong tay, mỉm cười hướng bọn hắn tới gần, Lý Dục Long che chở Lưu Vũ Hi lui về phía sau.

Đến khi khoảng cách song phương còn được hai bước, Lý Tuấn Hồng bất ngờ không báo trước dừng lại, hai mắt lợi hại nhìn về phía kế bên. Lý Dục Long cùng Lưu Vũ Hi ngơ ngẩn nhìn thấy ông bỗng nhiên thay đổi phương hướng, đi về phía bụi cỏ bên cạnh.

Một trận tiếng bước chân nhịp nhàng vang lên, bọn hắn còn chưa kịp thấy rõ người đi tới, đối phương đã bị thân thể khô ngô của Lý Tuấn Hồng ngăn trở.

“Sao cậu lại đến đây?” Lý Tuấn Hồng đối với người kia nói, trong thanh âm lộ ra một cỗ ôn nhu không thể tưởng tượng được.

Lý Dục Long thừa dịp ông ta thay đổi lực chú ý, lôi kéo Lưu Vũ Hi lén rút lui về phía sau, chợt nghe Lý Tuấn Hồng đối người kia nói “Không có chuyện gì, ngoan, quay về đi ngủ đi”

Ông sau khi nói xong, giống như hoàn toàn quên mất sự hiện hữu của bọn Lý Dục Long, cứ như vậy ôm người kia rời đi. Lý Dục Long sớm đã quen người phụ thân biến ảo vô thường này (thay đổi thất thường), nên hắn cũng nhanh chóng dứt tay Lưu Vũ Hi đang chờ người đi về phương hướng ngược lại.

Chờ Lưu Vũ Hi hồi phục tinh thần lại, hai người đã theo một cánh cửa thủy tinh ra ngoài. Bên ngoài phòng kính là rừng cây rậm rạp, Lý Dục Long một bên vừa thấp giọng nguyên rủa “Này tử lão quỷ, tổng có một ngày tôi sẽ đánh ông như tử...” Một bên vừa nắm tay Lưu Vũ Hi rời khỏi rừng rậm.

Lưu Vũ Hi ngơ ngác quay đầu lại nhìn căn phòng kính to lớn phía sau, xem ra phòng kính là ở vị trí chân núi, cậu cùng Lý Dục Long rơi vào đường hầm của đại trạch Lý gia chính là được xây ở bên trong núi.

“Tốt nhất đi theo tôi, đừng loạn nhìn” Phía trước Lý Dục Long trầm giọng hạ mệnh lệnh.

“Nha...” Lưu Vũ Hi ngoan ngoãn nghe lời, đem ánh mắt thu hồi lại. Hai người đều có tâm sự riêng, trầm mặt tiến về phía trước. Lưu Vũ Hi đầy bụng nghi vấn, nhưng lại không có can đảm mở miệng đi hỏi.

Bọn hắn rời đi khoảng mười phần chung (10 phút) mới ra được khỏi rừng rậm, sau trở lại quốc lộ vòng quanh bên sườn núi. Lý Dục Long lấy điện thoại di động ra, bấm.

“Uy? Lão Trần? Là tôi, tôi đang ở quốc lộ vòng quanh núi đoạn đường B, cho người tới đón tôi”

Lưu Vũ Hi nhìn thấy hắn nói chuyện điện thoại xong, kinh ngạc nói “Nguyên lai cậu có mang điện thoại di động...”

“Đúng vậy, như thế nào?” Lý Dục Long nhíu mày.

“Không có... tôi chỉ là muốn... cậu đã có mang di động, vừa rồi ở trong đường hầm tại sao không gọi người đến...”

“Cậu ngu ngốc à, trước đã nói cho cậu biết, đường hầm đó là cấm địa, mọi người đi vào sẽ bị lão ba biến thái kia xử tử!” Lý Dục Long đối với cậu thật không có biện pháp gằm nhẹ.

Lưu Vũ Hi nhớ tới Lý Tuấn Hồng vừa rồi bộ dạng lãnh khốc, hiểu được Lý Dục Long không phải hù dọa mình, cậu trong lòng còn sợ hãi hỏi.

“Ba của cậu... mới vừa rồi thật tính toán muốn giết tôi đi...”

“Bằng không cậu cho là ông ta đang nói đùa à?” Lý Dục Long vô lực lấy tay đỡ trán, Lưu Vũ Hi gục đầu xuống.

“Thực xin lỗi...”

“Như thế nào tự nhiên nói xin lỗi?”

“Tôi cho cậu thêm nhiều phiền toái như vậy...” Lưu Vũ Hi ái náy nói. Lý Dục Long nhẹ hít vào một hơi, đưa tay gỡ gãi đầu của mình.

“Quên đi, tôi cũng có trách nhiệm. Nói đến cùng, đều là do tử lão đầu kia...” Lý Dục Long nguyên rửa mặt ra.

Lưu Vũ Hi cẩn thận tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn, nhẹ hỏi “Cậu cùng ba của cậu.. cảm tình không tốt sao?”

“Không biết” Lý Dục Long vô tình nhún vai “Không tốt cũng không quá xấu, ít nhất ông ấy chưa từng cự tuyệt yêu cầu của tôi, bất quá nếu mạo phạm điều cấm kỵ của ông ta, ông ta sẽ không đối với cậu nương tay.”

“Tôi cảm thấy... ba của cậu rất kỳ quái...” Lưu Vũ Hi cố lấy hết dũng khí nói ra suy nghĩ của bản thân.

“Ông ta còn hơn là kỳ quái? Ông ta quả thực biến thái!” Lý Dục Long mắng ba mình một cách không lưu tình.

“Àn... cái kia... cái người trong phòng kính kia rốt cuộc là ai? Vì cái gì bộ dạng của người đó cùng mẫu thân của cậu giống nhau như đúc?” Mặc dù biết vấn đề này không nên hỏi, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn là làm cho Lưu Vũ Hi không nhịn được đem nghi vấn quấy nhiễu trong lòng mình nói ra. Không ngoài sở liệu, sắc mặt Lý Dục Long nhất thời ngưng trọng lên, hắn không nói tiếng nào nhìn chằm chằm vào nơi xa xăm.

Mồ hôi a... chẳng lẽ hắn tức giận sao? Lưu Vũ Hi bất an xoắn hai tay vào nhau, ở trong lòng tự trách cái miệng của mình.

Trầm mặt thật lâu, ngay tại thời điểm Lưu Vũ Hi muốn buông tha cho đáp án, Lý Dục Long từ từ mở miệng “Hắn là một con hồ điệp không biết bay”

“A?” Lời này nghe như thế nào cũng làm cho người ta khó có thể hiểu... Lưu Vũ Hi mộng (lờ mờ, mờ mịt) sau một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới, này không phải là câu mà trước kia cậu cùng Lý Dục Long đi Vườn Bách Thảo nói qua sao?

Chính mình lúc ấy có nói ‘Hồ điệp không biết bay, liền mất đi vẻ đẹp tự nhiên của nó’, sau Lý Dục Long muốn làm cho mình vui, còn đặc biệt tặng mình một chậu Lan Hồ Điệp.

Người nọ chắc là loại hồ điệp không biết bay đi? Mặc dù cái so sánh này là do mình nói ra, nhưng câu nói này lại được thốt từ miệng Lý Dục Long nên chắc hẳn bên trong có nội hàm nhường cho Lưu Vũ Hi đoán không ra.

Cậu còn đứng cố gắng suy tư (suy nghĩ tìm tòi), xa xa truyền đến ngọn đèn ô tô cùng thanh âm motor, một chiếc xe hơi nhỏ màu đen theo trên đường núi chạy lại đây, đó là người Trần Tân phái tới đón bọn ọ.

Xe dừng lại phía trước Lý Dục Long, Lý Dục Long ngữ khí nghiêm túc đối Lưu Vũ Hi nói “Chuyện đêm nay, tuyệt đối không thể nói ra ngoài, mau chóng quên đi.”

Lưu Vũ Hi hiểu được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, ngoan ngoãn gật đầu. Không thể dễ dàng nói ra, nhưng là trải qua những chuyện không tưởng như thế này, cũng không phải muốn quên là có thể quên... Cậu trong lòng thở dài.

Hai người lên xe, chiếc xe màu đen dần dần nhanh tiến vào trong bóng đêm mờ mịt.

10. Chương 9

Những sự kiện trải qua đêm qua hôm nay vẫn còn cảm thấy như một giấc mộng, Lưu Vũ Hi lại quay về cuộc sống sinh hoạt bình thường ở trường học. Nhưng là cậu thật không ngờ, giây phút bình yên chỉ duy trì được nửa ngày....

Khóa học buổi sáng, Lý Dục Long không tới phòng học như mọi khi. Lưu Vũ Hi phỏng chừng là đêm hôm qua huyền não quá muộn, hiện giờ đại khái hắn còn ở nhà mà ôm đầu ngủ đi.

Hai người bọn họ ngày hôm qua khi trở lại buổi tiệc, Lý Dục Long cùng mấy lão cùng thế hệ hắc ban thúc phụ (chú bác) của phụ thân hắn bị bắt đi kính rượu, tuy rằng hắn lấy một địch ba, nhưng cũng đem các

trưởng bối đã bại, khả chính mình cuối cùng cũng uống rượu đến say mềm, được người hầu dìu vào phòng nghỉ ngơi.

Hôm nay hẳn nhất định là dậy không nổi rồi.... Lưu Vũ Hi chống cằm ghé trên bàn, không yên lòng nghĩ.

Bây giờ là thời gian nghỉ giải lao, trong phòng học một mảnh ồn ào náo nhiệt. Các nữ sinh thì tụ ba tụ năm cùng một chỗ thảo luận về ngôi sao điện ảnh cùng trang sức phấn son, còn các nam sinh thì có người đối nhau âm ỉ cãi lộn có người hẹn nhau chơi cờ, Lưu Vũ Hi có vẻ đặc biệt không hợp với các nhóm, một mình ngơ ngác ngồi trên ghế.

Vài nữ sinh tụ ở bên cạnh cậu đang cầm tờ báo, tranh nhau nhìn những tin tức mới nhất về nam thần tượng của mình, trách sao tiếng thảo luận của các cô hô to kích động thật sự làm cho người ta muốn không chú ý cũng không được——.

“Có làm hay không! Đây là kẻ nào không sợ chết mà dám nói tiểu Quân là gay! Tôi tuyệt đối không tin!”

“Đúng vậy, tiểu Quân tỏa ra hương vị nam tính như vậy như thế nào là Gay được chứ?”

“Đây không thể nhìn bề ngoài a.... Rất nhiều gay mặt ngoài đều cố gắng tỏ ra man (đàn ông) ” Một nữ sinh nào đó nhỏ giọng nhắc nhở.

“Uy! Cậu có ý tứ gì? Tiểu Quân nhà tôi mới không phải loại gay ghê tởm đâu!” Mỗ (nào đó) cuồng nhiệt muốn phát điên.

“Nói chuyện với cậu nhỏ giọng một chút, lời này nếu để cho nhóm Diêu Gia Lâm các cô ấy nghe được, lại sẽ tìm cậu phiền toái.... ”

“Ách.... Tôi mới không sợ mấy cô ấy đâu.... ” Lời tuy nói như thế, bất quá âm điệu nói chuyện rõ ràng giảm xuống.

Này đó trong lời nói của nữ sinh thật đúng là chói tai.... Lưu Vũ Hi rầu rĩ nghĩ, bởi vì chính mình cũng là loại người trong miệng bọn họ ‘cái loại gay ghê tởm’.... Tuy rằng không phải mình tự nguyện biến thành như vậy....

Người bình thường cảm giác đối với bọn họ thủy chung vẫn còn cảm thấy được ghê tởm đi.... Bất quá thái độ Lý Dục Long là quang minh lỗi lạc (công khai không có ý che giấu) như thế, làm cho cậu hoàn toàn quên chuyện này ở trường trong mắt người khác là như thế nào không thể chấp nhận. Lưu Vũ Hi buồn rầu ôm đầu gục xuống bàn.

Mấy nữ sinh kia hướng đến một tin tức khác trên tờ báo thì một tiếng kêu hô lên——

“Oa, cậu xem tin tức này, thật là khủng khiếp! Nữ lang thanh xuân đêm khuya cấp cứu gấp, bác sĩ từ trong hạ thể lấy ra trang sức tiểu thạch anh một quả quyền đầu lớn.... ”

“Nôn.... Thật buồn nôn ~~!”

“Bên trong này nói, cô gái này trên người có những vết roi cùng vết phỏng lớn nhỏ khác nhau, đoán chừng là bị ngược đãi tình dục, nhưng khi bác sĩ hỏi cô ta về những vết thương kia như thế nào mà có, cô gái kia lại không chịu nói.”

“Trên đời này thực là người biến thái gì cũng có a.... tiểu quyền đầu lớn.... Thật sự có thể nhét vào sao?”

“Oa! Cậu đừng nói nữa, thật buồn nôn!”

Các cô đang nghị luận sôi nổi, Lưu Vũ Hi lại đột nhiên từ trên bàn ngẩng đầu dậy.

“Ách.... Cái kia.... ”

Chúng nữ không rõ ý của cậu nhìn chằm chằm cậu, Lưu Vũ Hi ngược lên cổ sức nói “Các cậu báo chí.... Có thể cho tớ mượn xem một chút được không?”

“Nha.... Có thể a” Cô gái sáng khoái cầm tờ báo đưa cho cậu.

“Cám ơn.” Lưu Vũ Hi nhanh chóng tìm được tin tức kia trên tờ báo, đó là tin tức không có nhiều miêu tả khá ngắn khoảng chừng một trăm từ. Nhưng Lưu Vũ Hi có thể xác định, người phụ nữ bị ngược đãi trong này chứng thực là “Quyên tỷ!”

Cậu nhớ tới Lý Dục Long hôm qua từng nói qua với cậu, kêu cậu lưu ý tin tức báo chí ngày mai, nguyên lai là nói chuyện này!

Kia Quyên tỷ đích xác quả thật đáng giận, nhưng có cần phải dùng thủ đoạn tàn nhẫn như thế để trả thù không.... Đối phương chỉ là một cô gái có phần tự cao tự đại thôi, Lý Dục Long sao có thể ngoan độc như thế? Tuy rằng đem Quyên tỷ ngược đãi thành như vậy chính là Lý Tuấn Hồng, nhưng sự kiện này người khởi xướng chính là Lý Dục Long! Lưu Vũ Hi thất thần cầm tờ báo, trong lòng cảm xúc đan xen.

Lúc khóa học buổi sáng kết thúc, Lý Dục Long đi vào phòng học của cậu.

Hắn trước sau như một coi thường lão sư đang trên lớp, đứng ngoài cửa đối với Lưu Vũ Hi ngoắc ngoắc tay, đỉnh đặc nói “Này, đi ăn cơm.”

Lưu Vũ Hi nhìn về phía giáo viên, thấy đối phương bắt đầu dĩ hướng cậu gật gật đầu. Cậu yên lặng thu dọn những đồ dùng học tập trên bàn, đi theo Lý Dục Long rời đi.

Hai người đến trên sườn núi mà thường ngày vẫn thường hay ăn cơm. Người hầu Lý gia đem điểm tâm đến bày biện tốt liền tự động tránh qua một bên. Lưu Vũ Hi tâm sự nặng nề cầm bát, một ngụm cũng không thêm nếm qua. Lý Dục Long đã uống vài ngụm canh, hai mắt mãi tuệ liếc nhìn cậu.

“Kiêng ăn sao? Muốn giảm béo à?” Hắn cà lơ phát phơ trên choker nói.

Lưu Vũ Hi ăn vài miếng, cuối cùng không chịu nổi, mở miệng nói “Cái kia.... Tôi hôm nay ở trên báo chí biết được một tin tức.... ”

“Tin tức gì?” Lý Dục Long thờ ơ ăn trứng tươi cuốn.

“Nói là.... Có một cô gái bị tính ngược đãi.... Đêm khuya phải cấp cứu gấp.... ”

“Nga, chuyện này đâu có gì liên quan đến tôi?”

Lưu Vũ Hi ánh mắt hoảng động hạ xuống, ngẩng đầu nhìn hắn. Biểu tình của đối phương, tựa hồ thật sự là tuyệt không quan tâm.

“Người phụ nữ kia.... Có phải hay không.... Quyên tỷ.... ”

“Nếu đúng thì như thế nào?”

“Cái kia.... ” Lưu Vũ Hi tay cầm bát không khỏi tăng lực độ nắm chặt, quanh co nói “Cậu.... Cậu có biết là cậu làm như vậy.... Có điểm.... ”

Cậu không nói được nữa, Lý Dục Long lãnh mạc nhìn về phía cậu “Có điểm gì?”

“Có điểm.... hơi quá đáng.... ”

Lý Dục Long nghe xong, lạnh lùng cười rộ lên. Lưu Vũ Hi trong lòng hiện ra cảm giác bị hắn châm chọc, phi thường bất hảo.

“Làm gì? Cậu bây giờ là muốn giúp ả đàn bà kia minh oan (nói lý lẽ) sao?”

“Không phải.... ” Lưu Vũ Hi trong lòng mình phát động một tia khó chịu không biết đến từ đâu, ngữ khí của cậu không khỏi tăng lên “Nếu cậu là muốn cho cô ấy một cái giáo huấn, không cần phải làm đến trình độ này đi.... ”

Lý Dục Long lạnh lùng quét mắt nhìn cậu một cái, hắn hôm nay bởi vì hôm qua say rượu mà đau đầu cả một buổi sáng, tâm tình vốn tồi tệ, hiện tại bị Lưu Vũ Hi như vậy quấy nhiễu, cảm xúc càng thêm bất hảo, hắn không có kiên nhẫn hỏi lại.

“Mắc mớ gì tới cậu? Cô ta với cậu đâu có thân?”

Khẩu khí của hắn rất tệ, Lưu Vũ Hi ủy khuất mím môi.

“Cô ta cùng tôi không thân, thậm chí có chút.... Nhưng tôi cảm thấy được không cần làm quá mức như vậy.... ” Thanh âm của cậu bởi vì áp lực mà phát run.

“Vậy cậu muốn như thế nào? Muốn giáo huấn lại tôi?”

“Tôi không có.... ”

“Không có liên tâm miệng cho tôi, ăn cơm đi.” Lý Dục Long bá đạo mệnh lệnh.

“Cậu.... Làm sao cậu có thể một chút cảm xúc đều không có?!” Lưu Vũ Hi trong cơ thể tinh thần phản kháng rất cuộc ở một khắc bạo phát đi ra “Đem đối phương làm đến phải vào bệnh viện, cậu như thế nào có thể lãnh tĩnh như vậy?!”

Hiếm thấy cậu dám cùng mình tranh luận, Lý Dục Long ngược lại đánh hưng trí, nhú mày hỏi: “Cậu sinh khí cái gì? Cô ta cũng không phải thân thích của cậu.”

“Tuy rằng cô ta chỉ là một người cùng tôi không liên quan, nhưng tôi cũng không muốn đối phương vì nguyên nhân của tôi mà bị giày vò!”

“Cậu là đường tăng hả? Trái tim từ bi thật lớn.” Lý Dục Long lãnh trị (lãnh = lạnh lùng, trị = bình tĩnh) chế giễu.

“Không phải tôi có trái tim từ bi lớn, là cậu quá vô tình!” Lưu Vũ Hi triệt để tức giận, lớn mật lên án nói.

“Tôi chính là người vô tình như vậy, vậy cậu chuẩn bị cải tạo tôi sao? Sư phụ?” Lý Dục Long giận điên người không suy nghĩ nói.

“Cậu.... Cậu.... ” tài ăn nói của Lưu Vũ Hi không tốt, cả lăm nữa ngày, không thể nào phản bác.

“Cậu cái gì mà cậu? Không biết nói chuyện liên tâm miệng ăn cơm. Cậu là buồn bực mà hoảng đi? Thiếu chuyện gì không làm lại cùng tôi cãi nhau.” Lý Dục Long coi thường bộ dáng xúc động phần nộ của Lưu Vũ Hi, lại kẹp lên đồ ăn ăn. Vốn tưởng rằng đối phương đã không còn lời nào để nói, không thể tưởng được Lưu Vũ Hi trầm mặt thật lâu, sau một lúc, lần thứ hai ngáp ngừng mở miệng.

“Tôi nguyên bản.... với cậu cũng là người không liên quan.... ”

Lý Dục Long thần nhiên nghiên mắt nhìn cậu, Lưu Vũ Hi cúi đầu hỏi “Nếu.... Nếu ngày đó cậu không phải bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, cậu cũng sẽ không từ trong tay bọn người Liêu ca cứu tôi đi.... ”

Lý Dục Long suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ý tứ của cậu.

“Cậu kéo ra chuyện này để làm chi? Chuyện trước kia lâu như vậy, tôi không nhớ rõ.”

“Tôi luôn luôn không rõ, cậu vì sao lúc đó lại cứu tôi.... ” Lưu Vũ Hi rốt cuộc lấy hết dũng khí. Ngắc đầu nhìn hắn.

“Cậu muốn biết vì cái gì?” Lý Dục Long kéo ra một nụ cười lãnh đạm, hắn buông xuống bát đũa trong tay, hai tay đặt tại trên vai của Lưu Vũ Hi, thỉnh thoảng đem cậu đẩy ngã.

Lưu Vũ Hi thấy hoa mắt, kinh hô một tiếng. Lý Dục Long đẩy cổ áo của cậu, đầu lưỡi liếm lên bả vai tuyết trắng của cậu, dán vào lỗ tai của cậu tối nói nhỏ:

“Vì thương cậu.... ”

“Ách.... ” Lưu Vũ Hi trước ngực căng thẳng, thật lâu trước kia, Lý Dục Long thường thường đem những lời này nói ra, treo bên cửa miệng, làm cho cậu nghĩ đến đối phương tiếp cận mình là vì loại mục đích xấu xa này. Chính là.... Hắn lại luôn làm ra một số chuyện khiến cho mình cảm động, ngày hôm qua hắn còn vì mình mà cùng phụ thân hắn đối kháng, tại sâu trong nội tâm của Lưu Vũ Hi, sớm đã nhận định Lý Dục Long là thật tâm thích mình.

Nhưng là tại lúc này, hắn lại nói ra lý do này.... Chẳng lẽ đây chính là chân chính cách nghĩ của hắn sao? Lưu Vũ Hi trong mắt hiện lên nước mắt.

“Tôi đối với cậu mà nói.... Cũng chỉ có giá trị này....?” Cậu run rẩy lên.

Lý Dục Long nhìn chằm chằm ánh mắt của cậu, không một tia nghi hoặc, cũng không có một tia che giấu nói “Bằng không như thế nào? Cậu còn có thể nghĩ đến cái giá trị khác sao?”

Lưu Vũ Hi mắt đột nhiên trừng lớn, toát ra ngọn lửa, cậu dùng sức đem Lý Dục Long đẩy ra. Lý Dục Long trọng tâm không ổn định ngã về sau ngồi xuống, Lưu Vũ Hi nhanh chóng đứng lên, thanh âm bất ổn nói.

“Xin cậu.... xin cậu sau này.... đừng đến tìm tôi nữa!”

Lý Dục Long mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn cậu, tiếp theo chậm rãi điều chỉnh tư thế đứng lên. Thân ảnh của hắn che ánh sáng trước mặt của Lưu Vũ Hi, nhất thời làm cho đối phương sinh ra một loại cảm giác áp bách bị hắc ám bao trùm.

“Cậu đây là thỉnh cầu hay là mệnh lệnh?” Hắn chậm thanh nói.

“Tôi thỉnh cầu cậu.... ” Lưu Vũ Hi run giọng nói.

Lý Dục Long khoe miệng xả ra nụ cười thần nhiên, gần từng chữ “Tôi, cự, tuyệt.”

Lưu Vũ Hi trong lòng cứng lại, nhin không được rống to: “Cậu rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể tha cho tôi?”

“Dựa vào cái gì muốn tôi tha cho cậu?”

“Với cậu cùng một chỗ rất khó chịu! Tôi không muốn tiếp tục cùng cậu có cái gì liên quan! Vì cái gì cậu không đi tìm người xứng với cậu hơn?”

Nhân tình Lý Dục Long hiện lên thần sắc bi thương, có thể Lưu Vũ Hi chỉ lo cúi đầu không chứng kiến được. Hắn trước ngực cuộn cuộn nổi lên sóng dữ, cố ý làm thanh âm lạnh nói.

“Tốt lắm a, cậu để cho tôi làm một lần, tôi sẽ tha cho cậu.”

Lưu Vũ Hi nhất thời cảm như hén, ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn. Lý Dục Long nắm cổ tay cậu, cúi người kề sát vào cậu, ác tính nói nhỏ: “Như thế nào? Giao dịch này không tệ đi? Chỉ cần cậu có thể cho tôi thưởng một lần, tôi sẽ không bao giờ.... đến đây đưa cậu nữa.... ”

Lưu Vũ Hi ánh mắt kịch liệt lay động, phảng phất muốn đáp ứng, lại dường như cảm thụ được bị vũ nhục thật lớn. Lý Dục Long chăm chú nhìn cậu, không buông tha một phản ứng nhỏ nào.

Gió thu mát mẻ thổi qua đỉnh núi, trong vườn hoa những cúc vạn thọ nhỏ trong gió nhẹ nhàng gập đầu, mấy chú chim nhỏ ở trong rừng cất tiếng hót chơi đùa.

Qua thật lâu thật lâu.. Mối Lý Dục Long nhẹ nhàng ấn xuống môi của Lưu Vũ Hi, động tác này phá trừ ma chú yên lặng, mí mắt Lưu Vũ Hi kịch liệt rung động.

Ngay khi tay của đối phương trong nháy mắt vói vào trong vạt áo của cậu, cậu đột nhiên trừng lớn hai mắt, chống lấy bả vai Lý Dục Long muốn đem hắn đẩy ra. Nguyên bản động tác mềm nhẹ của Lý Dục Long bỗng dưng tăng thêm lực, dùng sức siết chặt lấy, giữ lấy hông của cậu, đôi môi cũng không còn như chuẩn chuẩn lướt nước mà là hung hãn mút, cắn lên môi cậu.

“Ồ.... ” Lưu Vũ Hi phản hận ngâm nhẹ lên, dùng hết khí lực, song chưởng cậu bắm vú dính trên lồng ngực của hắn, ra sức đẩy hắn ra. Bởi vì dùng quá nhiều khí lực, nên mắt kính của cậu cũng do đụng chạm mà rơi xuống.

Lý Dục Long lão đảo lui về phía sau vài bước, rất nhanh liền ổn định thân mình. Lưu Vũ Hi thở dốc, thở hồng hộc, thở như trâu, dùng sức lau đi dấu vết dịch thủy dính trên môi của mình. Lý Dục Long bẻ bẻ cổ, hắn dùng ngữ điệu trước sau như một lưỡi nhác hỏi “Như thế nào? Muốn trước đánh với tôi một trận mới bằng lòng nghe lời phải hay không?”

Lưu Vũ Hi cắn cắn môi dưới, hai tay nắm chặt, ánh mắt nháy mắt trở nên lợi hại (sắc bén). Lý Dục Long đối diện từng bước tiến về trước, cậu lập tức bày ra tư thế tác chiến, găm nhẹ nói “Không được lại đây!”

“Tôi càng muốn lại, cậu sẽ làm như thế nào?” Lý Dục Long vừa nói ra, đột nhiên hướng cậu vươn tay, Lưu Vũ Hi nhanh chóng đem tay hắn ngăn lại. Tay kia của đối phương thì vừa duỗi lại đây, Lưu Vũ Hi kịp lúc

nhảy về sau. Lý Dục Long cường ngạnh bắt được cánh tay cậu, Lưu Vũ Hi trong lòng cấp bách, không chút nghĩ ngợi liền hướng hắc đá ra một cước....

Trên sân thượng trường học, một người giơ cao kính viễn vọng chuyên dụng, cô gái khấn trương hô to: “Oa oa, đánh nhau!”

“Phải không? Cho tớ xem!”

“A! Đến phiên tớ xem ~!”

Hai thiếu nữ ở bên cạnh tranh nhau cướp đoạt kính viễn vọng của cô nàng, Diêu Gia Lâm cầm kính viễn vọng trong tay lớn tiếng quát chỉ “Đừng giành giật! Tớ sẽ tường thuật trực tiếp!”

Đường Vịnh Quân cùng Chân Tuệ Kỳ dưới sự cường bách “lạm dụng uy quyền” của cô, đành phải dừng tay.

“Vũ Hi đá hắc.... A! Bị tránh thoát! Lại đá! Bị tay chặn.... Hắc bắt được chân Lưu Vũ Hi, a a! Hắc càng lúc càng áp đảo! Oa oa ~ Hắc cởi quần áo của Vũ Hi ~ oa oa ~ thực đẹp mắt ~”.

Cô hai mắt nhìn thấy, còn lại hai người kia chỉ có thể nghe trực tiếp, từ xa nhìn lại, trên sườn núi chỉ có hai chấm đen, căn bản thấy không rõ động tác của bọn họ.

Các cô còn đang lúc nghiên cứu cái đốm đen hình tròn bên kia, Diêu Gia Lâm bỗng nhiên kích động hô to: “A! Vũ Hi đánh trúng mặt Lý Dục Long!!”

Hai người vừa nghe, lại bỏ nhau đi qua ——

“Cho tớ xem nữa!”

“Nên đến phiên tớ!”

Ba cô gái ở trên sân thượng tranh đoạt đến bất diện nhạc hồ (trông vui vẻ hồ nháo), mà triển núi bên này....

Trúng một quyền của Lưu Vũ Hi Lý Dục Long ngã ngồi dưới đất, sắc mặt bình tĩnh nhìn đối phương. Lưu Vũ Hi thở hổn hển, kéo nhanh y phục của mình, hai mắt rưng rưng nhìn hắc một cái, chợt xoay người chạy đi.

Cậu sau khi đi xa, Lý Dục Long chậm rì rì đứng lên, vuốt thảo tiết (vụn cỏ) trên người mình, xoa nhẹ cảm bị đánh. Hắc đốt một điều thuốc, xuất thần nhìn trên mặt đất một mảnh hỗn độn —— đó là kết quả do hắc cùng Lưu Vũ Hi đánh nhau mà tạo thành, đồ ăn đều bị lật tung, không cách nào ăn được nữa.

Những người hầu luôn tránh ở phụ cận lo sợ đi tới, tuy rằng sợ hãi sẽ nhận lấy tức giận của Lý Dục Long, nhưng nếu để cho cậu ta đối bụng liền càng thêm không xong.

Quản gia dẫn đầu cổ lấy dũng khí hỏi “Tam thiếu gia.... muốn hay không.... gọi người trong nhà mang đồ ăn mới lại đây....?”

Lý Dục Long hít khói, diễn cảm như trước thực bình thản, không có bởi vì bị đánh mà tỏ ra tức giận. Chờ hắc đem điều thuốc hút xong, hắc mới ném đầu mẫu thuốc lá đi, đáp “Không cần.”

“Tôi muốn đến phòng ngủ.” Hắc nói xong, hai tay đan chéo nâng cái gáy, ở trước ánh mắt ngạc nhiên của người hầu nhìn soi mói chậm rãi bỏ đi.

Lưu Vũ Hi đẩy chiếc xe đạp ra, không khí trầm lắng lắc lắc cái đầu, đi theo dòng người ra khỏi trường

Một chiếc bảo mã màu xám (BMW) chậm rãi đi theo sau cậu cách cậu khoảng chừng năm mươi thước, ba cô gái không một chút chú ý hình tượng chen chúc nhau ngồi phía sau xe, Diêu Gia Lâm tiếp tục cầm kính viễn vọng, tập trung nhìn thân ảnh phía trước, cảm thán nói:

“Ai ai.... Nhìn bộ dáng tiểu bảo bối Vũ Hi của chúng ta thật là khó thấy.... Cậu xem cậu xem, ngay cả đầu cũng không nâng, tớ đã nói là để cho cậu ta theo cái tên đầu lang sói kia thì sẽ không có hạnh phúc rồi mà!”

“Ai nha, không có cực khổ làm sao có được hạnh phúc chứ, những đôi tình nhân không phải bình thường cũng hay giận dỗi sao” Đường Vịnh Quân nói.

“Ân, nếu liên tục thuận lợi đến với nhau như vậy cũng sẽ không có ý nghĩa, có chút vui buồn ly rồi hợp hợp rồi ly, độc giả mới có thể nhìn thấy được tình cảm a,” Chân Tuệ Kỳ một bên ghi chép vào tiểu tịch một bên xen mồm, không quên phân phó tài xế “Lão Triệu, đừng lái xe quá gần, bị phát hiện sẽ không tốt đâu.”

“Tiểu thư cô yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.” Tài xế Triệu tràn đầy tự tin nói.

“Uy.... Chúng ta đi theo sau như vậy thật sự có ích sao?” Đường Vịnh Quân lo lắng nói, Chân Tuệ Kỳ nắm chắc mười phần nói:

“Hắc hắc, dựa theo tình tiết tiểu thuyết điển hình phát triển đi lên, kế tiếp Lý Dục Long chỉ có thể sử dụng hai biện pháp, thứ nhất, ngồi xe của hắn đến trước cửa nhà chặn người, đem Lưu Vũ Hi của chúng ta kéo qua sau đó bá đạo cho cậu ấy một cái hôn sâu ngọt ngào, sau đó nói ‘không được cùng tôi giận dỗi’, tiếp theo nữa là tha cậu ấy lên xe đi hóng gió ~ nếu không thì khi cậu ta đang trên đường về nhà kêu mấy người bảo tiêu mặc đồ tây đen xuất hiện, bắt cóc cậu kéo vào trong xe mang cậu về nhà, sau đó tuyên bố ‘Cùng tôi một chỗ đến khi hảo mới được trở về’, cuối cùng là có thể XXOO ~ nga ha ha a ~”

“Cậu hay nói giỡn a? Nào có chuyện tình phát triển trùng hợp như thế?” Đường Vịnh Quân đang tỏ vẻ nghi ngờ, Diêu Gia Lâm bỗng nhiên kêu to:

“Có mấy người mặc đồ tây đen chạy đến ~!”

“Không thể nào?” Ngay cả Chân Tuệ Kỳ cũng cảm thấy giật mình, cùng Đường Vịnh Quân phía trước chen chúc nhìn ra.

Phía trước quả nhiên xuất hiện ba gã đàn ông mặc đồ tây đen, bọn họ đằng đằng sát khí bao vây xung quanh Lưu Vũ Hi.

“Xin hỏi có chuyện gì.... ” Lưu Vũ Hi đang còn muốn hỏi, trong đó hai người một câu cũng không giải thích, nhào lên muốn bắt cậu, Lưu Vũ Hi sợ tới mức bỏ lại xe đạp, lui về sau bỏ chạy, tên còn lại nhanh chóng đánh tới.

“Đừng tới đây —!” Lưu Vũ Hi kinh hoàng thất thố đá ra một cước, người nọ dường như sớm có chuẩn bị, thân hình nhanh nhẹn tránh thoát. Mặt khác, hai người kia lập tức vượt lên, Lưu Vũ Hi bối rối cùng với hai người đối chiến. Coi như Taekwondo của cậu có cao đi chăng nữa thì cũng vô pháp đồng thời đối phó ba người đàn ông ngưu cao mã đại (mạnh như trâu.), hơn nữa những người này tựa hồ còn có võ công.

Chỉ thấy một người trong đó hung hãn đánh trúng bụng cậu một quyền, Lưu Vũ Hi ăn đau lấy tay ôm lấy bụng, kính mắt cũng bị đánh vỡ. Hai người đàn ông còn lại nhanh chóng tiến lên áp chế cậu. Lưu Vũ Hi sống chết giây dựa, một người lấy ra một ống tiêm, mãnh liệt đâm vào cổ Lưu Vũ Hi. Cậu kêu lên một tiếng đau đớn, rồi hôn mê.

Những người kia đem cậu ôm vào lòng dừng ở bên cạnh một chiếc xe màu đen thượng đẳng, xe rất nhanh nghênh ngang rời đi. Trên xe BMW bốn người trông theo ghen hòng nhìn trần trối, hoàn toàn quên phản ứng, tài xế là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần.

“Cái kia.... tiểu thư.... Chúng ta có phải đuổi theo hay không?”

Chân Tuệ Kỳ cà lăm lên nói “VẬY.... đi theo một chút đi.... “

“Hảo” Tài xế tăng chân ga, chạy đuổi theo chiếc xe kia.

Diêu Gia Lâm bất an nói “Xem bộ dáng của những người đó, không giống như là người của Lý Dục Long phái tới a.... “

Đường Vịnh Quân phụ họa “Đúng vậy. Động tác thô lỗ như vậy, còn cho Lưu Vũ Hi một đấm.... Cảm giác thật đáng sợ.... “

Đồng hồ trên tường cây kim dừng lại ở 6h45, màu da cam của ráng chiều còn dư âm xuyên thấu qua song sa (màn cửa) tuyết trắng đi vào, in dấu trên sàn nhà gỗ.

Lý Dục Long bán nằm ở trên chiếc giường màu lam sặc, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn dán một miếng băng gạc chói mắt — đó là nơi bị Lưu Vũ Hi đánh. Trong tay hắn vuốt vuốt một khẩu súng lục. Phía trước hắn là một bức tường cách hắn khoảng mười lăm thước, trên đó gắn lên một bia ngắm hình nhân. Lý Dục Long thông dong lưỡi nhát gươm súng lên, phanh phanh phanh bắn ra mấy phát, viên đạn được gắn trên đầu và trái tim hình nhân.

Hắn ném khẩu súng qua một bên, hay tay lót dưới gáy, buồn ngủ nằm xuống giường. Nằm ngủ không bao lâu, điện thoại để trên đầu giường liên vang lên.

Đại khái là người hầu gọi hắn đi ăn cơm đi, Lý Dục Long làm bộ giả như không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, vẫn không nhúc nhích nằm trên giường, bình thường nếu vang lên ba lượt mà hắn không đón, thì những người hầu tự nhiên sẽ hiểu và ngay sau đó sẽ cúp máy.

Nhưng lần này bất đồng, điện thoại ước chừng vang lên năm lần, sáu lần, Lý Dục Long ngại phiền toái mở mắt ra, lưỡi nhát đề xuống miễn cưỡng nói.

Thanh âm tổng quản gia Trần Tân truyền đến “Tam thiếu gia, thật xin lỗi đã quấy rầy ngài, có ba vị nữ nhân tự xưng là bạn học với ngài, nói có chuyện quan trọng muốn tìm ngài.”

“Là chuyện quan trọng gì?” Lý Dục Long không quá quan tâm.

“Các cô ấy nói là về.... chuyện bằng hữu của ngài Lưu Vũ Hi”

Tên Lưu Vũ Hi tựa như công tắc điện, Lý Dục Long nghe xong, chợt sinh khí dồi dào từ trên giường ngồi dậy “Mang các cô ta đến bên đại sảnh chờ tôi.”

“Hảo”

Lý Dục Long ấn nút đóng điện thoại, đi chân trần ra khỏi phòng. Bên đại sảnh Lý gia, bọn ba người Diêu Gia Lâm bộ dáng nghiêm chỉnh ngồi chờ, đến nỗi nước trà người hầu mang lên cũng không dám tùy tiện uống, lúc tiến vào cửa bị kiểm tra cảm ứng kim loại toàn thân cùng trận thể của các bảo tiêu ngoài cửa đã muốn dọa hổng các cô, nếu không phải tình thế cấp bách, cho các cô gan lớn như trời các cô cũng không dám tiến vào nơi như thế.

Trần Tân một thân âu phục màu xám nho nhã lễ độ kêu gọi “Các tiểu thư thỉnh uống trà, Tam thiếu gia rất nhanh sẽ xuống tới.” đến một phút đồng hồ, liền thấy Lý Dục Long theo bậc thang vòng đi đến.

“Bạn học Lý!” Diêu Gia Lâm thấy hắn liền lo lắng đứng lên, đem sợ hãi cũng ném sau đầu.

Lý Dục Long giờ lên mi anh tuấn, buồn bực hỏi “Cô là ai?”

“Ách.... Tôi là...” Diêu Gia Lâm nhất thời xấu hổ, không biết trả lời thế nào. Lúc này, bên cạnh Chân Tuệ Kỳ động thân mà ra.

“Bạn học Lý, trước không cần biết chúng tôi là ai, Vũ Hi cậu ấy đã xảy ra chuyện!”

Lý Dục Long đối với nữ sinh đã từng chụp hình mình thật ra còn có chút ấn tượng, hắn cau mày hỏi “Đã xảy ra chuyện là chỉ cái gì?”

Diêu Gia Lâm cướp lời oa oa nói “Hôm nay thời gian tan học chúng tôi đi theo phía sau Lưu Vũ Hi về nhà, cậu ấy ở nửa đường bị mấy người đàn ông mặc đồ tây đen bắt đi rồi! Chúng tôi vốn tưởng là người của cậu phải đến tìm cậu ấy, nhưng những người đó ra tay đánh Lưu Vũ Hi rất kỳ quái, cậu ấy sau đó còn ngất đi! Chúng tôi cảm thấy được chuyện này có chút kỳ lạ nên cũng liền bám theo....”

Cô còn chưa nói xong, Lý Dục Long sắc mặt liền đại biến một bước dài xông lên, níu lấy cổ áo cô, khẩu khí trở nên khùng bố:

“Cô nói những người đó, đối với Vũ Hi ra sao?”

“Ách.... Chính là.... Ách....” Diêu Gia Lâm bị biểu tình của hắn dọa sợ tới mức đầu lưỡi như thắt lại, người nhát gan như Đường Vịnh Quân đã sớm lui thành một đoàn, chỉ có Chân Tuệ Kỳ dám nói chen vào:

“Bọn họ cũng không có như thế nào tổn thương Vũ Hi, chính là làm cho cậu ấy hôn mê. Chúng tôi chạy theo dõi phía sau xe của bọn họ, phát hiện bọn họ mang cậu ấy chạy hướng về bến tàu, có thể lúc sau những

người đó đại khái phát hiện chúng tôi, rất nhanh liền đem chúng tôi bỏ rớt lại, chúng tôi cũng không biết mục đích của bọn chúng rốt cuộc là gì.”

Diêu Gia Lâm gật đầu “Chúng tôi không có biện pháp, vì thế nghĩ đến nhà cậu tìm cậu.... ”

“Nga, còn có, tôi có ghi lại số của bảng số xe.... ” Chân Tuệ Kỳ vội vàng từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, Lý Dục Long tiếp nhận nhìn nhìn, lập tức xoay người bỏ đi.

“A.... bạn học Lý.... cái kia.... ” Diêu Gia Lâm còn muốn hỏi cái gì, Lý Dục Long quay đầu lại nói:

“Cám ơn các cô, kế tiếp tôi sẽ tự mình xử lý.”

Hắn bước nhanh đi lên cầu thang, lưu lại phòng khách mấy người đưa mắt nhìn nhau. Lý Dục Long chạy trở lại phòng, cầm lấy di động, bấm xuống số của nhị ca hắn.

“Ca, giúp em tra một cái bảng số xe, còn có, em muốn biết mấy hôm nay bến tàu có.... con tàu khả nghi nào rời bến hay không.... ”

Dưới đêm trăng, biển khơi ngủ say. Bọt sóng màu trắng dưới bóng tối bao trùm dường như đại dương càng thêm kích động, từng đợt sóng biển trượt đến bên trên bờ cát, lại nhẹ nhàng thối lui. Mấy con cua nhỏ theo từ trong cát chui ra, huy động cái càng, lại nhanh chóng chui lại vào một cái động trong cát.

Một tòa biệt thự màu trắng đứng vững vàng ở cạnh biển trên vách núi, trên biệt thự tường vây, nhóm cảnh vệ trang bị cầm súng tiểu liên trong tay, tinh thần phần chấn trên mặt đất đi đi lại lại tuần tra.

Lầu chính trên một cái ban công, nghênh hướng bờ biển cửa sổ mở ra, song sa tuyết trắng lay động theo làn gió. Một thiếu niên tóc dài màu xám hay tay chống lên lan can, đôi mắt xanh thăm nhìn chăm chú vào bờ biển mênh mông.

“Ân.... ” Phía sau trong phòng truyền đến một tiếng rên khê, Lý Dục Đình chậm rãi xoay người lại, hai mắt sắc bén quăng ném về hướng người thiếu niên đang nằm trên ghế sa-lông.

Lưu Vũ Hi đầu óc choáng váng ngồi dậy, thân thể dần dần khôi phục tri giác, trên phần bụng từng trận đau đớn cũng có thể rõ ràng cảm giác được.

“Người đã tỉnh?” Một đạo thanh âm mang theo khinh miệt truyền đến, Lưu Vũ Hi ngạc nhiên nhìn lại. Bởi vì không đeo theo mắt kính, cậu chỉ có thể nhìn đến một đoàn thân ảnh mơ hồ, ban công xa xa phát ra những ánh sáng không tự nhiên, Lưu Vũ Hi đang muốn giơ tay lên che lại, lúc này mới phát hiện tay của mình bị còng, cậu chỉ hảo híp mắt lại. Khi cậu một lần nữa mở mắt ra, Lý Dục Đình đã đi tới phía trước mình.

“Cậu là.... ” Lưu Vũ Hi rốt cuộc có thể thấy rõ diện mạo của người trước mắt, cậu nghĩ một chút mới nhận ra hắn “Cậu là đường ca của Lý Dục Long?”

“Hừ!” Lý Dục Đình hừ lạnh.

Hắn như thế nào sắc mặt một bộ không tốt lắm.... Lưu Vũ Hi khó hiểu nghĩ, cậu mờ mịt nhìn quanh bốn phía, lập tức nhớ tới tình cảnh trước lúc khi mình hôn mê.

“Ân.... cái kia.... Cho hỏi nơi này là chỗ nào? Là cậu cho người mang tôi đến đây sao?” Cậu sợ hãi hỏi

“Loại câu hỏi ngu ngốc như vậy người cũng dám hỏi?” Lý Dục Đình mới mở miệng liền không lưu tình chút nào “Xem ra người còn không rõ ràng lắm tình cảnh hiện tại của chính mình đâu, thật sự là một cái đần ngu ngốc! Không hiểu rốt cuộc Lý Dục Long nhìn trúng cái gì ở người.”

Chính mình hỏi sai gì sao? Hắn như thế nào hung như vậy.... Lưu Vũ Hi cau lại chiếc mũi xinh xắn, lòng tràn đầy ủy khuất nghĩ.

“Kia xin hỏi.... Cậu tới tìm tôi là có chuyện gì sao?”

Lý Dục Đình không trả lời.... ngay, mà là nghiêm lệ nhìn.... từ trên xuống dưới.... của cậu. Dem Lưu Vũ Hi từ đầu tới chân nhìn một phen, sau hắn mới hất cằm lên, mệnh lệnh “Đứng lên.”

Lưu Vũ Hi nghe lời đứng dậy, Lý Dục Đình đi đến trước mặt cậu, Hấn so với đối phương tả hữu cao hơn khoảng hai li. Hấn kề sát vào mặt Lưu Vũ Hi, cẩn thận nhìn chăm chăm cậu.

Sau khi xem hết một vòng, hấn một lần nữa đứng thẳng thân hình, lạnh lùng nói thầm “Hừ! Ngũ quan căn bản không có xuất sắc như ta, cũng chỉ có làn da bóng loáng một chút mà thôi.”

“?” Hấn đang nói cái gì a.... Lưu Vũ Hi đầu đầy dấu chấm hỏi.

“Ừ!” Lý Dục Đình giọng nói đột nhiên thay đổi trở nên hung tợn “Người là như thế nào câu dẫn Lý Dục Long? Vì cái gì cậu ta lại thích người?”

Nghe hấn nhắc đến Lý Dục Long, khuôn mặt Lưu Vũ Hi nóng lên, nhưng là hai người vừa mới cãi nhau xong, trong lòng cậu vừa tức giận vừa ai (đau thương, buồn bã), ấp úng nói “Không có.... “

“Cái gì không có hả? Đứng có qua mặt ta!” Lý Dục Đình tách khí tảo bạo quát “Người vô luận là đáng người hay tướng mạo đều so ra kém ta! Nhất định là do người mặt dày mày dạn quần quít lấy Dục Long! Ánh mắt của cậu ấy mới có thể nhất thời bị người mê hoặc!”

“Tôi thật không có!” Lưu Vũ Hi cũng đã muốn cáu kỉnh, rõ ràng là Lý Dục Long dây dưa với cậu, làm cho cậu khổ không thể tả, vì cái gì người này còn muốn xuyên tạc sự thật!

“Hừ! Người lừa không được ta đâu!” Lý Dục Đình lấy ra máy tính điện tử mang theo bên người, ấn xuống mấy cái nút, lập tức trên màn hình nhỏ xuất hiện tràn đầy những bản ghi chép. Hấn đem màn hình mở ra cấp cho Lưu Vũ Hi xem, nói một cách chuẩn xác thuyết “Ta đã đem lai lịch của người đều tra rõ ràng rồi! Tội của người đều ghi ở trong này!”

“Tội?” Lưu Vũ Hi ghen hờn nhìn trân trối nghiền ngẫm cái từ này, Lý Dục Đình bắt đầu nhất nhất liệt kê ‘tội trạng’ của cậu:

“Người biết được Lý Dục Long thích người có làn da trắng nõn, cho nên luôn luôn trốn ở trong nhà không ra khỏi cửa, bảo dưỡng làn da của mình trắng lên; người biết được thần kinh vận động thiên phú của Lý Dục Long, cho nên cố ý chạy đến học Taekwondo, dùng cái này hấp dẫn sự chú ý của cậu ấy; người biết được Lý Dục Long sau khi tan học thường chạy tới rừng cây cùng nữ nhân lêu lổng, cho nên người nhượng mấy người kia giả bộ mình bị khi dễ. Còn đặc biệt cố ý chạy tới trước mặt cậu ấy ra vẻ đáng thương, nhường Lý Dục Long ra tay giúp người, sau đó liền mặt dạn mày dày nói sẽ lấy thân báo đáp cậu ấy; người còn biết trước đây Lý Dục Long thích nữ nhân phong tao (làm dáng, lẳng lơ), cho nên người muốn để cho cậu ấy nếm thử khẩu vị mới, cố ý giả bộ thành một người ngây thơ thẹn thùng, nhân gia Lý Dục Long hôn người, người cư nhiên còn dám lau miệng, a a ~~ thật sự là người rất không biết xấu hổ!”

Cái miệng của hấn giống như là súng liên thanh dường như có thể nói như vậy cả đời, Lưu Vũ Hi nghe được ngoài sững sốt thì là sững sốt. Lý Dục Đình khép lại bản ghi chép điều tra, chỉ vào mũi của cậu mắng “Người là thích đùa giỡn cùng tâm kế lẳng lơ! Ta nhất định sẽ làm cho Lý Dục Long thấy được chân diện mục* của người!”

*bản chất thật của con người, bộ mặt thật

Hấn lên án thật sự là không hề có đạo lý, Lưu Vũ Hi ngay cả khí lực tức giận cũng không có, cậu vô lực nói “Tôi không rõ cậu đang nói cái gì.....”

“Lấy chỉ số thông minh của người, không rõ cũng không có cái gì kỳ quái” Lý Dục Đình cao ngạo nói.

Lời này cũng quá vũ nhục người, Lưu Vũ Hi cuối cùng cũng bị chọc tức nói “Tôi căn bản không có câu dẫn Lý Dục Long! Cậu nói cái gì là tội trạng một chút cũng không có đạo lý!”

“Nga? Người còn muốn phản bác?”

“Tôi không ra khỏi cửa là bởi vì cho tới bây giờ liền không thích hoạt động ngoài trời; tôi học Taekwondo là bởi vì ở trường học tôi bị người ăn hiếp, muốn mạnh mẽ cường thân kiện thể; tôi cũng không có kêu những người Liêu ca giả vờ khi dễ tôi, tôi căn bản cũng không biết khi đó Lý Dục Long ở trong rừng cây....”

“Hừ! Người liền giả bộ đi! Không lừa được ta đâu!”

“Cậu không tin coi như xong!” Lưu Vũ Hi cam chịu nói.

“Chính là Lý Dục Long cư nhiên bị một chút tiểu xiếc này của người lừa được, cậu ta còn nói chỉ thích người.... Hừ!” Lý Dục Đình tức giận đến không nói nên lời.

Lưu Vũ Hi ánh mắt âm trầm đi xuống, cậu thấp giọng nói “Điểm ấy cậu không cần lo lắng, tôi cùng hắn cãi nhau, hắn sẽ không tiếp tục yêu thích tôi.... “

Lý Dục Đình không cho là đúng hừ lạnh “Hừ! Người cho là người nói như vậy ta sẽ bỏ qua cho người sao?”

“Cậu không tin cũng không sao” Lưu Vũ Hi vô lực phản bác.

Lý Dục Đình dè bủ “Ai kêu người ngay cả nói dối cũng thấp như vậy muốn để cho người khác có thể tin tưởng cầu người cố gắng chịu khó hơn một chút đi! Tối hôm qua còn là một bộ dạng thân thiết, hôm nay lại nói cãi nhau ai mới tin người hả! Hừ! Xem như là hai người thật sự cãi nhau ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người, người cho là như vậy là có thể đem ta đẩy đi, nếu như vậy thì người sai lầm to! Về điểm thủ đoạn này của người lấy đi lừa Lý Dục Long còn có thể dùng, còn muốn dùng trên người ta? Nằm mơ!”.

Hắn lượng hô hấp (sức thở) kinh người, một tràng tiếng hô như vậy nói ra mà không cần hít không khí. Lưu Vũ Hi bị chửi mà chỉ biết trợn mắt há hốc mồm ra mà nhìn, ngay cả lời phản bác cũng tiết kiệm nói, dứt khoát để cho hắn nói đủ.

Thật không hổ là đường huynh với Lý Dục Long, cá tính đều là cổ quái như vậy, miệng mồm đều lợi hại như thế.... Lưu Vũ Hi ở trong lòng cảm thán.

Lý Dục Đình mắng xong một hơi, cảm thấy được miệng có điểm khô, cầm lấy chén trà bên cạnh đưa lên uống một ngụm. Hắn liếc mắt nhìn Lưu Vũ Hi một cái, đối phương thần tình đang suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú hắn.

“Người nhìn cái gì chưa từng thấy qua thiếu niên xinh đẹp uống trà sao?!” Lý Dục Đình nóng nảy rống.

“Ách.... Ngượng ngùng” Lưu Vũ Hi vội vàng đưa ánh mắt chuyển khai.

“Hừ!” Lý Dục Đình buông tách trà xuống, hắn nhuận nhuận cuống họng, bắt chéo tay lên thắt lưng vênh vác tự đắc nói “Người hôm nay bất kể như thế nào đều trốn không thoát đâu, cho nên những cái cơ của người nên đem tất cả ém xuống đi!”

Lưu Vũ Hi rút cuộc sinh ra cảm giác nguy hiểm, cậu phòng bị hỏi “Xin hỏi.... Cậu muốn như thế nào?”

“Ta muốn đem người biến thành người Lý Dục Long tối ghét nhất.... ” Lý Dục Đình âm trầm nói.

“Người tối đáng ghét....?”

Lý Dục Đình vỗ vỗ tay, hô “Vào đi!”

Cửa phòng ‘Phốc’ một tiếng mở ra, hai gã mang khẩu trang đi vào, một người đàn ông thân mặc trang phục của bác sĩ dẫn vào trước, theo sau nhóm bọn họ chính là hai gã bảo tiêu mặc đồ tây đen, ba hộ sĩ bộ dáng nữ tử giơ lên một tờ giấy sau đó đẩy vào một chiếc giường phẫu thuật. Lưu Vũ Hi thấy trên giường bệnh trên bốn góc đều cố định một cái vòng da, như là để giữ chặt tứ chi của người, trái tim cậu buộc chặt nhảy lên dự cảm bất hảo, bất an nói.

“Cậu.....Cậu rút cuộc muốn như thế nào?”

Lý Dục Đình âm lãnh cười nói “Dục Long có nói qua, hắn ghét nhất chính là nữ nhân ngực phẳng.... “

“A?” Lưu Vũ Hi sờ không được (không tìm ra được) ý nghĩ.

Lý Dục Đình trên mặt tràn đầy tự tin cao giọng tuyên bố “Ta muốn đem người biến tính*! Cho người trở thành một ‘nữ nhân ngực phẳng’!!”

(*) đổi giới tính

11. Chương 10

Trong chủ trạch Lý gia

Chiếc xe màu đen dài ngoằn có rèm che chậm rãi dừng lại, người tài xế xuống xe, đi đến cửa xe ghế sau, cung kính mở cửa. Lý Tuấn Hồng một người trưởng thân màu xám bước xuống xe, bước đi ung dung đến bãi đỗ xe. Lão bộc Duy thúc cùng vài tên giúp việc đang đứng ở ngoài cửa lớn nghênh đón hẳn.

Lý Tuấn Hồng tại khi bọn người hầu giúp mình cởi bỏ áo khoác ngoài, theo thói quen hỏi: “Trong nhà có chuyện gì phát sinh không?”

“Này.... Tam thiếu gia.... ” Duy thúc đang muốn chi tiết công đạo (nói rõ), chợt nghe bên ngoài một trận tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền đến. Thật sự là nhắc tào tháo tào tháo liền đến, Lý Dục Long tay cầm di động, tay cầm một sấp giấy chân dung thật dày, vội vàng nhanh chóng chạy tới.

“Ba! Đem đội đột kích tư nhân của ba cho tôi mượn!” Lý Dục Long trực tiếp nói.

“Con cần tới làm gì?” Lý Tuấn Hồng coi thường lo lắng của hẳn, chậm rì rì đi vào trong đại sảnh.

“Tiểu tử thú vị Dục Đình đem ‘đồ vật’ của tôi bắt cóc mang đi! Tôi muốn cướp về!” Lý Dục Long đi theo phía sau hẳn quát.

“Cái đồ vật gì quan trọng như vậy?” Lý Tuấn Hồng nghiêng ngẫm hỏi.

Lý Dục Long dừng một chút, cắn răng nói “Lão bà của tôi!”.

“A...” Lý Tuấn Hồng ngụ ý không rõ cười khê.

“A cái gì mà a? Ông mau cho tôi mượn! Còn có, tôi muốn dùng vận binh trực thăng của ông.”

“Con không phải cũng có mấy bộ ‘Apache’ cùng ‘hắc ưng’ sao?”

“Hắn đem Lưu Vũ Hi giấu ở trên đảo tư nhân của bác trai! Làm sao Apache có thể nào công khai đi vào?”

“Cái đảo được trang bị pháo cao xạ? Chắc chắn, hai người tiểu tử các người muốn chiến thế nào đây?”

“Đúng, là cái rắm Lý Dục Đình kia khơi mào!”

“Ha ha... Dục Đình đứa nhỏ này điên lên cũng thật là đáng yêu a.” Lý Tuấn Hồng vừa đi lên trên vừa nói.

“Đáng yêu cái rắm! Ông ít nói nhảm! Rốt cuộc có cho tôi mượn hay không!” Lý Dục Long không có tâm tình cùng hẳn pha trò.

“Tiểu Long, con thái độ này là dùng để cầu ba ba của mình sao?”

“Tôi không dùng thái độ như vậy ông liền đáp ứng sao?” Lý Dục Long hỏi lại.

“Nói không chừng nha...” Lý Tuấn Hồng cười, mở cửa thư phòng đi vào.

“Sách!” Lý Dục Long thối một ngụm, đi theo ông tiến vào thư phòng.

Lý Tuấn Hồng ngồi xuống ghế xoay, tao nhã vén lên hai tay, vẫn ung dung thông dong hỏi “Như thế nào?”

Vì cứu Lưu Vũ Hi, Lý Dục Long không thể không thỏa hiệp, hai tay của hẳn để lên chiếc bàn làm việc, nghiêng rằng nghiêng lợi thuyết ra tiếng khẩn cầu “Ba, con thỉnh cầu ông đem bộ đội tư nhân cùng phi cơ hắc ưng của ông cho tôi mượn.”

“Lúc này ít nhất cũng kêu ta một tiếng ‘ba ba’ đi?” Lý Tuấn Hồng cố ý dụ hẳn.

Người này lòng tham không đáy! Lý Dục Long cắn răng một cái, kêu “Ba ba...”

“Ân... Vẫn là quên đi, nghe con kêu như vậy thấy quái quái ghê tởm a.” Lý Tuấn Hồng không sợ chết nói.

Đừng được tiện nghi còn ra vẻ! Lý Dục Long không muốn tốn hơi thừa lời.

“Cho mượn là được, bất quá đừng có làm thái quá.” Lý Tuấn Hồng kéo ra ngăn tủ, lấy ra con dấu.

“Đã biết” Lý Dục Long trống rỗng đáp lời.

“Còn có, đồ trang bị của đại bá người không phải là chỉ là bày biện để chơi, thời gian cướp người hãy tận lực giảm bớt thương vong đi...” Lý Tuấn Hồng một bên ký tên lên một văn kiện một bên nói.

“Con sẽ tận lực.” Lý Dục Long không cho là đúng bấu môi, Lý Tuấn Hồng bắt đầu cười.

“Quên đi... người Lý gia chúng ta làm gì cũng khỏi sự hấp tấp, ta cũng không miễn cưỡng con.”

“Ông biết là tốt rồi, muốn nói khoa trương, tôi xem ra cũng so kém các ông một chút...” Lý Dục Long đang nói thì điện thoại cầm tay của hắn bắt đầu vang lên, hắn nhìn điện báo, mi tâm hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Lý Dục Long định thần nhân nhả tiếp điện thoại nghe “Uy?... Tôi biết, tôi đang xử lý... Nga... Tôi đã biết, chút nữa báo lại.”

Lý Dục Long tắt điện thoại, tiếp văn kiện trên tay phụ thân. Hắn một chút cũng không để ý nhìn đến những điều khoảng ghi trên văn kiện, lập tức đem văn kiện khẹp lại.

“Cám ơn ông, lão ba” Lý Dục Long cầm văn kiện đi ra ngoài cửa, hắn trong mắt hiện lên một tia sát ý sắc bén, trong lòng dấy lên hừng hực chiến hỏa.

“Ta muốn đem người biến tính! Cho người thành một cái ‘nữ nhân ngực phẳng’!!”

Lời nói Lý Dục Đình tựa như một cái bồn nước đá lớn tạt vào đầu cậu, trừ cậu ra, trong phòng tập thể lâm vào trầm mặc.

“...> <|||” cầm=”” lưu=”” vũ=”” hi=”” muốn=”” rụng,=”” đại=”” não=”” chap=”” mạch=”” mười=”” giây=”” mới=”” khôi=”” phục=”” vận=”” hành.=”” cậu=”” yếu=”” ớt=”” mở=”” miệng=”” “cái=”” kia...=”” phương=”” pháp=”” có=”” phải=”” hay=”” không=”” có=”” chút=”” rất=”” phức=””>

“Người quản ta!” Lý Dục Đình bá đạo rống, chỉ vào Lưu Vũ Hi lấy ra anh ngữ hạ lệnh “Bắt hắn!”

Hai người bảo tiêu mặc đồ đen sau khi nghe hắn hạ lệnh lập tức như hung thần ác sát tiếng về phía cậu vọt tới, Lưu Vũ Hi kêu to nhảy lên, trốn sau lưng ghế sofa. Hai gã bảo tiêu lập tức đuổi theo.

“Mau bắt hắn lại! Đừng để cho hắn chạy!” Lý Dục Đình gào thét, bác sĩ và nhóm hộ sĩ cũng một ứng mà lên.

“Muốn cho hắn chán ghét tôi cũng không cần phải biến chất tôi ah ~” Lưu Vũ Hi một bên trốn một bên la to, nghĩ thầm, cái đầu của người Lý gia quả thật kết cấu khác với thường nhân! Loại người này không thể tưởng tượng được sẽ nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì đây!

“Hắc hắc! Người sợ rồi sao? Chỉ cần người biến thành một nữ nhân ngực phẳng, thì Lý Dục Long chắc chắn sẽ cầm thù người đến tận xương tủy đi!” Lý Dục Đình dương dương tự đắc cuồng tiếu đứng lên.

“Cậu thật là một người xấu!” Lưu Vũ Hi khó có được mắng chửi người, bất quá kể tiếp cậu cũng không rảnh mà cãi lại, một gã bảo tiêu hướng cậu đánh tới, cậu cuống quýt lắc mình né tránh.

Tuy rằng Lưu Vũ Hi hai tay bị khóa trụ (bị còng), nhưng trong gian phòng có khá nhiều gia cụ, nên không gian đi lại cũng khá lớn. Lưu Vũ Hi lúc nhảy lên giường, lúc chui xuống bàn, nhiều người truy truy đuổi đuổi ngày càng hỗn loạn, một đám người chơi trốn tìm cùng nhau ở trong phòng chạy loạn, cư nhiên đều trốn (bắt) không được cậu.

“Đừng chạy!” Bọn bảo tiêu tả hữu giáp công bao vây hướng cậu tiến lại, lại bị Lưu Vũ Hi khom người né tránh, hai người ngược lại đụng nhau ôm thành một đoàn.

Lưu Vũ Hi nhân cơ hội hướng ngoài cửa chạy đi, lại bị một gã bác sĩ nắm lấy vạt áo, cậu bối rối đem đôi phương đá văng ra, bác sĩ đụng ngã một bình hoa lớn, nhóm hộ sĩ thất thanh thét chói tai, Lưu Vũ Hi nghiêng ngã lao đảo hướng đại môn mở rộng mà lao tới chạy đi.

Không có tính nhẫn nại Lý Dục Đình khí cực thịnh nộ hô rít gào “Mẹ nó dừng lại cho ta!”

Hắn từ trong ngực rút ra một cái súng lục ngắn, dọa hai người bảo tiêu một cú sốc, kinh thanh hô “Thiếu gia ngài đừng a ——“

Lý Dục Đình làm sao còn nghe thấy lời của bọn hắn, hai tay cầm súng, nhắm ngay Lưu Vũ Hi đang lao đảo chạy không hề phòng bị. Hai gã bảo tiêu nhất tề lao về phía hắn bắt được tay hắn, đột nhiên có ngoại lực tác động, trong một chút bối rối hắn lỡ tay bóp cò lên — Phan!Phan!Phan!

Phòng trong tiếng súng loạn nhảy lên, viên đạn bay tứ tung, mọi người thét chói tay ôm đầu nằm úp xuống.

“Các người đồ hỗn đản muốn làm cái gì!” Lý Dục Đình dùng tiếng Anh mắng hai cái bảo tiêu chết bầm kia.

“Thiếu gia ngài đừng kích động ~” bảo tiêu cố gắng đoạt lại khẩu súng trong tay của thiếu gia hắn.

“Mau rút ngay cho ta!!” Lý Dục Đình đối với bọn họ quyền đâm cước đá.

Lưu Vũ Hi thừa dịp bọn họ khởi lên nội chiến, lúc la lúc lắc thân mình thoát đi. Đang cùng bảo tiêu tranh chấp Lý Dục Đình lúc này mới phát hiện Vũ Hi đã chạy xa, lửa giận công tâm một tiếng tê tâm liệt phế rống to “Con mẹ nó đừng để cho cậu ta chạy! Mau đuổi theo cho tôi!!”

Trên hành lang các bảo tiêu nhanh chóng chạy đuổi theo, Lưu Vũ Hi hai tay không thể hoạt động, thân mình không thể giữ cân bằng, chạy đứng lên tả diều hữu bãi *. Một gã bảo tiêu nhìn thấy cậu nhắm bóng lưng của cậu, phi phác mà lên.

(*) nghiêng trái ngã phải

“Oa——“ ngay tại thời điểm tay hắn cách Lưu Vũ Hi còn kém hai centimet, Lưu Vũ Hi đột nhiên vấp phải chân mình, kêu thảm một tiếng ngã sấp xuống, làm cho người nọ bổ nhào vào cái khoảng không.

Đối phương đang muốn khom người xuống bắt cậu, Lưu Vũ Hi từ trên mặt đất đánh một cái lặn vòng, lật người dùng sức đưa chân đạp một cước, đem người nọ đá chổng vó.

Lưu Vũ Hi vội vàng đứng lên tiếp tục chạy, khi Vũ Hi chạy đến một chỗ rẽ thì đột nhiên bị đánh vào một bức tường thịt ——

“Ô oa!” Lưu Vũ Hi bị bật văng ra, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, cậu dùng mu bàn tay xoa xoa cái mũi phát đau, chăm chú nhìn lên. Chấn ở phía trước cậu là một gã bảo tiêu da đen đáng người khô khô vạm vỡ như hắc hùng (gấu đen), hắn một tay xách áo Lưu Vũ Hi, giống như bắt một con ếch đem cả người cậu nhấc lên.

“Nha nha

” Lưu Vũ Hi bị hắn nắm chặt thật sự rất khó thở, hai chân cách mặt đất không ngừng loạn lắc. Bảo tiêu kia xem cậu như búp bê vải mà ném làm cho Lưu Vũ Hi loạn choạng, mắt muốn nổi đom đóm. Theo sau Lý Dục Đình đang đi đến nhìn thấy cậu bị bắt lại, cơn giận lúc trước như bay vào hư không, hắn đắc ý vỗ tay khen ngợi bảo tiêu kia “Làm tốt lắm! Hunk!”

Lý Dục Đình phân phó “Đem cậu ta đưa đến giường phẫu thuật đi!”

Gã Hunk kia mang theo Lưu Vũ Hi không ngừng ra sức giãy dụa trở lại trong phòng lúc trước, bác sĩ cùng nhóm hộ sĩ ba chân bốn cẳng cởi bỏ cái còng tay của Lưu Vũ Hi, sau đó ngược lại đem hắn cột lại trên giường bệnh.

“Dừng tay! Các người điên rồi phải không!” Lưu Vũ Hi sợ hãi kêu to “Các người thật sự muốn đem tôi biến tính hả~~!!”

Lý Dục Đình xoa thắt lưng từ trên cao nhìn xuống cậu, âm hiểm lắm bầm cười nói “Hừ.....Người ngoan ngoãn nhận mệnh đi! Ai bảo Lý Dục Long ghét nhất là nữ nhân ngực phẳng chứ? Vì để cho cậu ấy một lần nữa chú ý đến ta, đành phải ủy khuất người.”

Các bác sĩ đẩy giường bệnh một đường hướng trong thang máy mà đi, xem bộ dáng của bọn họ là muốn làm thật rồi ~~ Lưu Vũ Hi không để ý đến dáng vẻ trên giường la to “Không cần a~!! Làm sao cậu có thể tùy tiện đem người khác biến tính! Đây là trái pháp luật!”

“Trái pháp luật? Thiết! Người mau tỉnh mộng đi! Pháp luật là dùng để hạn chế người nghèo, chỉ cần có tiền là có thể muốn làm gì thì làm”

“Nhưng cũng vi (làm trái, vi phạm) phản khoa học! Phẫu thuật biến tính không phải nói làm liền làm!”

“Câm miệng! Ta nói làm liền làm!”

“Ồ oa ~ làm sao cậu có thể như vậy ~”

Một đám người tiến vào trong thang máy, cửa thang máy khép lại, tiếp đó cũng không nghe thấy thanh âm khắc khẩu của bọn hắn. Trong hành lang xuất hiện ra một cái thân ảnh lén lút, hắn từ trong lòng ngực lấy ra một cái di động, đánh điện——

“Uy? Đại thiếu gia? Nhị thiếu gia bọn họ đã đi xuống dưới.....Ân, ngay tại trong tầng hầm, hiện tại hắn đã đến lúc.....Ân, tốt.....Tôi đã biết”.

Sau khi hắn nói chuyện điện thoại xong, nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. Màn trời một màu đen tối trầm lặng phía trên xuyên lên một chút tinh quang, ánh trăng đã muốn lướt qua điểm cao nhất, bắt đầu chìm xuống, mặt biển tĩnh lặng nhấp nhô, sóng ngầm mãnh liệt....

Bốn cái phi cơ trực thăng gào thét bay trên mặt biển, trong đó có một cái phi công A Mạt Kỳ ở trên phi cơ cầm lấy bộ đàm báo cáo: “Báo cáo, khoảng cách mục tiêu còn mười lăm hải lý”.

Ngồi ở trong vận binh cơ Lý Dục Long một thân trang bị đột kích, hắn dùng vô tuyến truyền lệnh chỉ huy “Cơ số 1, đem tháp theo dõi bắn nổ! Cơ số 2 đem pháo cao xạ phá nổ, cơ số 3 phụ trách tiếp viện, những người khác lên bờ đột kích.”

“Nhận được!”

Cùng thời gian, hải đảo bên này, ở trong tháp theo dõi cao nhất, vài tên nhân viên đến phiên trực từ trên radar phát hiện dị trạng, bọn họ liền nhanh chóng thông tri hộ vệ tổng quản.

“Có chuyện gì?”

“Giống như có điểm không thích hợp, tựa hồ là phi cơ trực thăng, có hơn bốn cái.... ” Người nọ chỉ vào điểm đỏ trên Radar, trong đó có hai điểm đỏ nhanh chóng tiêu thất.

“Không thấy!” Mọi người kinh hô, quan chỉ huy hạ lệnh.

“Mau dùng pháo cao xạ nhắm.....”

Hắn còn chưa nói xong, chợt nghe một tiếng xé gió bay đến, một quả đạn đạo sáng từ giữa không trung bay tới đỉnh chóp của tháp theo dõi. Tiếp theo là một tiếng nổ mạnh mãnh liệt ——

Vang ầm ầm!!! Cả đảo lâm vào rung động.

Trong phòng giải phẫu mọi người cũng cảm nhận được chấn động, bác sĩ cùng các hộ sĩ đều rối rít sợ hãi bỏ lại dụng cụ phẫu thuật.

“Phát sinh chuyện gì ~”

“Động đất a ~”

Mọi người chạy trời chết, chấn động liên tục không đến năm giây liền đình chỉ, đại trạch đèn điện chớp động, rất nhanh đều tắt hết, phòng giải phẫu nhất thời lâm vào cảnh tối đen như mực.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Lý Dục Đình thật vất vả đứng lên, sờ soạng hướng cửa phòng đi đến, bên ngoài bỗng dưng truyền đến mấy trận tiếng nổ mạnh, phòng ở lại dao động, hắn lại té ngã.

Bị trói ở trên giường Lưu Vũ Hi dùng sức lực liều chết kéo lên hai tay hai chân của mình, thế nhưng vòng da đem cậu cột quá chặt, căn bản không thể động đậy.

Ngoài phòng vang lên tiếng cánh quạt của phi cơ đặc biệt hỗn loạn, ngay sau đó là một trận tiếng súng hỗn độn, ngoài đại trạch các cảnh vệ đang cùng phi cơ trực thăng phát hỏa. Nhưng trên phi cơ cơ quan pháo xạ làm thế nào có thể dễ đối phó? Không bao lâu cảnh vệ đã bị đánh cho bại lui. Thành viên đội đột kích

nhANH chóng dọc theo dây thừng nhảy xuống, cầm đầu là Lý Dục Long đang dẫn theo một đám người đem cánh cửa đại trạch nổ tung, tiếp theo liền vọt vào trong đại trạch.

Tuy rằng trong phòng một mảnh tối đen, khả do Lý Dục Long đem kính nhìn ban đêm, đem hết thấy nhất thanh nhị sở quan sát. Hắn ý bảo đội ngũ chia ra làm hai tổ, nói

“Các người đem người trong phòng giải quyết, những người khác theo tôi”

Lý Dục Long mang theo vài người hướng về phía tầng hầm tiến công, bảo tiêu trong phòng lần lượt chạy đến cùng đám người Dục Long bắn nhau, Lý Dục Long lười giải quyết bọn hắn, lấy ra một viên lựu đạn cần xuống móc kéo liền ném qua——

Ầm vang! Một tiếng nổ, phòng ở chớp nhoáng rung động.

“Nha nha nha

” Các bác sĩ cùng hộ sĩ quỳ rạp trên mặt đất thét chói tai, Lưu Vũ Hi nằm trên giường bệnh cũng bởi vì rung động mà nghiêng đổ, trong đó có một cái vòng da trói tay trái của cậu phút chốc gãy.

Cởi một tay! Lưu Vũ Hi sinh ra kinh hãi. Cậu gian nan dùng cái tay được tự do ở trên mặt đất sờ soạng, sờ a sờ, theo tả đưng đến hữu, cứ nhiên bị cậu đưng đến một khối lạnh như băng đích thị là vật thể kim loại. Lưu Vũ Hi đem vật kia cầm lên, liền dựa vào ánh sáng mỏng manh quơ quơ, là một cái dao phẫu thuật!

Thật sự là trời cũng giúp mình! Lưu Vũ Hi nhanh chóng dùng dao nhỏ cắt những cái vòng da còn lại.

Lúc này, tiếng nổ mạnh rồi cuộc đình chỉ, trong tầng hầm người cũng dần dần thích ứng với ánh sáng biến hóa, có thể trong bóng đêm thấy rõ quang cảnh chung quanh.

Bác sĩ cùng nhóm hộ sĩ vọt tới cạnh cửa, dùng sức kéo mở lấy đại môn, khả vừa rồi do tiếng nổ mạnh cho nên khiến cho đại môn nảy sinh trục trặc, như thế nào cũng không mở ra được. Nhóm nam hộ sĩ đành phải hợp lại cùng nhau đẩy, muốn dùng sức mạnh mở cửa ra. Các nữ hộ sĩ thì sờ soạng trên vách tường, la lên: “Cứu mạng! Người đâu mau tới!”

Bên này thì nháo nhào, Lưu Vũ Hi đã muốn đem những vòng da trói mình đều cắt bỏ, cậu đem giường bệnh đẩy ra một bên, cước bộ bất ổn đứng lên, lúc này, té ngã trên mặt đất Lý Dục Đình phát hiện cậu thoát trói, lập tức hai mắt lửa giận nhào đi lên.

“Đừng nghĩ trốn!” Hắn thô lỗ kéo lấy tóc Lưu Vũ Hi, Lưu Vũ Hi ai da kêu lên, từ phía sau cho hắn một cái khuỷu tay.

“Ồ...” Lý Dục Đình đau đến buông lỏng tay, Lưu Vũ Hi vội vàng bay đi lên phía trước, thế nhưng chân còn chưa bước được hai bước, lại bị Lý Dục Đình kéo ngược lại.

Lý Dục Đình không học qua công phu gì hết, chỉ biết phương pháp ngang tàng đánh nhau (giáp lá cà), hắn cười lên trên người Lưu Vũ Hi, hung hăng vung quyền về phía Vũ Hi. Lưu Vũ Hi bởi vì trong hoàn cảnh âm u hơn nữa kinh hoảng quá độ, cứ nhiên bị hắn đánh trúng.

“Người trốn! Người còn muốn trốn! Ta lần này không biến tính được người cũng muốn đem khuôn mặt của người hủy đi!” Hắn một bên vừa mắng một bên vừa đánh, Lưu Vũ Hi trúng mấy quyền, lửa giận công tâm khơi dậy tâm lý chiến đấu, cậu gầm rú lên, đánh vào dưới bụng Lý Dục Đình, đối phương lập tức bị cậu đánh đau mà phá khai, khóc thét lên lăn ngã trên đất.

Lưu Vũ Hi nhảy dựng lên, đối với hắn lại đã thêm một cước, Lý Dục Đình phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo sắp bị giết. Khả hắn nguyên là xuất thân từ hắc đạo, không dễ dàng như vậy đã bị cậu đánh trả, khi bị đối phương đá mấy đá sau lần thứ hai phản kích, hắn nhịn đau gắt gao ôm chặt chân Lưu Vũ Hi, dùng sức đem cậu bắt ngã. Lưu Vũ Hi mặc dù có công phu, nhưng không có ngoan kinh (sức lực) như Lý Dục Đình, hai người không ngừng tranh chấp, giống như hai con mèo nhỏ cắn nhau lăn lộn trên mặt đất.

Trong phòng loạn thành một đoàn, mà Lý Dục Long suất lĩnh đội đột kích đã đi tới ngoài cửa, bởi vì không rõ tình huống trong phòng như thế nào, nên Lý Dục Long đầu tiên là thay kính mắt có thể cảm ứng nhiệt, sau khi xác định được vị trí của người trong phòng, hắn mới hạ lệnh: “Phá cửa!”

Một gã đội viên đột kích hướng cửa đập vài cái, mấy gã bác sĩ cùng hộ sĩ bên trong đều kinh hoảng thối lui mấy bước. Lý Dục Long một cước đem cái cửa đá văng, người đứng phía sau giơ súng nhắm ngay người bên trong, hét lớn “Giơ tay lên! Ngồi xổm xuống! Không được nhúc nhích!”

Mọi người nhón nháo đồng loạt bắt chéo tay sau gáy ngồi xổm xuống, chỉ có Lý Dục Đình cùng Lưu Vũ Hi còn ở trên mặt đất người bắt ta xả, đánh túi bụi. Lý Dục Long bước qua, một phen kéo Lý Dục Đình đang giương nanh múa vuốt, thờ ơ mà đem hất ném về phía sau. Lý Dục Đình lảo đảo vài bước, đột ngột đổ vào trong đồng tập vật.

Lý Dục Long kéo lấy cánh tay Lưu Vũ Hi, đem cậu kéo lên.

“Ồ oa ~~ buông ~!” Lưu Vũ Hi không thể nhận biết được người trước mắt vì Lý Dục Long đang đội mũ giáp cùng mặt nạ bảo hộ, còn phân không rõ trạng huống phản kháng.

“Đồ dân! Tiếp tục sảo tôi sẽ đánh mông cậu!” Lý Dục Long một tay kéo cậu vào lòng dùng sức ôm chặt. Lưu Vũ Hi nghe thấy đạo âm thanh quen thuộc, chợt giật mình đành chỉ động tác giả vờ.

Lúc này, tại bộ đàm treo trước ngực Lý Dục Long vang lên kêu gọi “Báo cáo, nhà lớn khu vực lầu hai đã được khống chế...”

“Đã biết, thu thập một chút, chuẩn bị rút lui. OVER” Lý Dục Long hạ lệnh xong, cởi xuống cái mũ giáp oi bức cùng mặt nạ bảo hộ, lôi kéo Lưu Vũ Hi còn đang thù người rời đi.

Ngoài cửa sổ ánh lửa hừng hực, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng nổ mạnh cùng tiếng súng, phi cơ trực thăng không ngừng trên không trung xoay quanh— này hoàn toàn là tình hình chiến tranh thực tế ở các nước được Hollywood dàn dựng a ~ Lưu Vũ Hi mắt xem đến choáng váng, mình không phải là nằm mơ đi? Này vẫn còn đang ở thế giới thật sao? Cậu không biết phải làm sao theo sát đi phía sau Lý Dục Long, mở miệng lắp bắp hỏi:

“Kia... Cái kia... Dục Long, xin hỏi đây là có chuyện gì...”

“Sao lại thế này? Cậu coi như là đang xem phim là được.” Lý Dục Long biết cậu tâm linh yếu ớt chịu không nổi cảnh này.

“A?”

Lưu Vũ Hi đang muốn hỏi tiếp, phía trước đột nhiên xuất hiện một đoàn bóng đen thật lớn, Lý Dục Long phản ứng nhanh chóng đem Lưu Vũ Hi che chở ở phía sau lui đi thật nhanh — Phan! Bóng đen kia chém ra một quyền, đưa vách tường trước bọn họ đánh ra thành một cái đại ao động, nếu Lý Dục Long tái chậm một bước, đầu của bọn họ sợ là đã bị đập nát.

Lưu Vũ Hi kinh hoảng nhìn thấy người nọ — chính là cái người bảo tiêu da đen đáng sợ kêu “Hunk”! Trên tay hắn Tinh Cường quyền bộ phản xạ ra nhiều điểm hàn quan, thoạt nhìn quái khủng bố.

Lý Dục Long rất nhanh liền bình tĩnh, bất động thanh sắc đánh giá địch nhân trước mặt.

Người da đen kia thị uy quơ nắm tay, một bộ dáng đối với bọn họ tuyên chiến. Lý Dục Long không đem thân hình khổng lồ của người kia để vào mắt, hất cười lạnh, tháo bỏ xuống áo chống đạn trên người cùng với băng đạn ném qua một bên, ngay cả cái bao da tay cũng cởi ra.

“Đến đây” Lý Dục Long khiêu khích về phía gã vạch thủ.

Hắn không phải muốn cùng cự nhân này đánh giáp lá cà đi ~ Lưu Vũ Hi kinh hoảng không thôi nhìn đến cái ao động trên tường, cậu lôi kéo Lý Dục Long nóng lòng nói “Dục Long! Đừng cùng gã đánh a! Người này rất lợi hại...”

“Một đầu cầu hùm mà thôi, sợ cái gì?” Lý Dục Long tương đẩy cậu ra, “Tránh xa một chút...”

Hắn đang nói chưa xong, hắc nhân kia đã sớm khẩn cấp vung quyền hướng về phía đây. Lý Dục Long nghiêng đầu tránh né, Lưu Vũ Hi cũng cùng một thời gian nhảy người ra tránh thoát.

“Thối cầu hùm! Muốn đánh lén có phải hay không!” Lý Dục Long rống giận phi người đá ra một cước, trúng ngay giữa cằm của đối phương.

Khắc một tiếng, người da đen bị đá một cước đầu lệch về phía sau. Đang lúc Lưu Vũ Hi nên vì Lý Dục Long dũng mãnh phi thường mà hoan hô, hắc nhân kia lại có thể nhấc đầu kéo trở về. Gã sờ lên cằm, làm như gãi ngứa lắc lắc, phe phẩy cổ, miệng cười toe toét đối với bọn họ lộ ra hàm răng trắng sữa.

Người này thật là quái vật a ~!! Lưu Vũ Hi ở trong lòng kêu thầm thiết.

“Chắc chắc, thân thể thật rắn chắc nha...” Lý Dục Long không có bị dọa sợ, hắc ngữ khí kiên định nhàn nhả mỉm cười, từ trong túi xả ra hai cái băng vải, quấn quanh hai bàn tay của chính mình, lẹ nhanh, này không phải là điệu bộ Lý Dục Long ngày trước lúc ngã giáo Taekwondo với Trương sư phụ sao... Lưu Vũ Hi nghi hoặc nghĩ. Xem ra đây là điểm báo trước Lý Dục Long chuẩn bị sử xuất ra chiêu thức tất sát.

“Đến nào!” Lý Dục Long hướng người da đen xông đi, hắc nhân kia hai tay mãnh liệt đánh thẳng quyền trực diện, Lý Dục Long một bên dùng cánh tay đỡ, một bên tìm kiếm thông đường (điểm yếu) — có! Hắc nhân linh ngồi xuống, xuất ra một cái quét chân, đem đối phương vấp ngã. Ở trong nháy mắt người da đen ngã xuống, Lý Dục Long hai tay chống đỡ mặt đất, xuất ra toàn thân khí lực, xoay trở lại chân hướng lên trên đá xuống. Người da đen ngực chịu hai cước, nặng nề hướng phía sau rồi ngã xuống, không có lại đứng lên.

“Hô....” Lý Dục Long đứng lên, lắc lắc cánh tay đau nhức.

“Dục Long....” Lưu Vũ Hi đang vui vẻ đi qua, hắc nhân khổng lồ phía sau Lý Dục Long mạnh mẽ đứng lên, Lưu Vũ Hi hô to: “Phía sau a ——”

Ở trong nháy mắt quay đầu lại, người da đen kia thân hùng dũng tư thế hung hăng ôm chặt thắt lưng của Lý Dục Long.

“Ồ....” Lý Dục Long cả người bị siết chặt, ngực bị ép khó có biện pháp hồi sức. Người da đen kia tà ác mỉm cười, hai tay càng thêm dùng sức, siết chặt lấy Lý Dục Long cơ hồ hít thở không thông.

“Dục Long!” Lưu Vũ Hi liều lĩnh xông lên, Lý Dục Long thấy cậu chuẩn bị đá chân, lập tức ăn ý mười phần né cái đầu qua. Lưu Vũ Hi đá ra một cước, đánh trúng xương bả vai của người da đen, tay đối phương lập tức thả lỏng, Lý Dục Long nhân cơ hội tung một chân về phía sau, rốt cuộc làm làm cho gã buông ra.

Lưu Vũ Hi sử xuất toàn thân liên hoàn cước, từ trên bả vai đá đến bộ ngực, đoán rằng tay người da đen kia đã mất lực, lần thứ hai ngã xuống. Mắt thấy gã vừa muốn đứng lên, Lưu Vũ Hi đang muốn tấn công lần nữa, thì Lý Dục Long bỗng dưng đem cậu giữ chặt.

“Vũ Hi chúng ta dùng một cái tuyệt chiêu đi.... ” Hắc thần bí hề hề nói.

“Tuyệt chiêu gì?”

Lý Dục Long để sát vào bên tay của cậu nói xong, Lưu Vũ Hi sau khi nghe xong, hoài nghi hỏi: “Thật sự được sao....”

“Thử đi rồi biết a”

“Được rồi....”

Lưu Vũ Hi cùng hắc nhân bả vai dựa vào nhau, nhắm trúng người da đen kia đang cố gắng đã muốn đứng lên....

“Uống ——!” Hai người chạy lấy đà tiến lên, bay lên không trung, đồng thời đá chân ——

“Phốc ~” người da đen kia hai bên má trái phải trúng một cước, hắc nhân phun ra một ngụm bọt mép, hoàn toàn ngã xuống.

Lưu Vũ Hi cùng Lý Dục Long dùng tư thế tảo nhả rơi trên mặt đất, trên cao nhìn xuống người da đen khổng lồ bây giờ đã biến thành cái đầu heo. Lý Dục Long đối với gã giơ lên ngón tay giữa, kiêu ngạo nói: “Chiêu này gọi là ‘vũ trụ siêu cấp vô địch Long Hi tình yêu yên ương liên hoàn cước’ (cái tên thiệt = =||), người hôm nay có thể kiến thức được thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

“Vũ trụ siêu cấp vô địch.... Long Hi tình yêu yên ương liên hoàn cước.....Tên này hảo quái a.... ” Lưu Vũ Hi ở một bên nhỏ giọng nói thầm.

Một cái thang dây thật dài từ trên phi cơ thả xuống, Lý Dục Long cùng Lưu Vũ Hi tay trong tay đi đến ngoài phòng, vịn thang dây tiến vào trong buồng phi cơ.

Thủy thiên giao nhau tại cuối chân trời, xuất hiện vài tia nắng ban mai, trên thiên không được nhuộm thành một màu da cam ấm áp, những đốm nhỏ cùng ánh trăng quang mang dần dần bị che dấu.

Dưới là một vùng biển màu lam xanh biếc, tầng tầng lớp lớp sóng cả phẳng phất như có sinh mệnh, từng dãy phiêu hướng đến địa phương không biết tên, mấy con hải âu, uyển chuyển nhẹ nhàng như lưu tinh từ trên mặt biển xẹt qua, bóng dáng phi cơ trực thăng cùng nhau chiếu rọi trên mặt biển, giống như một ngư nhân nhỏ bé. Lưu Vũ Hi dán tại trên cửa, xuất thần nhìn cảnh sắc ở bên ngoài. Thằng đến một khối thuốc dán dán tại vùng sưng húp do bị đánh trên khuôn mặt, cậu bối vì đau đớn mà hồi phục tinh thần lại.

“Còn nhìn cái gì? Mau đưa cái mặt heo của mình xử lý hảo” Lý Dục Long từ trong hòm thuốc xuất ra các loại thuốc trị thương, vừa cấp cậu thuốc vừa hứng thú nói “Nếu cậu hủy dung tôi sẽ không muốn cậu.”

Lưu Vũ Hi nhìn hấn trên gương mặt một khối thuốc mỡ, cậu cũng không quên là ai tạo thành, Lưu Vũ Hi mấp má môi, áy náy thấp giọng nói “Thực xin lỗi...”

“Àn, còn gì nữa không?” Lý Dục Long thoải mái tiếp lời giải thích của cậu, tiếp tục dùng cái nhíp gấp bông gòn thấm thuốc, ở vết trảo trên tay của cậu bôi xuống.

“Còn có...Cám ơn cậu tới cứu tôi...”

“Thật muốn cám ơn trong lời nói, liền hôn tôi một cái đi.” Lý Dục Long nghịch ngợm đối với cậu nháy mắt mấy cái.

“Ách...” Lưu Vũ Hi nhìn nhìn phi công trong buồng phi cơ, do dự.

“Quên đi” Lý Dục Long không sao cả nhún vai “Tôi biết cậu không dám”

Lưu Vũ Hi âm thầm nắm quyền, tựa hồ đang tích tụ dũng khí. Ở lúc Lý Dục Long sắp quay đầu đi, cậu đột nhiên bỏ nhào qua ôm cổ hấn, nhắm mắt lại dùng sức tại trên môi Lý Dục Long hôn một cái.

Hành động này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lý Dục Long, hấn ngu ngơ giương thân, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Lưu Vũ Hi hôn xong rồi, mặt đỏ tai hồng buông tay ra, co lên bả vai, nghiêng đầu ngấm phong cảnh tránh đi sự xấu hổ của mình.

Thật lâu một lúc sau, Lý Dục Long mới vuốt môi thì thào oán giận “Này gọi là hôn môi gì a? Một chút cảm giác đều không có, đụng đến răng đau chết được, cậu không thể ôn nhu một chút sao?”

Người này thật sự là chiếm được tiện nghi còn khoe mã ~~!! Lưu Vũ Hi ảo não trừng hấn liếc mắt một cái, Lý Dục Long thừa dịp quay sang, một phen đem tay nâng lên ót của cậu.

“Để tôi dạy cho cậu, cái gì gọi là ‘hôn’ đi” Hấn thì thào nói xong, lập tức cúi đầu cho cậu một cái hôn thật sâu tuyệt đối có cảm giác nóng bỏng, nụ hôn kéo dài đến ước chừng không bao giờ dứt.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Trên vách núi, biệt thự màu trắng rách nát còn tràn ngập dư vị của khói thuốc súng, bọn bảo tiêu ra sức đẩy ra vách tường sụp đổ, nhìn xem bên dưới có người hay không còn sống sót. Người bị thương được mang lên băng ca, do con thuyền bỏ neo ở phụ cận mang đến cứu chữa.

Một đoàn máy bay trực thăng đáp xuống bên cạnh biệt thự ở trên đồi, một thân âu phục màu tro, tuần nhã vô cùng Lý Dục Hàm từ trong máy bay bước xuống, hấn nhíu mày nhìn đến cảnh đá đổ tường sụp trước mắt.

Trên người Lý Dục Đình xanh tím một khối phải được nhân viên chữa bệnh và chăm sóc diu dặt, từ trong nhà đi tới. Hấn thấy đại ca của mình, lập tức khóc đến lê hoa đái vũ, ai oán kêu lên một tiếng “Ca~~”

Lý Dục Hàm bất đắc dĩ thở dài, hấn đỡ trán nói “Anh kêu em đừng có làm xằng bậy, nhìn xem hiện tại đã thành cái dạng như vậy, nếu như bị ba biết liền thảm...”

“Ồ

em mặc kệ

!!! Em hận chết thôi Dục Long ~~!!” Lý Dục Đình không cam lòng khóc nháo lên.

“Tốt lắm tốt lắm, nháo đến nước này em cũng chấm dứt hi vọng được rồi chứ.” Lý Dục Hàm phát phát tay đối nhân viên chữa bệnh và chăm sóc nói “Đem em ấy đưa đi”

Lý Dục Đình sau khi bị người mang đi, Lý Dục Hàm mới cẩn thận lấy điện thoại cầm tay ra, bấm lấy số của Lý Dục Long ———

“Uy? Tiểu Long?

“Làm gì...” điện thoại truyền đến thanh âm của người nào đó còn chưa tỉnh ngủ.

“Tôi nói cậu a, tôi đều phối hợp với cậu như vậy, bản vẽ địa hình hòn đảo cũng đều cho cậu, cậu còn đem biệt thự nhà chúng tôi oanh (nổ) thành như vậy, cậu xuống tay không thể nhẹ chút sao?”

“Tôi tính toán cấp mặt mũi anh ... Ít nhất biệt thự không đổ đi.”

“Cậu còn không biết xấu hổ nói... Chúng tôi bên này chính là thương vong thảm trọng a, bọn người bảo tiêu bảo hiểm cũng đủ tôi bồi ~~ ai ~~ cậu người này để làm chi ngay cả phi đạn đều đem ra hết ~~” Lý Dục Hàm bị thiết, đợi cả buổi, kia quả nhiên Lý Dục Long vẫn như cũ không trả lời, Lý Dục Hàm không khỏi hô “Uy? Tiểu Long? Tiểu Long? Có đang nghe không?”

“Hô...” Trên điện thoại truyền đến tiếng ngáy ngủ, biểu hiện đối phương đã ngủ say.

“Mẹ nó...” Lý Dục Hàm mắng lên, vô lực cúp điện thoại.

Mùi gió biển trước mặt thối tới, sáng tinh mơ dương quang rực rỡ đắm chìm trong bức họa hải ngoạn (sóng biển), ốc mượn hồn dính trên người Bối Xác (vỏ ốc) cường điệu nặng, trên mặt đất rất nhanh di động, cây dừa trong gió phấp phới. Trải qua một đêm xôn xao, bờ biển lần thứ hai khôi phục khung cảnh yên tĩnh hòa bình....

—————TOÀN VĂN HOÀN—————

13. Chương 12: Phiên Ngoại 01

“A.....A.....Ân.....” cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm hồng thấu phát ra những tiếng rên rỉ, doanh mắt còn ướt hơi nước lộ ra sự mê hoặc, thân thể trắng nõn ở trên sàng đan hỗn lộn vụn vẹo thân mình.

Lý Dục Long ép ở trên người đối phương, cảm thụ da thịt ma xát thật tuyệt vời, chỉ cảm thấy từng trận khô nóng thẳng vọt tới khổ hạ.

Dục vọng cương cứng phần chấn bưng bưng, nhằm ngay cái nhập khẩu nhỏ hẹp mê người, Lý Dục Long đang muốn tiến quân thần tốc, thiên hạ dưới thân nhanh ôm hấn thanh hô.

“Ông xã...”

Lý Dục Long đang bị dục hỏa thiêu đốt bởi vì một tiếng kêu này mà làm cho dục vọng của hắn lên đến đỉnh điểm, hắn ngăn chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của đối phương, mãnh liệt hút, liếm, giao triền. Phần eo dùng sức đẩy mạnh, đem phần thân đang cương của mình tiến vào trong không gian nhỏ mềm mại kia.

“Ân.....” Khuôn mặt xinh đẹp nho nhỏ bởi vì đau mà nhăn lại.

Lý Dục Long đau lòng hôn xuống môi cậu an ủi, phần eo co rúm bắt đầu vụn vẹo, đối phương thuận theo tiết tấu rút ra đẩy vào mà phát ra những tiếng than nhẹ. Lý Dục Long đẩy nhanh động tác phần eo hơn, ngay tại thời điểm hắn đâm vào sắp lên đến đỉnh điểm——

Đô đô đô đô

~Lý Dục Long đột nhiên mở to mắt, một khắc trước thân thể mềm mại còn tại trước mắt liền tiêu thất. Bỗng nhiên từ trong mộng đẹp tỉnh lại, cảm giác chân thực trong mộng làm cho hắn trong nhất thời khó có thể thích ứng.

Đô đô đô đô

~Điện thoại nội tuyến lại tiếp tục vang lên, hắn cúi đầu nhìn nhìn phân thân của mình đang ở trạng thái ‘Đứng dậy cúi chào’, cái đầu như mảnh đất vừa mới được cày ruộng do một đêm ngủ mà mái tóc đen hơi hỗn độn, thấp giọng nguyên rửa một tiếng, xóc chấn lên.

Sàn sạt sa.....

Ngồi bút bi cực kỳ nhanh ở trên bút ký phát họa, Lý Dục Long một tay chống cằm, chuyên chú nhìn chăm chăm Lưu Vũ Hi đường nét dịu dàng bên cạnh. Cái mũi nho nhỏ kiều diễm, đôi mắt to lộ ra một chút ngốc ngốc hồn nhiên, còn có một đạo màu hồng kia, lộ ra cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng, thật sự là nhìn như thể nào cũng thấy đáng yêu.

Lý Dục Long nhớ tới sáng nay ở trong mộng ném đến đôi môi của đối phương rất mềm mại và ngọt ngào, không biết nếu trong hiện thực hôn lên sẽ là cái mùi vị gì. Lý Dục Long không khỏi liếm liếm môi mình, thân nhiên mở miệng.

“Ừ, đừng chép nữa”

“Chính là... Còn có rất nhiều chưa chép xong...” Lưu Vũ Hi khó xử nói, thanh âm của cậu thấp ôn nhu, mang theo một tia sợ sệt, Lý Dục Long nhớ tới cậu là ở trong mộng gọi hắn một tiếng ‘ông xã’, cả người hiện lên một trận tê dại.

Hắn kéo qua bút ký của Lưu Vũ Hi, lật qua vài cái, khéo mắt hắn liếc nhìn thấy một nam sinh đang nhìn trộm bọn hắn.

“Ừ, cậu” Hắn hướng tay ngoắc ngoắc đối phương, cậu con trai giật mình, nơm nớp lo sợ đi tới. Lý Dục Long đưa tập ghi chép của Lưu Vũ Hi cho hắn, nói “Cậu giúp cậu ấy chép”

“Ách...” Lưu Vũ Hi cùng nam sinh đồng dạng sửng sốt, cậu con trai cuống quýt gạt đầu “Vâng...Vâng”

“A...Không cần...” Lưu Vũ Hi không yên tâm la lên lấy lại bút ký tránh xa bạn học kia, Lý Dục Long nắm lấy cầm cậu đem cậu xoay trở về.

“Tốt lắm, không cần ghi chép, chúng ta đến nói chuyện phím đi.”

“Xin hỏi...Phải tán gẫu cái gì...?”

“Cậu nói đi?”

“Tôi? Tôi không biết...” cái miệng nhỏ hồng của Lưu Vũ Hi khẽ nhếch, giống như phát ra âm ‘ngậm tôi đi’ lời mời thông thường, long nhãn của Lý Dục Long nhất thời nổi lên hai ngọn thanh hỏa.

Hắn không cần nghĩ ngợi gì tự động đến gần, một phen hôn lên đôi môi đang hé mở kia. Lưu Vũ Hi nghẹn họng nhìn trần trời, bốn phía nhất thời không tiếng động một con quạ đen bay qua, cả lớp bạn học tập thể hóa đá.

Lý Dục Long nhắm nháp cánh môi mềm nhũn của đối phương, nghĩ thầm tựa hồ so với hương vị trong mộng còn ngọt hơn....

Không khỏi làm cho mình quá mức đầu nhập, Lý Dục Long không có tái hôn sâu, rất nhanh liền rời đi. Lưu Vũ Hi ngây ngốc nhìn hắn, vô ý thức lấy dùng mu bàn tay sát miệng của mình.

“Cậu lau cái gì?” Lý Dục Long đối với hành động của cậu có chút bất mãn.

“Đính vào nước miếng..... ” Lưu Vũ Hi sờ hồ hồ (đần độn) trả lời.

Đây chính là ghét bỏ nước miếng của mình bắn sao? Lý Dục Long tức giận đẩy ra hai tay cậu, lại trên môi của cậu hạ xuống một cái hôn, hung hăng liếm mát, giống như muốn trút cảm phần trong lòng mình hắn còn dùng đầu lưỡi đảo quanh một vòng trong miệng của Lưu Vũ Hi.

Hắn chính là muốn làm cho hương vị của mình dính ở trên môi Lưu Vũ Hi! Hắn còn muốn trên người đối phương toàn bộ đều là hương vị của mình.

Lưu Vũ Hi lại không tự giác đưa tay lau miệng, Lý Dục Long phần nộ rống “Không được lau!”

“Ách?” Lưu Vũ Hi chậm một nhịp, đã muốn lau đi, Lý Dục Long giận dữ vượt lên cho cậu một cái hôn nữa, Lưu Vũ Hi lúc này đã có kinh nghiệm, chịu đựng bên miệng thấp ý không dám lau.

“Ngoan” Lý Dục Long lúc này mới vừa lòng sờ sờ gương mặt của cậu, đúng lúc, chuông vào lớp vang lên, Lý Dục Long tại thời điểm lên lớp liền buồn ngủ, không cần thiết một lát lại tựa vào trên người Lưu Vũ Hi mà ngủ.

Ở trong mộng, hắn tựa hồ lại nghe đến Lưu Vũ Hi dùng thanh âm mềm nhũn yếu ớt gọi mình ‘ông xã...’

Ân, quyết định lần sau phải để cho cậu chính mồm gọi....

Lý Dục Long nửa ngủ nửa tỉnh nghĩ, bên môi nổi lên một tia cười đắc ý.

14. Chương 13: Phiên Ngoại 02

Tuy rằng là đầu hạ, thế nhưng ngoài cửa sổ sớm mặt trời đã lên cao, lãnh khí từ trong ngọn gió tổng xuất ra từng trận gió lạnh, trong phòng độ ẩm phi thường vừa phải.

Lưu Vũ Hi đang mãi miết vùi đầu tính công thức, một đoàn bóng đen bỗng dưng bao phủ trên người cậu, Vũ Hi còn chưa kịp ngẩng đầu, đã bị một khối áp áp thân thể cường tráng áp đảo thật mạnh trên sàn nhà.

“Ô...” Miệng bị hơi thở quen thuộc ngăn chặn, đón đầu xuống đúng là một cái hôn sâu nóng rát. Bàn tay to linh hoạt tùy ý vói vào trong vạt áo của cậu, đụng đến một viên tiểu quả trước ngực cậu đang đứng thẳng mà vuốt ve.

“Dục Long..... Đừng....” Lưu Vũ Hi ở trong khe hở của hai môi đang giao triền mà phát ra thanh âm thấp suyền, tay chân cùng sử dụng đẩy lên thân hình đối phương “Mẹ của em còn ở bên ngoài...”

“Bà đã sớm đi ra ngoài” Lý Dục Long càng dùng sức áp chế cậu, đầu gối tách ra hai chân đang kẹp chặt của Vũ Hi, sau đó để khổ hạ của hắn ra sức cọ xát. Lưu Vũ Hi rất nhanh liền cảm giác được dục hỏa của mình bị khơi dậy, cậu dùng một tia lý trí cuối cùng, ra sức đem đối phương đẩy ra, hét lớn.

“Không cần như vậy!”

Lưu Vũ Hi thần sắc vô cùng nghiêm túc, Lý Dục Long trên cao nhìn xuống chăm chú nhìn cậu một lát, đột nhiên lại hôn xuống.

“Ô ô ô!”

Lưu Vũ Hi rên rỉ, ngay tại đối phương kéo quần của cậu xuống, trong nháy mắt một tay nắm chặt lấy tính khí cậu, cậu phát ra tiếng thét thê lương chói tai.

“Ô oa

~!”

Lý Dục Long che cái lỗ tai bị âm thanh làm cho muốn đau, cau mày ngẩng đầu.

“Em quỷ gào cái gì? Người khác nghe xong còn tưởng rằng anh đang cường bạo dân nữ đấy”

“Anh vốn chính là...” Lưu Vũ Hi lệ quang liên liên thở gấp nói.

“Là lại như thế nào nữa?” Lý Dục Long đúng lý hợp tình hướng trên môi cậu dùng sức hôn một cái, Lưu Vũ Hi vẻ mặt cầu xin nói:

“Không cần làm được không.....”

“Không được!” Lý Dục Long một tiếng cự tuyệt.

“Vì cái gì nhất định phải làm a.....”

“Chưa từng nghe qua cái gì gọi là yêu sao? Không làm như thế nào ‘yêu’ hả?”

“Ồ.... Anh già mồm ác lẽ phải....”

“Em dám tranh luận?”

“Ừm ô ô ô....” Miệng lại bị bá đạo ngăn chặn.

Lý Dục Long hảo tâm buông ra cái miệng để cho cậu thở, hần cùng với cái trán của Lưu Vũ Hi tương để, chờ đối phương chậm rãi điều chỉnh hô hấp. Thật lâu một lúc sau, Lý Dục Long vô cùng đứng đắn hỏi:

“Vì cái gì không muốn?”

Hần bày ra tư thái nguyên ý câu thông, Lưu Vũ Hi rất là vui mừng, liền vội vàng tranh thủ đem toàn bộ lời nói giấu ở trong lòng nói ra.

“Bởi vì.... Bởi vì chúng ta còn có nửa năm nữa là phải thi tốt nghiệp, vì để cho chúng ta đều chuyên tâm học tập, thi đậu vào một trường đại học lớn danh vọng, chúng ta không nên ở trong mê muội hưởng lạc...” (sao thấy giống như đức phật giáo phật tử quá)

“Cái đại học chó má gì, cùng anh có quan hệ gì?” Lý Dục Long cười nhạt.

“Ách..... Anh không có ý định thi lên đại học sao....?” Lưu Vũ Hi cẩn thận hỏi.

“Chỉ là đại học mà thôi, anh cần chi phải không thượng không được?” Lý Dục Long đứng đắn bộ dáng duy trì không đến ba mươi giây, liền gian trá cười nói “Nếu như là em, anh liền không thể không ‘thượng’”

Lưu Vũ Hi sửng sốt vài giây mới hiểu được ý tứ của hần, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

“Em không phải nói với anh cái này...” Vũ Hi nghĩ thầm hai vị ca ca của Lý Dục Long đều là sinh viên nổi tiếng, hần làm đệ đệ không lý nào không muốn thi lên đại học? Vũ Hi nhin không được lại nói “Cái kia... Ba của anh chẳng lẽ không muốn cho anh học đại học sao...”

“Hừ, ông ta mới không quản” Lý Dục Long hai tay đan chéo để ở sau ót, có điểm cam chịu nói “Dù sao có bọn lão ca anh kế thừa sự nghiệp của ông ấy, anh muốn như thế nào ông ta tuyệt đối không quan tâm.”

Nghe thấy, Lý Dục Long hình như là bị bỏ quên... Lưu Vũ Hi nhất thời trong lòng chua xót, cậu cố gắng an ủi nói: “Cho dù là như vậy, anh cũng phải lên đại học a... Mẹ của em nói với em, đọc sách nhiều là vì tương lai của mình tích lũy tài sản mà phát triển, không đơn thuần là vì ba mẹ...”

“Nga.....” Lý Dục Long đáp lời, hần biết Lưu Vũ Hi là quan tâm đến mình. “Vậy em chuẩn bị thi vào trường đại học nào?”

“Ách.... Mẹ của em nghĩ muốn cho em thi vào trường đại học G...”

“Sách, còn nói cái gì không phải vì ba mẹ, như thế nào mẹ em muốn em thi trường nào thì liền thi trường đó hả?”

“Bởi vì em dường như không biết thi vào trường nào là thích hợp...”

“Em muốn tương lai của mình làm công việc gì, còn có am hiểu cái gì, lấy đó làm tiêu chuẩn chọn lựa trường thi vào nha, đừng để mẹ em nghĩ như thế nào thì liền như thế ấy.”

Không thể tưởng tượng được Lý Dục Long ngày thường cà lờ phất phơ hôm nay vừa nói ra khỏi miệng liền giăng ra phen đạo lý nhường Lưu Vũ Hi bái phục, cậu có điểm xấu hổ nói:

“Anh nói rất đúng...”

“Em khoa văn tương đối khá đi? Đại học K thích hợp nhất.” Lý Dục Long ngắt lời nói.

“Ách... Dục Long, làm sao anh đối với chuyện tình đại học lại rõ ràng như thế, anh không phải là không có hứng thú sao...”

“Gần nhất các lão sư cả ngày ở bên tai tụng chuyện thi vào Đại học, nói nơi này như thế nào chỗ kia có cái gì, muốn không rõ cũng khó.”

“Như vậy a... Đại học K cũng không sai, kia để em suy nghĩ...”

“Ân, cẩn thận nghĩ đi.” Lý Dục Long tùy tay cầm lấy sách giáo khoa trên mặt bàn lật qua vài cái “Trước đó anh cần phải tuyên bố, chờ em thi xong đại học phải theo anh làm.”

“A” Lưu Vũ Hi há to mồm.

“A cái gì mà a?” Lý Dục Long dùng cuốn sách vỗ lên đầu của cậu “Anh nhịn hai năm, đã không có năng lực nhịn thêm nữa! Anh tạm thời cho em thời gian nửa năm, chờ em thi xong đại học em phải cùng anh làm! Có nghe hay không?”

“Ách...” Lưu Vũ Hi cũng biết không có biện pháp tiếp tục từ chối, cậu cũng rất thích Lý Dục Long, chính là mỗi lần vừa nhắc tới chuyện này, trong lòng liền không tự giác mà sinh ra cảm giác e ngại, kỳ thật cậu cũng hiểu được sớm muộn gì cũng cần phải đối mặt. Lý Dục Long đối với mình trả giá nhiều như vậy, bản thân lại luôn không có cho hắn đột phá phòng tuyến cuối cùng, thật sự không đủ thành ý...

Lưu Vũ Hi suy đi nghĩ lại, rốt cục cố lấy hết dũng khí, thấp giọng nói “Kia.... được rồi....”

“Em đáp ứng rồi, cũng không cho phép được đổi ý nga!” Lý Dục Long hai mắt sáng lên, cơ hồ đè nén không được kích động trong lòng.

“Ân.... Chính là.... ” Lưu Vũ Hi nhớ tới một sự kiện.

“Chính là cái gì?”

“Chính là, anh cũng phải đáp ứng tôi một chuyện... ”

“Phiền toái chết được, chuyện gì? Nói mau.”

“Anh.... Anh cũng phải cùng em thi lên đại học!”

“Gì?” Lúc này đến phiên Lý Dục Long há mồm, Lưu Vũ Hi tại khi hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú xuống, cậu thẹn đỏ mặt nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Bởi vì... Em nghĩ muốn cùng với anh đi học đại học, như vậy thời gian chúng ta cùng ở chung với nhau sẽ nhiều một chút....”

Đợi một lúc lâu cũng chưa nghe được Lý Dục Long đáp lại, cúi đầu Lưu Vũ Hi nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn hắn. Lý Dục Long bất ngờ không phòng ngự vươn tay nâng sau ót của cậu, tại trên môi của cậu hôn một cái.

“Anh đáp ứng em.”

Nửa năm sau——

“Vũ Hi!” Lưu mẩu ở trong phòng khách hô “Dục Long gọi điện thoại tìm con!”

“Dạ...” Lưu Vũ Hi cầm lấy điện thoại trong phòng kết nối nội bộ lên nghe, điện thoại ngay lập tức truyền đến tiếng hô không đứng đắn của Lý Dục Long ——“Uy? Bà xã?”

“Dục Long? Làm sao vậy?”

“Em đêm nay muốn tới nhà của anh hay là thuê khách sạn đây?”

“A?”

“Anh hỏi em, em cảm thấy muốn ở nhà của anh ăn cơm hảo hay là ở khách sạn hảo? Quên đi, đi khách sạn, tương đương có không khí hơn.” Đối phương tự tiện quyết định.

“Ách? Anh đang nói cái gì a?”

“Nói cái gì, em đêm nay phải bồi anh a. Như thế nào? Em có chuyện khác sao?”

“Không có... Chính là cùng anh.... Sinh nhật của anh không phải còn chưa tới sao?”

“Cái gì sinh nhật chứ hả, em quên hôm nay là ngày mấy sao?”

“Ngày mấy...?” Lưu Vũ Hi suy nghĩ nửa ngày mà không nhớ nổi.

“Ngu ngốc! Hôm nay là ngày yết bản! Nhanh lên mở trang web xem kết quả công bố!”

“A?!” Lưu Vũ Hi phát ra tiếng hô giật mình bừng tỉnh.

“A cái đầu em, nhanh đi tra!”

“Nha.... Nha....” Lưu Vũ Hi luống cuống tay chân mở máy tính lên, nhập vào địa chỉ trang web.

“Tốt lắm không?” Bên kia Lý Dục Long không kiên nhẫn thúc dục lên.

“Trang web còn chưa có hiện ra... có phải hay không có quá nhiều người truy cập vào tra xét...”

“Tra không được coi như xong, anh cho em biết cũng như nhau, dù sao chính là trúng tuyển rồi.”

“A?” Lưu Vũ Hi ngu ngơ vài giây “Trúng tuyển ý tứ có phải...”

“Chính là em cùng anh đều đậu rồi!”

“Oa oa! Thực...Thật vậy chẳng?”

“Anh tự mình tra xét, còn muốn giả?”

“Ách... Kia... Vậy thật tốt quá!” Lưu Vũ Hi vừa mừng vừa sợ, trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

“Đúng vậy a, vậy là tốt rồi.” Lý Dục Long cười xấu xa “Lúc này em bất kể thế nào đều không được chạy trốn.”

“Hả?” Lưu Vũ Hi phát ra một tiếng mờ mịt.

“Hả cái gì mà hả! Đừng có giả ngu! Em đã đáp ứng anh, chỉ cần chúng ta đều thi lên đại học thì sẽ chính thức trở thành ‘người của anh’!”

“A.... Ách..... Em..... Em không có quên a.....” Chỉ là không dám đối mặt thôi..... Lưu Vũ Hi ở trong lòng nghĩ.

“Không có quên là tốt rồi, đêm nay đến đây, khách sạn anh đến khi chuẩn bị tốt sẽ báo lại cho em biết.” Lý Dục Long bổ sung một câu “Mông không cần rửa sạch, anh sẽ đặt một gian phòng siêu cấp xa hoa như phòng tổng thống.”

“Ách...”

“Chờ điện thoại của anh, bái bai”

“Bái...” Lưu Vũ Hi mất hồn mất vía buông điện thoại xuống, đem gương mặt đỏ bừng của mình vùi vào song giường “Làm sao bây giờ a...”

Buổi tối bảy giờ, một thân tiểu âu phục hưu nhân Lưu Vũ Hi đi vào trong phòng khách sạn đã ước định. Vừa mở cửa ra, lập tức chứng kiến cả phòng một màu quất hoàng sắc (màu da cam).

“Tối rồi?” Đang ngồi ở bàn trà phía trước rót rượu Lý Dục Long quay đầu, nhìn thấy trang phục của Vũ Hi liền nhăn mi lại “Làm gì mặc thành cái bộ dạng kỳ quái này?”

“Ách....Em nghĩ đến cần chỉnh tề một chút a...Rất khó coi sao?” Lưu Vũ Hi tự ti lùi kéo góc áo, địa phương Lý Dục Long ước hẹn vốn là khách sạn năm sao nổi danh nhất, cậu ngưỡng chừng ăn mặt bần xỉ chạy tới.

“Quên đi, mặc cái gì đều giống nhau, dù sao tất cả đều phải cởi.” Lý Dục Long lôi kéo Vũ Hi ngồi bên người, đem ly rượu đỏ đưa tới bên môi cậu “Uống chút đi.”

Lưu Vũ Hi nhấp một ngụm, hương cay ê ẩm làm cho cậu hơi nhúu mày. Cậu thấy trên bàn trà đồ đầy sô-cô-la cùng kẹo, cộng thêm hai chai rượu đỏ, không khỏi nghi hoặc.

“Không phải muốn ăn cơm sao...”

“Ăn no liền làm vận động, đối thân thể không tốt.” Lý Dục Long đương nhiên nói, Lưu Vũ Hi ngượng ngùng cúi đầu.

“Lại uống một chút.” Lý Dục Long tiếp tục đối cậu uy rượu.

“Ăn....” Lưu Vũ Hi bị ép uống nửa ly, che miệng nói “Tốt lắm... Không uống.... ”

“Uống chút rượu, em chút nữa sẽ không quá thẹn thùng a.”

Không biết là nghe xong hắn nói hay là do tác dụng của cồn, hai má Lưu Vũ Hi lập tức liền phồng đỏ, cậu chợt ngắc đầu, toát ra một câu “Làm đi”

“Ách?”

Lưu Vũ Hi xuất ra dũng khí bình sinh lớn nhất, nói “Mau làm đi.”

Đã đến một bước này, dù sao đều phải chết, nhanh lên cho qua chuyện, để cho mình được thống khoái một chút thì tốt rồi

Lưu Vũ Hi ở trong lòng gào khóc đau thương.

“Làm gì nóng vội như vậy? Lại nói trước phải bồi dưỡng một chút tình tự (cảm xúc hứng thú, tình cảm)” Lý Dục Long nhưng thật ra không chậm không nhanh.

“Em.... Em đã rất có cảm xúc!” Lưu Vũ Hi cảm thấy được ngực càng ngày càng nóng.

“Phải không? Anh xem xem” Lý Dục Long một tay kéo cậu đến ngồi lên đầu gối chính mình, lưu loát lột quần áo của cậu.

“Ngô oa

!” Lưu Vũ Hi kêu to, thật vất vả tích lũy dũng khí tại đây muốn bị hù chạy.

“Vẫn là mềm mềm rầu rĩ (cái đó đó), cảm xúc căn bản không đi lên a.” Lý Dục Long nắm lấy tính khí tím tái nói xong, tùy cơ xoa nắn lôi kéo đứng lên.

“Nha!” Lưu Vũ Hi thở dốc vì kinh ngạc.

Lý Dục Long vừa lòng cảm giác vật thể trong lòng bàn tay bắt đầu nóng lên biến ngạnh, Lưu Vũ Hi xấu hổ đẩy tay hắn ra.

“Được rồi!”

“Được rồi? Kia đến đây đi.” Lý Dục Long bỗng dưng đưa tay ôm ngang hông cậu đứng lên hướng một bên giường lớn đi đến.

“Chờ....Chờ một chút đã!” Lưu Vũ Hi oa oa kêu to.

“Như thế nào, em không phải nói nhanh lên sao?” Lý Dục Long đem cậu phóng ở trên giường.

Lưu Vũ Hi chùn kính mình lộ ra nửa người dưới hướng lui về phía sau, tại trong thời gian nguy cấp cậu lại bắt đầu hơi sợ “Khả.... Chính là chúng ta còn chưa có tắm rửa a...”

“Không cần, làm xong lại tắm cũng như vậy.” Lý Dục Long linh hoạt cởi bỏ y phục xuống, lộ ra một thân cơ thể rắn chắc.

“A

có thể tắt đèn không...” Lưu Vũ Hi không dám đưa ánh mắt nhìn xuống hạ thân của hắn.

“Cái gì cũng không nhìn thấy thì có cái gì hay chứ?” Lý Dục Long bắt đắc dĩ bĩu môi, cầm lấy điều khiển từ xa ở đầu giường, đem đèn treo trong phòng tắt đi, chỉ còn lại ánh đèn bàn mờ nhạt ở đầu giường. “Như vậy được chưa?”

“Ách... như vậy tốt hơn một chút...”

Lý Dục Long không khỏi phân bua đặt ở trên người cậu, “Vậy thì bắt đầu đi.”

“Ngô....Phải làm như thế nào bắt đầu....” Lưu Vũ Hi khóc không ra nước mắt.

“Nhắm mắt lại thả lỏng, chớ khấn trương.” Lý Dục Long ôm bả vai cứng ngắc của cậu, cố nhẫn nại nói.

Lưu Vũ Hi nghe lời nhắm hai mắt lại, thân thể cũng dần dần thả lỏng đi xuống. Một trận hôn nhỏ vụn đáp tại trên môi cậu, toàn thân nhận lấy những cái vuốt ve ôn nhu, hạ thân của đối phương đang cùng mình kề sát cùng một chỗ, khổ bộ ma xát ra nhiệt hỏa.

Dục Long thật ôn nhu nha..... Lưu Vũ Hi trong lòng có điểm cảm động, chủ động vươn tay ôm lấy hắn.

Môi Lý Dục Long hơi mở ra, ngược lại ngậm lấy tiểu núm ở trước ngực cậu, nhẹ nhàng hút lấy, Lưu Vũ Hi thấp run rẩy, phát ra âm hơi hơi rên rỉ.

Lý Dục Long buông miệng ra, vươn đầu lưỡi khẽ liếm lên cái lỗ tai khéo léo, làm cho Lưu Vũ Hi càng rung động lợi hại hơn. Cậu cảm giác được hai tiểu khỏa trước ngực có điểm trướng lại ngứa, ước gì được người kia dùng sức vuốt ve, hạ thân cũng là sưng không chịu nổi, như muốn khẩn cấp cần phóng thích.

“Ừ.....” Lưu Vũ Hi không nhận được dùng tay của mình che trước ngực, vắn vẹo hạ thân.

“Ai nói em có thể bỉnh?” Lý Dục Long đẩy ra hai tay của cậu, dán lại bên tai của cậu nói.

“Ừm.... chính là..... rất khó chịu.....” Lưu Vũ Hi đáng thương ủy khuất nói.

“Khó chịu liền nói cho anh biết a.” Lý Dục Long ngẩng đầu lên, hai tay nắm lấy song điểm, hôn hít lấy môi của cậu, phần eo cũng vắn vẹo, không ngừng ở chỗ kín của cậu đâm tới.

“Ah.....ô hh.....” Lưu Vũ Hi bất tri bất giác mở ra hai chân.

Lý Dục Long thấy thời cơ đã chín mùi, lặng lẽ từ dưới gối lấy ra thuốc mỡ đã chuẩn bị tốt, cẩn bỏ cái nắp sau đó nhắm ngay sau huyệt của Lưu Vũ Hi....

“Ô!” Một cỗ vật thể lạnh lẽo xâm nhập vào bên trong cậu, Lưu Vũ Hi sợ tới mức mở mắt ra “Đây là cái gì.....”

“Trơn tề” Lý Dục Long ngắn gọn nói xong, tiếp tục đem thuốc mỡ bôi lên lối vào của cậu.

“Ô..... thật kỳ quái.....”

“Như thế nào kỳ quái? Dùng cái này em hội sẽ không đau.”

“Thật.....thật vậy chăng.....”

“Không biết được, đại khái đi.”

“Ô oa

anh căn bản cũng không rõ nữa mà

”

“Thử một chút không phải sẽ rõ ràng sao?” Lý Dục Long đem thuốc mỡ ném xuống, nâng lên hai chân của Lưu Vũ Hi gác lên trên vai.

Hậu môn của Lưu Vũ Hi hoàn toàn bại lộ ra trước mắt của đối phương, Lưu Vũ Hi xấu hổ đến không dám nhìn thẳng vào mặt Lý Dục Long, Đối phương còn cố ý kích thích lấy tay tách ra khe rãnh cánh mông của cậu “Oa, em nơi này khe đóng khe mở, thật đáng yêu nha.”

“Ô! Anh đừng nói như vậy nữa!”

“Hảo hảo.... Không nói nhiều lời.” Lý Dục Long cầm lấy hung khí đang vểnh cao, nhắm hướng mục tiêu một cái thẳng lưng, ngay trước thuận lợi chọc đi vào.

“A..... ” Mặc dù có thuốc bôi trơn, nhưng bí huyệt bị mạnh mẽ đâm vào vẫn là sinh ra cảm giác đau đớn như bị xé rách, Lưu Vũ Hi kêu to “Đau quá a

”

Lý Dục Long chịu đựng xúc động, hơi chút thả chậm tốc độ tiến vào. Lưu Vũ Hi mãnh liệt hút khí, thật vất vả bình phục lại. Lý Dục Long chú ý đến vẻ mặt của cậu, lại thẳng tiến.

“Ahh.....Ồ.....” Lưu Vũ Hi sau huyết được nhét vào toàn bộ, cậu cả khuôn mặt đều nhả lại, khẽ gọi lên “Được chưa.....”

“Hô.....” Lý Dục Long thở dài lên “Tốt lắm.....toàn bộ đều đi vào.”

Lưu Vũ Hi hai mắt nhắm lệ cúi đầu nhìn thấy bộ vị hai người giao hợp, thân thể Lý Dục Long hướng chính mình luật động, bắt đầu xoay vòng tiến công.

“Ừm..... Ahh.... Đau.....” Như thế nào tuyệt không cảm thấy được thích a

nhưng khi nhìn đến bộ dạng của Lý Dục Long, hẳn giống như thực thoải mái.....Ồ ô ô ~! Không công bằng a

Lưu Vũ Hi ở trong lòng kêu thảm thiết.

Lý Dục Long quả thật phi thường thoải mái, hẳn ra sức cử động phần eo, tại nơi trong tiểu huyết mềm mại lửa nóng trêu tống, va chạm phát ra những tiếng phốc xịch bạch bạch, từng đợt tê dại khoái cảm theo hệ rễ lan tràn đến toàn thân.

“Ồ.... Đã được chưa ...” Người dưới thân hiển nhiên không có khoái cảm, thậm chí nhanh lên chấm dứt.

Lý Dục Long nhìn nhìn tính khí của cậu, đã muốn mềm nhũn một nửa. Hắn chăm sóc chìa ra tay lớn nắm chặt lấy nó, Lưu Vũ Hi giống như bị một luồng điện đánh trúng run rẩy phần chân, hậu môn cũng tùy theo co chặt lại.

“Nha.....” Lý Dục Long phát ra tiếng hát khẽ sung sướng, vừa trêu sấp vừa nắm lấy phân thân của đối phương khuấy động, vật nhỏ kia chậm rãi cương cứng.

“A, ah, a.....” miệng nhỏ của Lưu Vũ Hi một trận loạn lắc, trước mắt hiện lên bạch quang, lập tức xông lên đến đỉnh điểm, rất nhanh liền phóng thích ra. Hạ thể của cậu bị lộn đến dinh dinh, ngay cả bí huyết cũng dính đầy dâm dịch.

Lý Dục Long nâng lên cái miệng cậu, tại nơi ướt đầm, lại nhanh lại nặng trong nhục động ngoan lực co rúm.

“A ân.... Mau..... Nhẹ chút.....” Lưu Vũ Hi phối hợp cùng hắn đóng đưa cái miệng, cảm giác sau huyết mình bỗng đến muốn thiêu cháy.

“Hảo hảo.....Cho em..... Toàn bộ đều cho em..... ” Lý Dục Long điên cuồng mà dùng sức trêu sấp, rốt cuộc đem ái dịch nóng bỏng phun ra ở trong cơ thể của cậu.

“Hô..... Hô..... Hô.....” Hai người tình trạng kiệt sức thở gấp.

Lý Dục Long thể lực rất nhanh liền khôi phục lại, hẳn hạ xuống một nụ hôn trên trán của Vũ Hi “Cảm thấy được thế nào? Có thoải mái không?”

“Có một chút vậy.....” Lưu Vũ Hi then thùng trả lời.

“Vậy là tốt rồi” Lý Dục Long ôm chặt lấy cậu, thanh ngữ mang một chút kích động “Thật tốt quá! Em đã là người của anh!”

Lưu Vũ Hi đỏ mặt ép mình vào trong lòng ngực của hắn, Lý Dục Long xoa xoa cái miệng nhỏ hỏi “Có đau hay không?”

“Ách..... Tạm thời còn không phải rất đau.....”

Lý Dục Long bỗng dừng tay đang xoa miệng cậu thì dần dần ấn hướng đi vào chính mình.

“Kia làm tiếp một lần được không?”

“A?!” Lưu Vũ Hi mắt choáng váng, cậu không thể tin cúi đầu nhìn xuống khổ hạ của Lý Dục Long, tên này đáng sợ ~ mới làm xong không đến năm phút đồng hồ, nhanh như vậy lại ‘đứng lên’

~~“Anh còn muốn, vừa rồi làm còn chưa có đủ a, em cũng không có chân chính thích thú mà,” Lý Dục Long hổng nói.

“Không cần vậy ~~ anh đã làm rất lâu rồi, em cũng đã thích tới a

”

“Không được, anh muốn cho em tiếp tục thích thêm một lần!” Lý Dục Long không nói hai lời, lại đem cậu ép chặt.

“Ngô oa —— Không cần mà

ân..... A, a, a.....Không cần.... A.....”

“Hô.....Biết lợi hại của ông xã em chưa? Ân.....”

“Anh hỗn đản này..... Ô.... ”

“Gọi ông xã!”

“Ông xã..... được chưa.....”

“Còn chưa được.....”

“Ô, ô, ân.....Ân.....”

Đối thoại dần dần bị từng trận xuân âm mất hồn thay thế, cũng nương theo thanh âm của tiếng giường đong đưa, ở bên trong cảnh xuân lan tràn mở ra.

—————HOÀN—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuon-truong-bao-quan>